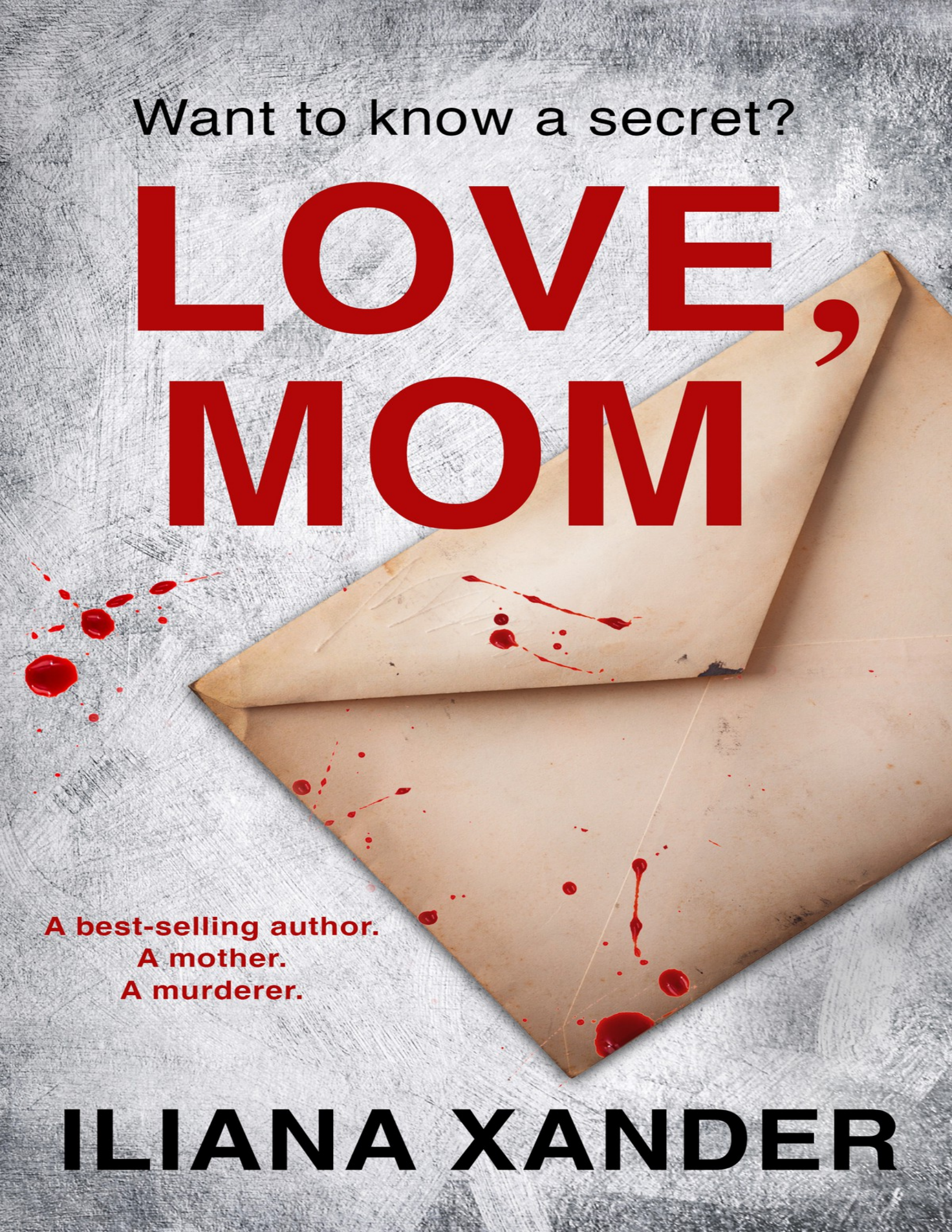
Want to know a secret?

LOVE, MOM

A best-selling author.
A mother.
A murderer.

ILIANA XANDER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SEVGİLER, ANNE

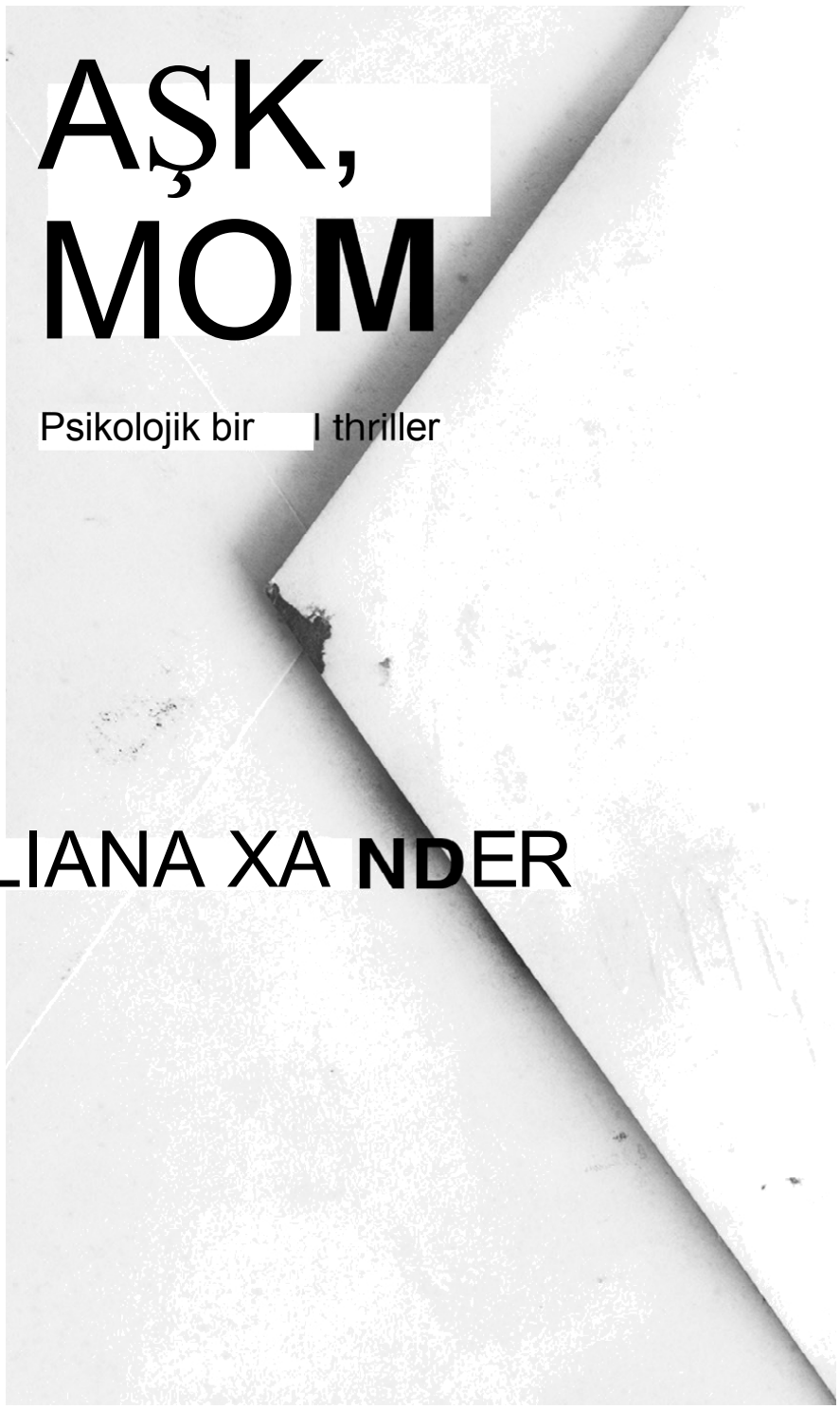
ILIANA XANDER

OCEANOFPDF.COM

AŞK, MOM

Psikolojik bir l thriller

ILIANA XA NDER

OceanofPDF.com

SEVGİLER, ANNE

Telif Hakkı© 2024 Iliana Xander

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir. Kurgu:

Tracy Liebchen

Düzeltme: On Pointe Dijital Hizmetler

 Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

CONTENTS

Önsöz
Bölüm I
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
MEKTUP #1
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
MEKTUP #2
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
MEKTUP #3
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
MEKTUP #4
Bölüm 18
Bölüm 19
MEKTUP #5
Bölüm 20
MEKTUP #6
Bölüm 21
MEKTUP #6
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
MEKTUP #7
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27

Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm Kısım II 31 Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm Kısım III 45 Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
EPİLOG

Sonsöz

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Tek bir kişiyi bile incitmedim. Ama şu anda, ulusal gazetenin ön sayfasından bana bakan yüzü yumruklamak istiyorum. Kendine özgü kırmızı ruju ve uzun kuzguni saçlarıyla bir fotoğrafı. Bir canavarın güzel yüzü.

ÇOK SATAN YAZAR ÖLÜ BULUNDU

Tüm dünyada daha çok E. V. Renge olarak tanınan, cesur gerilim romanlarının yazarı 43 yaşındaki Elizabeth Casper, "korkunç bir kaza" gibi görünen bir olayda ölü bulundu.

Çok sevdiği eşi Ben Casper ve yirmi bir yaşındaki kızları Mackenzie Casper hayatta.

Dünya, çok erken kaybettiğimiz bu yetenekli ruhun trajik kaybının şokunu yaşıyor. Dünyanın dört bir yanındaki hayranları edebi dehayı anmak için bir araya geldi.

Oh, yalanlar...

Soğuk gülümseme titreyen ellerimdeki gazeteden bana sataşıyor ve onu kazıyıp hafızamdan silme isteği duyuyorum.

Bunu hak etmişti.

Ölmeyi hak etmişti.
Keşke daha önce olsaydı.

OceanofPDF.com

PART 1

OCEANOFPDF.COM

ONE

MACKENZIE

Muhtemelen bunun gibi tek bir damla gözyaşı dökülmeyen bir anma töreni daha göremeyeceksiniz.

Annemin anma töreni yılın ya da belki de tüm hayatının en görkemli gösterisiydi.

St John's Memorial Center'ın dışındaki taraftar kalabalığı bunu bilmiyor. Kitlesel toplanmalarının organik olduğunu düşünüyorlar. Reklamlara, fenomenlere, dedikodu sütunlarına ve kitap blog yazarlarına akıtılan paradan haberleri yok.

Annemin vefatından bu yana, romanları kitap listelerinde yeniden zirveye yerleşti.

Bak, anne! Sen öldün ve herkes hala kazanıyor.

Son bir haftadır gazete manşetlerinde çılgınca teoriler yer alıyor.

E. V. RENGE KARİYERİNİN
ZİRVESİNDE TRAJİK BİR
ŞEKİLDE ÖLDÜ.
KAZA YA DA...

Odanın arkasında duran adam bu yüzden burada. Orta yaşlı, komik bir bıyığı var, takım elbise giymiş ve kravat takmış.

"Bu özel bir etkinlik. Lütfen gidin," diyor büyükannem ona kısık bir fısıltıyla.

O gider gitmez, gülümsemesi kaybolur.

Takım elbise ceketinin altındaki silah kılıfını fark etmek için süper gözlemci olmanıza gerek yok, o bir dedektif. İki gün önce evimize geldi. Kapıyı açtım ve büyükannem öfkeli bir tavuk gibi bize doğru uçana kadar bana annemi sormaya başladı.

"Mackenzie, lütfen bizi yalnız bırak," diye emrederek beni ondan uzaklaştırdı. Sonra köşeyi döndüğümde dedektife kısık bir ses tonuyla, "Annesini yeni kaybetmiş bir çocukla konuştuğun için kendinden utanmalısın" dedi.

Şimdi, adam tekrar ayrılmak zorunda kalıyor.

Gazeteler ve blog yazarları günlerdir annemin ölümüyle ilgili her türlü çılgın teoriyi öne sürüyorlar. Müfettişlere göre gerçek daha sıradan bir şeydi: Annem evimizin bitişiğindeki ormanda her zamanki sabah yürüyüşünü yaparken ayağı kaydı, düştü ve kafasını bir kayaya çarparak kırdı.

Buna "talihsizlik" diyorlardı. Tesadüfe bakın ki, annemin en çok satan kitapları talihsizliklerle dolu.

Beni yanlış anlamayın, bazı insanlar üzülebilir.

Şu anda yayıncıyla sıradan bir iş toplantısındaymış gibi konuşan Laima Roth denen kaltak mı? Kesinlikle. Yirmi yılı aşkın süredir annemin menajerliğini yapıyor. Gelecekte çıkarmayı planladıkları kitapları artık unutabilir. Yine de özel baskılar, spreyli kenarlar, kitap kutuları ve diğer şeylerden faydalanacağından eminim. Bu girişim asla kurumayacak.

Annemi birkaç gün önce sadece bir düzine kadar kişinin katıldığı özel bir törenle yaktık. Yine de hiç gözyaşı yoktu.

Bu anma töreni tanıtım için. "Arkadaşlar" için diyorlar. Saygılarını sunmak için. Saygı annemin listesinde oldukça üst sıralardaydı, ama arkadaşlar? Gerçek dostları olduğundan emin değilim, gerçi son iki saattir onun şerefine yaptıkları etkili konuşmalar kulağa Shakespeare'miş gibi geliyordu.

Binanın dışındaki sokaklar kalabalık, ancak kalabalık anma salonu ürkütücü derecede sessiz, fısıltılar duvarlar arasında sekiyor.

Odanın bir tarafında annemin dantelli, yüksek yakalı bir bluz giymiş ve arka planda kırmızı güller olan dev bir yazar portresi var. Altında *E. V. Renge* yazıyor. Yayınevinin tuttuğu orta yaşlı ilginç fotoğrafçı her açıdan fotoğrafını çekiyor. Yayıncı, ajanslar ve babamla. Benden de poz vermemi istedi ama reddettim.

Siktir et onları.

Koridorun diğer tarafında annemin ofisinde çekilmiş bir fotoğrafı var. Makyajlı ve saçları yapılı, ama bir kitaplığın önünde otururken biraz hayalperest görünüyor. Gerçek adı Elizabeth Casper, resmi olmayan resminin altında yer alıyor. Bu versiyon yerel gazete, büyükannenin gittiği kilise ve annemin bağış yaptığı hayır kurumları gibi diğer kaynaklar içindir.

Odanın arka tarafında, bu gösteriden uzakta, annemi umursamayan ve hiçbir zaman da umursamamış olan büyükbabamın yanında durmayı tercih ediyorum. Ya da görünüşümü.

Büyükannem yapar. Daha önce evdeyken, her zamanki siyah rujumu ve ağır göz kalemimi sürmememi istedi.

"Ve uygun bir şeyler giy."

Neredeyse her zaman siyah giyerim. Tesadüfe bakın ki, bu bir anma töreni için çok uygun. Tıpkı siyah göz kalemim ve yine de sürdüğüm rujum gibi.

Büyükanne, tabii ki, Dior giymiş ve pahalı mücevherler takmış. Her katılımcıyla konuştuğundan emin oluyor.

Babam şık siyah bir takım elbise giymiş ve gösterişli görünüyor. Biraz somurtuyor ama bunun nedeni yoksunluk olabilir. Ailesi sadece dört saat uzakta yaşıyor ama annemin vefatından beri bizim evde kalıyorlar. Büyükanne, babamın günün erken saatlerinde aldığı içkiyi kontrol ediyor. Annem öldükten sonra evin idaresini gururla devraldı.

Ben mi? Ağlamak istiyorum, gerçekten istiyorum ama gerçekler henüz yüzüme vurmadı. Üzülmek istiyorum ama annemin beni hiçbir zaman yeterince önemsemediğini düşündüm. Bu beni son yıllarda çok kırdı ve birbirimizden uzaklaştık.

En iyi arkadaşım EJ, kederimin geciktiğini söylüyor. Belki de sadece kalpsizimdir. EJ'den gelmemesini istedim, çünkü en iyi arkadaşımın hayatımın ne kadar berbat olduğunu görmesini istemedim, hatırladığım kadarıyla.

Onu bu akşam "yakın çevre" için yemekli bir parti verdiğimiz evde göreceğim. Her ne kadar buna bir yaşam kutlaması deseler de bir parti olacağından eminim.

Odaya bakıyorum ve tanıdık bir figürün babama yaklaşıp elini sıktığını görünce irkiliyorum. Bu üniversitenin dekanı. Başka tarafa bakıp gözlerimi deviriyorum. Annem eskiden onunla omuz omuzaydı. "Geleceğin için," demişti bir keresinde. Hatta üniversitemde bir konferans verdi ve para bağışında bulundu. Onun onuruna bir anıt dikerlerse hiç şaşırmam.

Annemin terapisti de burada. İki editörü. Üç asistanı. Aile avukatımız. "Arkadaşlarının" çoğu sadece yakın çalıştığı insanlar.

Ağlamak istiyorum, gerçekten istiyorum ama yapamıyorum. Geçen hafta boyunca, kazadan beri ve şehirdeki stüdyo dairem yerine evde kaldığım süre boyunca, sürekli onu, sahip olduklarımızı, küçük berbat ailemizi düşündüm. Kendimi üzgün hissettim ama sanırım olmam gerektiği gibi aşırı derecede üzgün değildim.

Babam telefonunu kontrol ediyor ve aceleyle herkesten uzaklaşıp kapıya doğru yürüyor. Orada, beyzbol şapkalı başka bir adamın arkasını dönüp uzaklaştığını fark ediyorum. Babam da onu takip ediyor.

Babama başımın ağrıdığını ve ruhsal bir çöküş yaşamak üzere olduğumu - tabii ki yalanlar- ve gitmem gerektiğini söylemek için iyi bir zaman. İçimde duygular kabarıyor ama onları . En çok da bu insanlardan uzak olmak .

Başka bir küçük koridora bağlanan boş koridora çıkıyorum ve babamın en sondaki yabancıyla konuştuğunu görüyorum.

Onlara doğru yürümeye başladım ve sessiz bir fısıltı duyduğumda yavaşladım, "Seni pislik."

Ne oluyor be?

Yan tarafa, kapının arkasına, onları göremediğim ama net bir şekilde duyabildiğim bir yere geçiyorum.

"Burada olmaz," diye tıslıyor. "Bu ne *cüret*?"

"Nasıl cüret ederim? Burada olmaya hakkım

var." "Çık dışarı. Şimdi."

Adam sessizce kıkırdıyor. "Şüphelendiği bir şey var mı?"

"Kimden?"

"Mackenzie."

İsmimi duyunca kalbim huzursuz bir şekilde çarpıyor.

"Sakın kızımdan bahsetmeye cüret etme."

"Oh, mi? İyi oyundu, Benny-boy."

Benny-boy? Babam mı? Kim ona öyle der ki?

"Git dedim," diye ekliyor babam daha umutsuzca. "Sadece... git. Sonra konuşuruz."

Etrafa göz atmak için kapıya yaklaşıyorum ve halının altındaki parke döşeme gıcırdıyor, acayip gıcırdıyor.

Lanet olsun.

Farlara yakalanmış bir geyik gibi hareketsiz duruyorum. Boğuk ayak sesleri duyuyorum ve babam kapıda beliriyor. Beni görür görmez yüzünde panik dolu bir ifade beliriyor.

"Bu da neydi şimdi?" Soruyorum ve kapı aralığından bakıyorum ama gizemli adam gitmiş.

Babam iki eliyle yüzünü siler. "Bir şey yok."

"Biriyle mi tartışıyordun?"

"Hayır, ufaklık, sadece konuşuyorum." Ceketinin içine uzanır ve bir matara çıkarır.

"O adamı tanıyor musun?"

Babam gergin bir yudum alıyor ve yavaşça nefes veriyor. "Onu daha önce hiç görmedim."

Bu açık bir yalan.

Şişeyi ceketinin içine saklıyor, sonra bana göz kırpıyor. "İyi misin?"

"Ben burada olamam. Bu insanlar-" Sözümü bitirmeden gözlerimi devirerek ana salona doğru ilerliyorum.

"Biliyorum. Biliyorum." Babam gözlerini kapatır ve burnunun kenarını sıkar.

"İyi misin?"

Babam ve annem pek de mükemmel bir çift sayılmazlardı. Özellikle de son zamanlarda. Her zamankinden daha fazla kavga ediyorlardı ve ben bunu sadece hafta sonları onlarla birlikte olduğumda görüyordum, çünkü son iki yıldır şehirde üniversiteye yakın küçük bir stüdyo kiralıyordum.

Babam yüksek sesle nefes alıyor ve şişmiş dudaklarından nefes veriyor, sonra sahte bir gülümsemeyi başarıyor. "Evet, evlat." Yavaşça omzumu okşadı. "Her şey girecek. İstersen buradan çıkabilirsin."

"Evde görüşürüz," diyorum ve arka girişe giden koridora dönüyorum.

En büyük gösteri, herkes binadan çıkar çıkmaz dışarıda olacak. Ülkenin dört bir yanından gelen hayranlar aslında yas tutanlar. Yayınevi, etkinliği yönetmesi için kendi bünyesinde bir halkla ilişkiler ekibi kurdu bile. Evet, buna etkinlik diyorlar. Kiralanmış bir grup aktör kargaşa yaratacak, küfürler yağdıracak ve E. V. Renge'yi şeytan ilan ederek annemin portrelerinden birine saygısızlık edecek. Çünkü, bilirsiniz, kötü reklam yoktur. Bunu biliyorum çünkü önceden bilgilendirildim. Gizlilik anlaşması imzaladıktan hemen sonra. Halkla ilişkiler firması tarafından gizlice yapılan bu gösterinin kitaplar için çılgın satışlar getirmesi gerekiyordu.

Kesinlikle ana girişten çıkıp bir paparazzi ve çılgın hayranlar sürüsünün içine girmek istemiyorum.

Binanın arka kapısından çıkıp otoparkta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra arabama doğru yürürken rahat bir nefes alıyorum.

Telefonum çaldı.

"Tanrıya şükür," diye geveliyorum cevap verdiğimde. "Ben oradan çıktım."

"Hey, Snarky, neredeyse bitti." EJ'in güven verici sesi ruhum için bir merhem gibi.

"Buraya geliyorsun, değil mi?"

"Yola çıktım bile. Sizden önce orada olabilirim."

"Ana kapının önündeki paparazzilere dikkat et, tamam mı?" Binmek için arabamın kapısını açıyorum. "Eminim olacak... Bekle."

Sürücü koltuğunda bir zarf var ve şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak zarfı elime alıyorum.

"EJ, ." Hoparlörü açtım, arabaya ve zarfı inceledim. "Bu da ne..."

"İyi misin?" diye soruyor.

"Emin değilim," diyorum, zarfın üzerindeki kelimeleri okurken kalp atışlarım hızlanıyor.

Bir numaralı hayranından. XOXO

OceanofPDF.com

TWO

Şöhret, edebiyat dünyasında bile, övgü, hayran mektupları, takipçiler ve bazen de rastgele bir idrar şişesi veya kanlı iç çamaşırı ile birlikte gelir. Evet, deliler var. Daha hastalıklı şeylerden bahsetmeyeceğim. Onlardan da var.

Endişeyle arabamın camından dışarı bakıyorum. Park yeri arabalarla dolu ama görünürde tek bir kişi bile yok.

"Kenz, ne ?" EJ hoparlörden endişeyle sorar.

"Hayran mektubu," diye cevap veriyorum ve dikkatimi tekrar zarfa veriyorum. "Çılgınca bir şey mi?"

"Asıl çılgınca olan arabamın içinde olması."

"Kilitlemeyi mi unuttun?"

"Tsk, ahbap, ben daha iyi biliyorum. Umarım risin falan değildir. Onu atmalıyım."

"Aç şunu! Eğlenceli olabilir."

EJ, annemin hayran hikayeleri konusunda hep heyecanlıdır. "Tamam, tamam!" Zarfı yırtıp açıyorum.

Siyah cilalı tırnaklarımın ucuyla dikkatlice açıp içine bakıyorum. Hayranlara karşı asla çok dikkatli olamazsınız. Tuhaf şeyler oldu. İnsanlar anneme her türlü şeyi gönderiyor. Aşk mektupları, tehditler, kendi el yazmaları, oyuncaklar, kurabiyeler, saçlarından bukleler. Bir şişe idrar, iğrençti. Adamın biri ona menisiyle kaplı fotoşoplu bir fotoğrafını göndermiş.

", dökül. Ne oldu?" EJ sabırsızca sorar.

"İçinde kağıtlar var. Muhtemelen birinin ağlamaklı mektupları." "Oku onları."

EJ bu tür ürkütücü şeylere bayılır. Üniversitemden bir yıl önce mezun oldu ve çeşitli serbest bilişim işleri yapıyor. Şu anda parlak bir programcı olabilir, yirmi üç yaşında internetteki kodlama işlerinden ortalama bir yetişkinden daha fazla para kazanıyor olabilir. Ama onunla birkaç yıl önce tanıştığımda tam bir inekti. Bana ortaokulda ikinci sınıfa kaldığını çünkü dersleri asıp tüm zamanını evde bilgisayar başında geçirdiğini söylemişti. Hâlâ inek ama kendisi gibi düşünen insanlardan oluşan bir çete bulmuş. Bazen bu, hayattaki tüm farkı yaratır.

Zarftan kâğıtları çıkardım ve açtım.

Mektup el yazısıyla yazılmış ve bir tarafı bir defterden koparılmış gibi saçaklı üç kağıttan oluşuyor.

"!" EJ beni sabırsızlıkla çağırıyor.

"Durun! Tanrım. Sabır bir erdemdir, biliyorsun."

İlk sayfada sadece yavaşça yüksek sesle okuduğum birkaç satır var:

Bir sır öğrenmek ister misin?
Sevgiler, anne.

OceanofPDF.com

THREE

"Bu da nesi," diyorum, sonra öfkeyle ikinci sayfaya bakıyorum ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Kâğıtta tanıdık isimleri görebiliyorum, sol üst köşede yirmi iki yıl öncesine ait bir tarih var. Yer: *Old Bow, Nebraska.*

Eğer bu birinin iğrenç bir şakasıysa, özenle yapılmış bir şakadır, çünkü orayı biliyorum. Ailem yirmi yıldan fazla bir süre önce orada üniversiteye gitmişti.

"Snarky, orada mısın?" EJ soruyor. "Dinle, seni sonra ararım." "Her şey yolunda mı?" "Evet. Seni arayacağım." "Arasan iyi olur."

Sonraki beş dakika boyunca hareket etmedim. Zarftan çıkan üç sayfayı okudum ve içimin burkulduğunu hissettim. Tekrar okuyorum ve gözden kaçırdığım başka bir şey olmadığından emin için sayfaları çeviriyorum.

Ailemin geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyorum ama nereden geldiklerini biliyorum. Sayfalardaki hikâyeler kişisel ve samimi görünüyor. Annem bana geçmişi hakkında pek bir şey anlatmak istemezdi. Şimdi neden anlatsın ki?

"Karmaşık," derdi.

Romanlarını bildiğimden, berbat olduğunu söyleyebilirim. Eleştirmenler onun hayal gücünü "parlak" olarak nitelendirdi. Ben şahsen bunun kökleri geçmişte olan bir saçmalık olduğunu düşünüyorum. Hangi ebeveyn çocuğuna berbat geçmişini anlatır ki?

İlk refleksim, sayfaları annemin yirmi yıllık yayıncılık kariyeri boyunca ona yazılan benzer şeylerle dolu dev bir sandığa tıkmak oldu. Evdeki ofisinde bir sandık saklıyor. Eski gotik bir şey, bir mezar büyüklüğünde, hayran mektuplarına adanmış.

Ama merak ediyorum. Ya bu mektuplar gerçekten annemden geliyorsa? Gerçekliğini kontrol etmek için yapabileceğim bir şey var.

Arabamı çalıştırdım ve ailemin evine doğru sürdüm.

Evimiz şehrin bir saat dışında. Annemin üniversite için eyalet taşınmama izin vermediğini düşünerek lisans eğitimimi alırken evde kalmak istemediğimde ısrar ettim. Yani en azından şehre taşınarak biraz özgürlük kazandım.

Ailemi sık sık ziyaret ederim, her hafta sonu. Annemin vefatından sonra evde kaldım. Tabii ki bu büyükannemin fikriydi, böylece "kederle bağ kurabilecektik." Bu onun ifadesiydi. Gerçi hiçbirimizin yas tutmadığından eminim.

Bir saat sonra ailemin giden özel yola giriyorum. Beş dönümlük bir arazi üzerinde yedi bin metrekarelik bir ev, ek bir misafir evi, bir havuz ve ormanlarla çevrili bir gölün yanında doğal bir gölet var.

Halkla ilişkiler firması tarafından tutulmuş bir güvenlik görevlisi bana başıyla selam veriyor. Ama bir tanesinin yeterli olmayacağını tahmin etmeliydim, çünkü yolun iki yüz metre ilerisinde, işte buradalar - birkaç adam ellerinde kameralarla sık ağaçların arasından fırlıyor ve ben ana kapıya yaklaşırken resimlerimi gösteriyorlar.

"Mackenzie, sence annenin ölümü bir kaza mıydı?" "Mackenzie, şu anki romanını bitirecek misin?"

"Bayan Casper!"

"Burası özel mülk!" Camın arkasından onlara bağırıyorum. Ama onlar bunu biliyor. Umurlarında değil. En azından, metal kapılar yavaşça açıldığında ve ben içeri girdiğimde, takip etmeye cesaret edemiyorlar.

Bir dakika sonra eve giriyorum.

Arkadaşlarımdan, meslektaşlarımdan ve hayranlarımdan gelen yüzlerce çiçeğin ezici tatlı kokusu yüzüme yayılıyor. Ev, akşam resepsiyonu için hazırlık yapan catering personeliyle dolup taşıyor.

Elimde zarfla doğruca annemin ofisine gidiyorum.

Ofis kilitliydi. Anahtarı olan tek kişi annemdi, ya da o öyle sanıyordu. Sadece o oradayken girebilirdik. Ama babamın yedeği nerede sakladığını biliyorum. Onu aylar önce gizlice girerken yakaladım. Annem hiç bilmiyordu.

ve bunun olması bile annemle babamın ilişkisinin ne kadar berbat olduğunu gösteriyor.

Şu anda, gerçekten o ofise girmem gerekiyor.

Misafir banyosunun yanındaki küçük yerli maskesine doğru yürüyorum ve elimi kalın sahte saçlarının yelesine daldırıyorum. Kafatasının yumuşak kauçuk tabanında ofisin anahtarı var.

"Bingo," diye mırıldanıyorum. Babam hâlâ orada tutuyor, bu da içimi rahatlatıyor.

Aceleyle koridorun sonuna gidip annemin odasının kilidini açıyorum, sonra da kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Buraya hiç tek başıma gelmedim, sadece onunla geldim. Merak etmemin tek sebebi bu odayı hep kilitlemesiydi. Buranın onun yazı sığınağı olduğunu söylerdi. Artık değil.

Kederin beni aniden vurmasını, gizlice bana yaklaşmasını bekliyorum, burada, her yerde, ama olmuyor. Bir damla gözyaşı bile yok. Üzüntü bile değil, sadece acı.

Annem ve ben hiç yakın olmadık. Benim için oluşturduğu küçük bir güven fonunun tüm eğitimimi karşılayacağı söylendi, ama hepsi bu kadar. Fazladan bir şey yok. Miras yok. Her şey babama kaldı. İkiyüzlü davranıp ebeveynlerimizi paraları için sevmediğimizi söylemek isterdim ama annem milyonlar kazandı ve bana üniversite fonu dışında bir kuruş bile bırakmadı. Bu gerçeğin beni kızdırmadığını ya da en azından yanlış yöne itmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Yani, evet, annemin hayranı değildim. Bana bir ders vermeye mi çalışıyordu? Neyse ne. Kendi başıma iyi olacağım.

Şu anda, bu isimsiz mektubun amacının ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Belki de ders hala geliyordur. Eğer bu küçük şakanın bir şaka değil de annemden gelen bir veda mektubu olduğu ortaya çıkarsa, daha sonra daha iyi bir araştırma yapabilirim.

Gerçekliğini kontrol etmek için ihtiyacım olan tek şey dev maun masanın üzerindeki küçük çerçeve. O çerçeve, annemin ne kadar çok şey başardığını hatırlatan bir şeydi. Doğru ya. Tipik bir omuz sıvazlama. Cam çerçevenin içinde, annemin ilk romanı olan ve milyonlarca kopya satarak E. V. Renge'i haritaya yerleştiren uluslararası üne sahip çok satan Yalanlar*, Yalanlar ve İntikam'*ın orijinal el yazmasının ilk sayfası var.

Bu ilk sayfa muhtemelen şu anda binlerce dolara satılabilir. Annemin gençken yazdığı bir günlüğün eski bir sayfasına el yazısıyla yazılmış. Evet, bu sayfa o kadar eski, neredeyse otuz yıl kadar. Annem en çok satan kitabını on altı yaşında yazmaya başlamış. Dehadan bahsediyoruz, değil mi?

Ama isimsiz bir hayranımdan aldığım sayfalarla karşılaştırmak için bu küçük hatıra parçasına ihtiyacım var.

Masanın üzerine oturuyorum -annem beni öldürürdü- çerçeveli sayfayı masanın üzerine düz bir şekilde koyuyorum, sonra zarftan çıkan sayfaları düzleştirip inceliyorum.

Elbette bir grafolog ya da adli tıp uzmanı değilim ama her iki örneğe de yaklaşıp her harfi inceledim. İs'lerin üstte dalgalı oluşu. Babamın adı olan Ben'deki B'nin altta kıvrılma şekli. Virgüller, tırnak işaretleri, bir kelimenin mektupta iki kez altının çizilmesi ve çerçevelenmiş ilk sayfada, *Önsöz*'ün hemen altında aynı şekilde yer alması.

Beş dakika sonra, eğilmekten boynum ağrıyor, gözlerimi kısmaktan gözlerim yanıyor ve midemin çukurunda huzursuz bir his toplanıyor. Hem çerçeveli sayfadaki hem de mektuplardaki el yazısı aynı.

"Huh," diyorum kendi kendime.

Yine de bu, mektubun annemden geldiğini kanıtlamaz.

Ama beni meraklandıran bu değil.

Kitabın sonunda yazdığı şey bu:

Bu sır artık sizin olacak.

OceanofPDF.com

MEKTUP 1

Gençken, tatlı adamlara aşık olmazsınız. Yanlış olanlara aşık olursunuz.

İlk aşk zehirli olabilir. Bazen, ona bağlı kalmayı seçersiniz. Ben Casper tam olarak öyleydi.

Neden ona aşık oldum ki? İşte soru bu. Bugünümüz genellikle geçmişte yaptıklarımızın bir kolajıdır. Ben geçmişime hata demezdim. Daha çok aşağılık bir olaylar zinciri. Ama buna zamanla geleceğim.

Daha da önemlisi, geçmişimdeki herkesin alıcı olmasıydı. Ben mi? Ben'in etrafındakileri özel hissettirme yeteneği vardı. Bana bir kızı bayıltacak şekilde ilgi gösteren ilk erkekti.

Ben de bayıldım.

Yaratıcı yazarlık son sınıftaydım. Küçük bir üniversite kasabası olan Old Bow, Nebraska'da yaşıyordum. Kasaba, Ana Cadde boyunca iki mil boyunca uzanıyordu ve yemyeşil ormanlarla çevriliydi. Gözlerden uzaktı. Bana uygundu. Geçmişim beni böyle bir yerde yakalayamazdı, ya da ben öyle sanıyordum.

Ben'i ilk kez kampüs kafesinde gördüm. Otomatın yanında duruyordum ve o benimle göz göze geldi.

"Güzel ruj," dedi başını sallayarak. "Kırmızı, çilek gibi."

Herkesin söylediği gibi kanlı değil, çilekli. Bir erkek bundan daha romantik olabilir mi?

Havasız bir odaya yayılan taze bir esinti gibi hissettiren o çocuksu gülümsemesiyle sırıttı. Kolay kahkahalar, el ele yürümek ve olası bir kalp kırıklığı vaat ediyordu. Ama kalp kırıklıklarını ya da çocuğun sizden çok uzakta olduğu gerçeğini ya da uzak masadaki arkadaşlarını düşünmezsiniz.

kıs kıs gülüyor ve sizi küçümsüyorlar. Umurunuzda değil, çünkü o çocuk o masaya doğru yürüdüğünde omzunun üzerinden bakıp size tekrar sırıtıyor ve göz kırpıyor ve kalbinizin sert atışını, midenizdeki çarpıntıyı ve sizi tanımak için sadece zaman ayırsaydı neler olabileceğine dair düşüncelerin saniyede bir mil dönmesini durduramazsınız.

Ama sonra yaptı.

Bir hafta sonra Ben'i Seminer Salonu'nda gördüm. Bu kez yalnızdı, etrafında dikkatini çekecek bir arkadaşı yoktu.

"Hey, Çilek!" diye seslendi bana.

Yaklaştığında bacaklarım güçsüzleşti ve midemdeki o hain çarpıntı geri geldi.

"Kısa Öykü Yarışması'nda birincilik ödülü aldın, ha?" Yüzümün kızarmasına engel olamadım. "Evet."

"Tebrikler!"

"Teşekkür ."

"Bir sonraki Sylvia Plath olacaksın."

Kalbim heyecanlı bir gümbürtü attı - edebiyatı seviyordu. Sylvia Plath'ı anma haftası olduğu gerçeğini boş verin; yanımızdaki ödül panosunda öyle yazıyordu.

"Rock on, Bayan Elizabeth Dunn."

Benim adım! Adım başka birinin ağzından çıkarken hiç bu kadar havalı gelmemişti! Kalbim göğsümden fırlayıp onun ayaklarının dibine dikilmek istedi.

-Adımı biliyordu! Ödül panosunda resmimin hemen yanımızda olmasına aldırmadı.

"Ben Lizzy," diye mırıldandım.

"Lizzy mi?"

"Lizzy," diye .

"Lizzy." Sırıttı. "Ben Ben."

Biliyorum. "Selam, Ben."

"Merhaba, Lizzy. Başka güzel hikayeler yazdın mı?"

"Okumayı sever misin?"

"Tabii ki! İyi bir hikayeye bayılırım."

Ben okumayı önemsemiyordu ve ilk yıl neredeyse İngilizce II dersinden kalıyordu. Ama bunu daha sonra öğrenecektim. Diğer şeylerin yanı sıra. Çoğu dersten zar zor geçtiğini. Kibirli ailesi mezuniyet parasını ödemişti. Zaten içki problemi olduğunu. O alamadım

Herhangi bir staja kabul edilmedim. Popüler bir ekip olan arkadaşları benimle dalga geçiyordu. Aylarca onun küçük sırrıydım, ta ki hayatımızdaki her şey kontrolden çıkıp bir tren enkazına dönüşene kadar.

Hayır, bu daha sonra olacaktı.

Ama o gün, onun önünde dururken, açlıktan kıvranan kalbim benimle bir dakika daha konuşması için yalvardı.

Ben'de insanların ona bakmak istemesine neden olan bir şey vardı. Kahkahası dünyanın en harika sesiydi. Gamzeli sırıtışı dizlerimin bağını çözüyordu. "Hikâyelerinizden daha fazlasını dinlemek isterim," diyerek çağrı cihazımın numarasını istediğinde elim ayağıma dolaştı ve utanç içinde kızardım. Çağrı cihazım yoktu, sadece ev telefonum vardı.

Bunu daha sonra yazacaktım, ilk seferimizi, ikincisini ve üçüncüsünü, mutlu günleri ve uykusuz geceleri, nazlı gülümsemeleri ve acı gözyaşlarını, neşeli randevuları ve iğrenç bir ihaneti.

Ama aynı günün ilerleyen saatlerinde beni evden aldı, en sevdiği yerde yemeğe götürdü, sonra da sinemaya. Sonra bir şişe şarap ve mini içkiler aldık ve benim evime gittik, kasabadaki marketin üstündeki eski püskü bir stüdyo. Evin sefil büyüklüğü onu hiç şaşırtmamıştı. Onun görmesini istiyordum, bunun tek seferlik bir şey olabileceğini biliyordum ve bununla bir sorunum yoktu. Bu gece hakkında aylarca yazacağımı düşündüm.

İçtik, güldük ve beni doğru çekti.

"Tadı da çilek gibi mi?" diye mırıldandı çilek rengi dudaklarıma karşı ve beni öptü ve fısıldadı, "İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağız."

Bir saat sonra çıplaktık ve yapmasını istediğim *her şeyi* yapıyordu.

Gece geç saatlere kadar, ben yanına oturup ona yıllardır yazdığım romandan bölümler okurken yatağıma yayılmıştı. Kendimi dünyanın tepesinde hissettiren o huşu dolu mavi gözleriyle bana bakıyordu.

Bir grup evinde büyüdüm, yalnızdım ve sırtımdaki kıyafetler ve sosyal konutlardan başka hiçbir şeyim olmadan büyük dünyaya atıldım. Ama akıllı bir kızdım. Üç işte çalıştım. Üniversite bursu ve tam burs aldım. Berbat hayatımdan kurtulmaya kararlıydım.

O gece Ben'i etkilemeyi o kadar çok istiyordum ki, ona hayal kurmamı sağlayan tek şeyi söyledim. "Bir edebiyat ajansı romanımla ilgileniyor."

Anında parladı. "Gerçekten mi? Harika! Gerçekten yayınlanacak mı?"

Utangaç bir şekilde omuz silktim. "Umarım öyledir. Menajerim birkaç yayıneviyle görüşüyor. Romanımın harika olduğunu söylüyor."

Beni kendine çekti, öptü, öptü, her yerimi öptü, kıkırdamama, kendimden geçmeme ve grup evindeki korkunç olaylardan sonra *nihayet* hayatın yoluna girdiğini hissetmeme neden oldu.

"Öylesin" -geriye çekildi ve bana gördüğü en büyük hazineymişim gibi baktı- "harikasın, Lizzy Dunn."

Bana uzun süre baktı, o zaman tam olarak anlayamadığım ama daha sonra anladığım o yoğun bakış.

Şaşırtıcı bir şekilde, Ben ertesi hafta ve o zamandan beri her hafta geri döndü. Genellikle gece geç saatlerde. Hafif çakırkeyif, her zaman mutlu, o hülyalı gülümsemesi ve yumuşak, "Hey, Lizzy, bebeğim," sözleriyle seks yapardık ve bana kitap okutur, beni överdi. Övgü kadınlar için en büyük numaradır. Düz kaküllü uzun siyah saçlarımı severdi. Ve çilekli rujumu. "Yani Kat Von D." Hikayelerimi ve her zaman denediğim karanlık kıvrımları severdi.

onu etkilemek için.

Ben ve ben yolun karşı tarafındaydık. Yerel kafede çalışan John'dan başka arkadaşım yoktu.

Öte yandan Ben, neşeli, parti kafalı biriydi. Onun ekibiyle asla uyum sağlayamayacağımı biliyordum. Kızlardan biri sarhoş olup bana şöyle diyene kadar onlarla birkaç kez takıldım: "Ben'in seni tutmasının tek nedeni yeteneğin. Yoksa senin gibi birine asla ikinci kez bakmazdı."

Ama bunu biliyordum, görüyorsunuz. Bazılarının çekici görünüşleri vardır. Diğerlerinin yetenekleri vardır. Ben'in arkadaşlarını istemedim. Ben'i istiyordum, sadece benim olabilecek birini. Ve dışarıda olmak, dikkat çekmek istemiyordum. Ne yapabileceğini biliyordum. Bir zamanlar yaptığı gibi. Gölgelerde yaşarken rahattım.

Brimmville'deki grup evindeki üç çocuktan ve bana yaptıklarından kimseye bahsetmedim. Kimsenin geçmişimi bilmesine gerek yoktu. Kesinlikle Ben'in değil.

Ama yapmalısın.

Her zamanki gibi, kendimi aşıyorum güzel kızım.

Ben'in olayı şu: Paradan geliyordu ama hiçbir meziyeti yoktu. Tek yeteneği gülümsemesiydi; göz kamaştırıcı, çekici, sevimli ya da gerektiğinde özür dileyen. Hangi şekilde parlarsa parlasın, insanların başını döndürürdü. Bu onun yeteneğiydi. Sahip olduğu tek yetenek buydu. Bu yüzden etrafını

Popüler insanlarla ve zaman zaman da yetenekli insanlarla birlikte olarak kendi kişilik eksikliğini telafi eder.

Bunu daha sonra fark ettim. Ama o zamana kadar çoktan aşık olmuştum ve arkamdan neler çevirdiğini öğrenmiştim. Sonra ilk kalp kırıklığı geldi ama işleri yoluna koymaya kararlıydım.

O hayatımıza girene, keskin pençelerini onun kalbine ve benim zihnime geçirene, geçmişimi gün ışığına çıkarana kadar her şey harikaydı.

Bana hiç yapmadığım şeyleri yaptırdı. İçimdeki kötülüğü ortaya çıkardı. Eski günahlarımı ortaya çıkardı.

Ama sonra, bana en iyi hikayeleri yazdırdı.

İşte buradayız.

Bu sır artık sizin olacak.

Birisi size yalan söyleyebilir. Birileri geçmişimle ilgili korkunç dedikodular yayabilir. Ama bu -bu günlük- gerçek.

OceanofPDF.com

FOUR

"Sence bu yasal mı?" EJ sayfaları bana geri uzatarak soruyor. Cebinden bir esrar çıkarıp yakıyor.

Ailemin evinden sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeki ormanın içine sıkışmış göletin kenarındaki çardakta oturuyoruz. Evdeki partide tam bir saat kaldık. Bu bir saat çok uzun bir süreydi ve kaçıp gittiğimizde kimse umursamadı.

"El yazısı eşleşiyor, sana söyledim." EJ

bir nefes çekti ve esrarı bana uzattı.

"Ayrıca, tıpkı onlar gibi konuşuyor," diye ekliyorum. "Benim ailem."

Gece vakti. Çardak köşelerindeki loş güneş fenerleri, bir duman bulutu solurken EJ'in yontulmuş elmacık kemiklerini ve büzülmüş dudaklarını aydınlatıyor. Bankta arkasına yaslanmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş. Yakışıklı bir profili var. Her nasılsa, birkaç yıl önce tanıştığım o garip inekten çok farklı. Converse spor ayakkabılar, kot pantolon ve siyah bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor; eskiden üzerinde patates çuvalı gibi duran ama şimdi seksi görünen kapüşonlu sweatshirt. Gerçi bu kelimeyi en iyi arkadaşımdan bahsederken kullanmamalıyım.

"Tuhaf mektuplar aldığınız kesin," diyor düşünceli bir şekilde. "Bırak kalsın. Önemli bir şey olmayabilir."

"Ya bu bir çeşit ipucuysa?"

EJ dönüp bana bakıyor. "Neye? Ailenin aşk hikayesi tek gecelik bir ilişkiyle başladı, Snarky. Bu yüzyılın hikayesi değil."

"Aman Tanrım." Yaltaklanıyorum. "Bütün anladığın bu mu? Ben kadından bahsediyorum."

"Hangi kadın?" EJ omuz silkti. "İsim yok. Bundan ne çıkarman gerekiyor? Babana sor."

Doğru, annem öldüğüne göre babamdan bazı hikâyeler koparmaya çalışabilirim. Annem her zaman onu bir şahin gibi izler, çok içtiğinde bile söylediği her kelimeye dikkat ederdi.

"Ona ne soracaksın?" Yüksek sesle merak ediyorum.

"Tam olarak demek istediğim. Bu mektup belirsiz. Sadece bir önsöz-"

"Ne?"

"Ne olduğunu bilmiyorum."

Bir sürü sorum var. Bunu bana ne zaman yazdı? Aylar önce mi? Ölmeden hemen önce mi?

"Neden sadece bunu alıyorum? Bunu!" Kağıtları havada salladım. "Geri kalanı nerede?"

"Belki de başka bir şey yoktur."

"Ona bir şey yapan bazı çocuklardan bahsediyordu." "Belki de bu hikayeyi yazmaya başladı ve sonra... bilirsin..."

Söylemiyor ama kazayı kastettiğini biliyorum. İnsanlar kelimeler konusunda çok hassas. O öldü, hepsi bu.

Yine de göğsüm sıkışıyor ve bu korkunç düşünceyi uzaklaştırmak için şüpheli mektuba odaklanmaya çalışıyorum.

EJ'in bana baktığını hissediyorum. Onun düşünceli bakışlarıyla karşılaşmak için dönüyorum. "Ne?"

Bakışları yumuşar. "Kenz, sanırım bu rastgele hayran mektubundan çıkarmaya çalıştığın gizemi kederin yerine koyuyorsun. Belki de birisi seninle dalga geçiyordur."

Cesaretim kırılmıştı, cevap vermedim. Bunun yerine kapüşonu kafama geçirip bankın üzerine uzandım ve esrardan bir fırt çektim.

EJ ile bu anları seviyorum. Bana Kenzie ya da Kenz demesini seviyorum. İşte o zaman ciddi ya da endişeli olduğunu anlıyorum. İlk arkadaş olduğumuzda bana Snarky derdi. Bu lakap yapıştı kaldı. Onu suçlamıyorum. Anlaşması kolay biri değilim. Babam bu lakabı annemden aldığımı söylüyor.

" bir his?" EJ bir süre sonra sorar. "*Ne nasıl hissettiriyor*?"

"Onun gittiği bu yeni gerçeklik."

Omuz silkiyorum. Annemle hiç yakın olmadığımızı biliyor. Ailemiz mutlu bir aile değildi ve bu annem yüzünden oldu.

Babamın ailesine göre annem 1) "Kaltağın tekiydi". 2) Babama göre "Karmaşık". 3) Edebiyat dünyasına göre "Parlak bir dahi". 4) Hayranlarına göre "Kraliçe". Günde saatlerini sosyal medya gruplarında geçirirdi. İmzalı kopyalarını dünyanın dört bir yanındaki hayır kurumlarına bağışladı. Hayranlarına karşı bana olduğundan daha nazikti. Ve kesinlikle onlara manevi destek konusunda çok daha cömertti.

Henüz iyi bir yazar değilim ama deniyorum. Yazmayı seviyorum. Üniversite yazı yarışması için bir yazı göndermeye karar verdiğimde, onu ilk okuyan annem oldu.

Omuz silkti. "Önünde uzun bir yol var, tatlım." Hep o "tatlım." Bundan nefret ederdim. Ondan ne bir yardım, ne bir yol gösterme. Sanki üzerinde çalışmama yardım etmek ona düşmezmiş gibi hikâyemi bana geri verdi.

Birinciliği kazandım, çok teşekkür ederim ve bunu EJ ile kafayı çekerek kutladım. Yaratıcı yazarlık profesörü Salma bir geleceğim olduğunu söyledi.

Annem sadece küçümseyici bir gülümseme ve soğuk bir "tebrikler" ile yetindi, ardından sosyal medya paylaşımında benimle gurur duyduğunu ve bir gün onun izinden gideceğimi umduğunu yazdı. "İzinden" vurgusu. Sanki hep ikinci sırada olacakmışım gibi.

Her neyse.

Peki, annem? Evet, parlak bir yeteneği ve toplum içinde tatlı bir kişiliği olan karmaşık bir kaltak. *Öyleydi.* Edebiyat dünyasını etkilemek için güzel bir methiye yazmalıydım ama cesedini bulduktan sonra günlerce nutkum tutuldu. Hâlâ da öyleyim. Onu özlediğim gerçeğini nasıl sindireceğimi ya da hayatımdaki ani boşlukla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Yine de yas tutmuyorum, sanmıyorum. Ve EJ dışında varlığını özlediğimi söyleyebileceğim kimse yok ama yine de onun için yas tutmuyorum. Bu çok kötü. Annen hakkında böyle konuşmamalısın.

"Babam bugün anma töreninde bir adamla kavga etti," diyorum EJ'e, esrarı ona geri uzatırken.

"Yumruk yumruğa kavga gibi mi?"

"Hayır. Yanlış giden bir konuşma gibi. Babam ona pislik dedi. Adam ona Benny-boy dedi."

EJ kıkırdıyor. "Babana öyle mi dedin?"

"Biliyorum, değil mi? O konuşmada bir terslik vardı."

"Tüm ailende bir gariplik var Snarky. Alınma ama." Haksız da değil.

En kötüsü de içimde çok daha kötü şeylerin olacağına dair kötü bir his var. Ve bunların benim yazdığım mektupla bir ilgisi var.

alındı.

OceanofPDF.com

FIVE

Çardağın arkasından gelen yüksek sesli bir kahkaha ve küfür beni yerimden kaldırıyor. "Merhaba, özür dilerim! Özür dilerim! Hey!" Sarhoş bir çift tökezleyerek bize doğru geliyor.

Adam teslim olmuş gibi avuçlarını havaya kaldırıyor. Yanında mini bir elbise giymiş, omuzlarında erkek takım elbisesi olan seksi bir esmer var.

Havayı kokluyor. "Görünüşe göre doğru şeylere sahipsin."

Esmer kız kıkırdıyor, yumuşak zemine batan yüksek topuklarının üzerinde sallanıyor.

Esrar bitti ve gözlerimle EJ'e kalkmasını işaret ettim.

Çardak merdivenlerinden inerken "Burası tamamen senin," diyorum, EJ de peşimden geliyor.

"Paylaşmak önemsemektir!" diye bağırıyor adam arkamızdan, sonra da sevgilisiyle birlikte gülüyor. "Haydi çocuklar. İyi mal sizde."

EJ yumuşak bir kıkırdamayla nefesinin altından, "Şimdiden bir sürü iyi mal çektiklerine eminim," diyor.

"Bütün bu insanlar tonlarca para kazanıyor," diyorum acı bir şekilde eve doğru yürürken, "ve hala ellerinden geldiğince bedava bir şeyler almak istiyorlar."

"Evet. Dinle, seninkilerin evi harika ama bütün o sirk buradayken değil," diyor EJ özür dileyerek. "Ben kaçıyorum."

"Evet."

"Evet," diye taklit ediyor beni. "Hey, Snarky."

Ona bakmıyorum ama parmaklarının burnumu çimdiklemek üzere yüzüme yaklaştığını hissediyorum.

Bunu yaptığında beni rahatsız ediyor. Zamanında tepki veriyorum ve bana ulaşmadan önce elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, yürürken ayağım takılıyor.

Bana sırıtıyor. " olacak mısın?"

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok EJ, eğer sorduğun buysa."

"Tamam. Kasabaya geri gel, olur mu? Takılırız, dışarıdan yemek alırız, biraz video oyunu oynarız, konuşuruz."

"Yapacağım."

O gidiyor ve ben şimdiden üzülüyorum. EJ benim en iyi arkadaşım. Başka kimseyi umursamıyorum. Annem gibi olduğumu söylüyor; münzevi, yalnız, bazen tuhaf.

Kendini beğenmişlik yapıyor tabii ki.

EJ benden sadece birkaç yaş büyük. Ben üniversitenin ilk yılında birinci sınıf öğrencisiyken saçma bir partide tanıştık. O zamanlar hala uyum sağlamaya çalışıyordum. O bir inekti. Ben asiydim. İkimiz de popüler değildik. Birbirimize bağlandık. Çevrimiçi yazı platformumu kurmama yardım etti ve kısa sürede en iyi arkadaş olduk.

Zaten kendine ait, benimkinden çok daha büyük bir yeri vardı ve ben kendi küçük stüdyomu alana kadar orada takılmaya başladık.

EJ'in ailesi birkaç yıl önce Batı Yakası'na taşınmış bilim insanları. EJ onları sık sık ziyaret ediyor, ancak tanıştığımızdan beri EJ ailemin tatil yemeklerinin çoğuna katılıyor. Bu toplantılara "aile yemeği" demek biraz abartılı olur, çünkü onlarca misafirin katıldığı büyük organizasyonlar. Genellikle annemin son çırağı, bazı sektör profesyonelleri ve tabii ki hiç tahammül edemediğim menajeri Laima Roth da katılıyor.

Her neyse, EJ ve ben kişisel alana değer verirken, o siber güvenlik ve kodlama alanında her türlü işi yapan programcılar için çevrimiçi bir topluluğun parçası haline geldi. Ben hala çevrimiçi platformlarda yazarak ve üç kuruş kazanarak ineklik yaparken, o ülke çapında her türlü konferansa ve kongreye katılıyor ve iyi para kazanıyor.

Beni arkadaşlığından çıkarmamasına şaşırdım. Ama o zaman bırakmazdı. Trendler gelir ve gider, ama arkadaşlar kalır. EJ tatlı bir insan.

Dodge Charger'ı hızla evden uzaklaşıyor ve ben arka farların karanlıkta kayboluşunu izlerken moralim bozuluyor. Tek başıma olmayı seviyorum. EJ ile olmadıkça. Ama son zamanlarda birlikte daha az zaman geçiriyoruz. O arada sırada birileriyle çıkıyor, oysa benim flört hayatım pek arzulanan bir şey değil.

Artık sessiz olan eve geri dönüyorum. Tam olarak *daha sessiz.* Konukların çoğu dışarıya, havuzun güvertesine taşınmıştı. Bilardo odasında babamın arkadaşlarından oluşan küçük bir grubun sesini duyabiliyorum.

Laima oturma odasında, oldukça bitkin bir halde, kendisinden önceki pek çokları gibi annemin himayesinde olduğu anlaşılan, edebiyat dünyasının yükselen yıldızlarından biriyle konuşuyor. Yetenekli olabilir elbette, ama Laima'nın elinin onun kalçasında olmasının, kadehindeki şarabın pantolonuna dökülmek üzere olmasının nedeni bu değil, çünkü dikkati dağılmış ve çift D'leriyle ona doğru eğiliyor, ya da üçlü, ben uzman değilim. Görünüşe göre bu konuda pek hevesli değil. Benim yaşımın biraz üstünde olduğunu ve Laima'nın onun büyükannesi olacak kadar yaşlı olduğunu düşünürsek.

Mutfağa doğru yürüyorum ve yemek şirketi sonra kalan düzgünce istiflenmiş içki şişelerine bakıyorum. EJ biraz daha kalsaydı, shot içebilirdik. Ama ben fazla içmem, hele tek başıma hiç... Bu babamın yolundan gitmek . Mektupta okuduklarım doğruysa, babamın içkiye düşkünlüğü benim yaşlarımda başlamış. *Hayır, teşekkür ederim.*

İtalyan hamur işleriyle dolu küçük bir tepsi görüyorum ve bunun daha akıllıca bir seçim olacağına karar veriyorum. Büyükannem her zaman ne kadar zayıf olduğum konusunda benimle alay eder. Ona birçok kez giydiğim neredeyse tamamen siyah kıyafetlerin beni daha zayıf gösterdiğini söyledim. Boyum 1.80 ve kilom 100. Buna küçük denir. Ama o kafasında benim bulimik olduğuma inanıyor.

"Tıpkı annenin eskiden olduğu gibi" der sık sık.

Umarım anneme yapılan atıflar potansiyel tetikleyicilerden kaçınmak için artık azalır.

Elimde bir tepsi hamur işi ile merdivenlere doğru yürüyorum.

Birden koridordaki bir hışırtı dikkatimi çekiyor. Kontrol etmek için yürüdüm, ama bunun bir hışırtı olmadığı ortaya çıktı. Sesler annemin ofisinden geliyordu.

Bu bir sürpriz değil mi? Annem gider gitmez, ofisi kamuya açık hale gelecek.

Kulağımı kapalı kapıya dayıyorum ve babamın sesini duyuyorum.

"Ne yapmamı istiyordun anne? Her şeyi kontrol altında tutan oydu. *Onun* sorunuydu."

"O herkesin sorunuydu, Ben. O sadece bundan nasıl faydalanacağını buldu. Hem de burnunun dibinde."

"Oh, kes şunu!"

"Eminim bunu stresten kurtulmak için yaptığını söylemiştir."

Ardından gelen ses büyükannenin kıkırdaması. Büyükannem düğmelere nasıl basılacağını bilir. Özellikle de babamın.

Bu konuşma tuhaf, tıpkı babamın törendeki gizemli adamla yaptığı gibi.

"Bunu gerekiyor" diyor.

"Neyi ? Ben her şeyin uzun zaman önce çözüldüğünü sanıyordum."

"Öyle mi görünüyor? Elizabeth aynı fikirde olmaz, değil mi?"

"O öldü."

"Tam olarak demek istediğim Ben. Gerçekten o kadar aptal mısın?"

"Oh, sen neden bahsediyorsun?" Babam neredeyse bağırarak soruyor.

"Şşşt. Bütün partiyi buraya sürüklemene gerek yok," diyor büyükanne kısık bir fısıltıyla. "Bugün yine kim benimle konuşmaya geldi biliyor musun? Törenden hemen sonra? O dedektif."

"Ne hakkında?"

"Bunun bir kaza olmadığına inanmak için hâlâ bir sebepleri olduğunu söylüyorlar."

Çenem düştü. Bunu aile üyelerimden ilk kez duyuyorum.

"Şaşırmadım," diyor babam ve ayırt edemediğim bir ses geliyor. "Kendine gel Ben," diye tıslıyor büyükannem.

O sesin ne olduğunu anladığımda tüylerim diken diken oluyor; babamın sarhoş kıkırdaması, birkaç saniye içinde gittikçe yükselen ve uğursuzlaşan küçük, iğrenç bir ses. Keskin sözleriyle aniden kesiliyor:

"Bunu hak etmişti. Yıllardır."

OceanofPDF.com

SIX

Amfinin beyaz tahtasında *VIRAL* yazıyor ve altı çizili. Konferans salonunun arka tarafında oturup sosyal medyada gezinirken Profesör Robertson'ın sesi kulaklarımda çınlıyor.

E. V. Renge'nin hayranları günlerdir dünyanın dört bir yanında çeşitli toplantılar düzenliyor. Tarot kartı okumaları, cosplay partileri, bunları #ForeverRVNG hashtag'iyle çevrimiçi olarak yayınlıyorlar, çünkü biliyorsunuz, takma adı "intikam" için bir anagram.

Aldığım mektubu düşünmeden edemiyorum.

Dün gece annemin ilk çok satan kitabı *Yalanlar, Yalanlar ve İntikam*'ı açtım ve bazı bölümlerini tekrar okudum. Abartıyor olabilirim ama çılgın olay örgüsü yeni bir anlam kazandı. Kitaptaki ana kahramana yapılanların ve ardından onun suçlulara yaptıklarının dehşet verici ayrıntılarını hala tam olarak sindiremiyorum.

Profesörün gür sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"En son ödevi dijital panoya yükleyeceğim. Gelecek hafta görüşmek üzere" diyor.

Elliden fazla öğrencinin bulunduğu konferans salonu çılgınca kitaplarını ve dizüstü bilgisayarlarını toplamaya başlıyor. Ancak o zaman neredeyse tüm ders boyunca uyukladığımı fark ediyorum.

"İnternette neler olduğunu takip ediyor musun?" Sarah bana soruyor. "Annen ve diğer şeyler, bilirsin işte."

Sarah, E. V. Renge'nin kitapları hakkındaki ders ödevinden beri bana yalakalık yapıyor.

"Umurumda değil," diye .

Omuz çantamı alıp oditoryumun merdivenlerinden iniyorum, profesörün masasının yanından geçerken bana sesleniyor.

"Bayan Casper? Biraz konuşabilir miyiz?"

Ugh.

Profesörlerin, sizi diğerlerinin arasından ayırıp "konuşmak" istediklerinde bunun ne kadar garip olduğunun farkında olduklarını sanmıyorum.

Masasına doğru yürüyorum ve onun sempatik gözleriyle karşılaşıyorum - bunun ne hakkında olduğunu biliyorum.

Profesör Robertson sosyal bilgiler dersime giriyor. Nazik gözler, kaşmir kazaklar ve çerçevesiz gözlükler. Yumuşak dilli ama eğlenceli biri ve muhtemelen herkesin en sevdiği profesör.

Sosyal bilgiler dersi aldığımız için bizim de bir sosyal deneyin parçası olduğumuzu söylüyor. Dolayısıyla bize mümkün olduğunca "seçim şansı veriyor".

Ünlü E. V. Renge'nin kızı olduğumu bu şekilde öğrendi. O ve henüz bilmeyen diğer herkes. O ders bir fırtına başlattı.

Bu olay, tarihi değiştiren küçük şeylerin gücü hakkındaki konuşması sırasında gerçekleşti.

"Hepiniz Malcolm Gladwell'*in The Tipping Point* kitabını okudunuz," dedi o gün, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde ders masasına yaslanıp dinleyicileri incelerken. "En azından ödeviniz buydu ve bundan sınava tabi tutulacaksınız. Kitaptan değil. Ayrıntılı özeti internetten indirebileceğinizi biliyorum." Bilmiş bir gülümsemeyle dinleyicileri taradı. "Bir sonraki konumuz yapay zeka olacak, böylece bana günlük hayatınıza nasıl entegre olduğunu anlatma fırsatınız olacak. Şimdi. Şimdiki konuya dönelim. Trend kavramını anlamanızı istiyorum. Bir şeylerin viral olmasını sağlayan şey. Şansın gücü. Bir momentum."

Profesör Robertson hakkında herkesin sevdiği şey, onun ders anlatmamasıdır. Onun öğretme yöntemi sohbet etmek. O buna angajman diyor.

"Bugün *sen*, evet *sen,* bana bir sonraki çalışmamızın ne olduğunu söyleyeceksin," dedi o ders sırasında, gizemli bir şekilde gülümseyerek. "Etrafa küçük kağıt parçaları dağıtıyorum. Bir dakikanızı ayırıp tek bir olguyu, şu anda trend olan ya da yakın zamanda olmuş, toplumumuz üzerinde önemli bir etkisi olan bir şeyi düşüneceksiniz. Yaratıcı olun. İster

Taylor Swift veya HeyDudes veya karakter yapay zekası veya 'aura puanları'." Seyircilerden biri güldü. "Belirsiz olmayın. Spesifik olun. Yazın. Sadece tek bir şey."

Beş dakika içinde tüm kâğıtlar Profesör Robertson'ın elini sokup karıştırdığı bir karton kutunun içinde toplanmıştı. Bir parça kâğıt çıkardı ve kutuyu bir kenara koydu.

"Umalım da iyi bir şey olsun," dedi. "Çünkü bu her neyse" -seçtiği kâğıt parçasını kaldırıp salladı- "onun hakkında iki bin kelimelik bir kompozisyon yazacaksın."

"Ah!"

"Oh, adamım!"

Profesör sırıtarak kâğıdı açarken amfiden her türlü tepki geldi.

"Umalım da kimse aptalca bir şey yapmasın," diye mırıldandı Sarah yanımda. "Oh. Bu ilginç." Profesör Robertson izleyicileri taradıktan sonra kâğıt parçasını okudu. "Görünüşe göre kitap fenomeni üzerine bir makale yazıyorsunuz" -vurgu için durakladı- "kitap fenomeni." Kaşlarını kaldırdı. "*Yalanlar, Yalanlar ve İntikam,* yazar E. V. Renge."

Karşılıklı bakışan izleyicilere gülümsedi.

Ben koltuğuma gömülmek isterken herkesten alkışlar ve heyecanlı tezahüratlar yükseldi.

Yetenekli ebeveyninizin gölgesinde yaşamak berbat bir şey. Üçüncü sınıftayken insanlar soyadıma bakıp Elizabeth Casper ile akraba olup olmadığımı sorduklarında yalan söyledim. Ta ki annem üniversite kütüphanesinde bir imza günü yapana kadar. Tabii ki, yüzünde gerçek hayatta nadiren görülen gururlu bir gülümsemeyle benden bahsetti.

Doğal olarak, mahvolmuştum. Politik olarak uyanmış olanlar ne zaman önemli politik olaylardan bahsetse, sınıfımdaki senatörün oğlu kadar değil. Bir daha düşündüm de, muhtemelen daha kötüydü. Evet, kesinlikle daha kötü.

"Tamam, tamam!" Profesör Robertson herkesi sakinleştirmek için elini kaldırdı. " etmek zorundayım. E. V. Renge'nin kitapları son birkaç yılda sosyal medya sayesinde büyük bir takipçi kitlesi kazandı. İşte işin zor kısmı." Seyircileri inceledi ve tam bir sessizlik sağladı. "Eğer henüz *okumadıysanız*, *Yalanlar, Yalanlar ve İntikam* kitabını *okuyacaksınız.*" Konferans salonunda hayal kırıklığına uğramış homurtular yükseldi. "Evet. Sakin olun. Ben de okuyacağım, çünkü" -avucunu göğsüne bastırdı- "suçlu, henüz hiçbir kitabını okumadım. Birçoğunuz hile yapacak, biliyorum. İşte size bir uyarı. Sen

bir dahaki sefere kompozisyonunu sınıfta yazacaksın. Evet, tam burada, böylece yapay zeka kullanmadığınızdan emin olabilirim. El yazını görmek heyecan verici olacak."

Profesör Robertson kıkırdarken seyirciler arasında tekrar sinirli yuhalamalar başladı.

"Evet, Bay Stepanchuk!" diye seslendi, birkaç sıra altımda, omzunun arkasından bana bakmakta olan Alex'e, elini kaldırarak.

Sessiz olmasını söyleyerek ona ters ters baktım ama o sadece aptal gibi sırıttı.

Ve artık çok geçti.

Ayağa kalktı ve o kendini beğenmiş sesiyle, "Bilesiniz diye söylüyorum. Aramızda yazarın kızı var."

"Öyle mi?" Profesör Robertson gerçek bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Alex dönüp beni işaret etti. "Mackenzie Casper. Annesi Elizabeth Casper, E. V. Renge takma adıyla yazıyor. Bu bir sır değil, bilginize. Şeffaflık olsun diye söylüyorum."

Şeffaflıkmış, hadi oradan. Yemin ederim, Alex'in ses tellerini kesmek istedim. Hâlâ da kesebilirim.

"Annesi çok seksi," diye yorum yaptı bir başka ukala.

"Milf" ve iğrenç" kelimelerini duyduğumdan oldukça eminim. Salonda alaycı sesler yükseldi.

Eğer bir süper gücüm olsaydı, ortadan kaybolabilmeyi dilerdim. Profesör Robertson dersten sonra beni yanına çağırdı.

"E. V. Renge'nin annen olduğunu bilmiyordum."

"Evet, şey. Sen azınlıktasın."

Aynı şekilde, uzun süredir E. V. Renge hayranı olduğu için ayakkabı tabanıma yapışmış bir sakız parçası gibi olan Sarah da.

Profesör Robertson gülümsedi. "Sorun değil. Bir şey yapalım. Bağlantınızı göz önünde bulundurarak kompozisyonu atlayın. Ama bunun yerine annenizin kitaplarına neyin ilham verdiğinden bahsedebilirseniz, bu harika olur. Belki bize biraz kişisel fikir verebilirsiniz."

Ertesi hafta, gizlilik anlaşmaları ve diğer dolayı onun yerine bir makale yazdığımı söylediğimde anlayışla başını salladı. Makalemi okuduğunda, "Şaşırmadım. Her zaman harika bir kelime anlayışın vardı. Annenden almış olmalısın."

İşte başlıyoruz. Herkes en iyi yanımın ondan miras kaldığını düşünüyor. Bundan nefret ediyorum. Çocukken umutsuzca onun onayını almaya çalışırdım. O bir kitaptı.

Tanrıça, ama onunla hayranlarından daha az zaman geçirdim. Kendine ve kitaplarına takıntılıydı. Neyi yanlış yaptım bilmiyorum. Belki de babam gibi başarısız olduğum için benden nefret ediyordu. Tartışmalarından birinde ona böyle demişti.

Ben mi? Büyümeye başladığımda ne değişti bilmiyorum. Okumayı ve yazmayı her zaman sevmişimdir ama üniversiteye başladığımda yazmaya gerçekten merak saldım ve yaratıcı yazarlık kursu alıyorum.

İşte bir başka tedirgin edici düşünce.

Annemin hobimi öğrenir öğrenmez benden uzaklaştığına dair bir his var içimde.

Annem yazmamı hiç istememiş gibi hissettim.

OceanofPDF.com

SEVEN

Şimdi, annem olan trend fenomeniyle ilgili o dayanılmaz çalışmadan iki ay sonra, Profesör Robertson beni çağırırken bana acıyarak bakıyor.

"Mackenzie, nasıl başa çıkıyorsun?"

Başa çıkmaya ihtiyacım yok, ona söylemek istiyorum ama o zaman kalpsiz olduğumu düşünecek.

"Ben iyiyim."

"Zor olduğunu biliyorum Mackenzie. Özellikle de o bu kadar ilgi görürken ve sen de bunun bir parçasıyken."

"Onu tanımıyordunuz, Profesör. O..."

Annem oda için çok büyüktü. Okul için fazla havalıydı. Bir bıçaktan daha keskin keserdi. Kendinizi önemli hissetmenizi sağlayabilirdi. Bok gibi de hissettirebilirdi. Yapabilirdi. İnsanlarla arası iyiydi. Odaya girdiğinde herkesin gözü onun üzerindeydi.

Annemin evde mükemmelleştirdiği kayıtsız bakışını hatırlayarak iç geçiriyorum.

"Yakın değildik," diyorum onun yerine.

"Anlıyorum." Profesör beni acıyarak inceliyor.

"O gidince... biraz boş hissediyorum, anlıyor musun?"

"Bir danışmanla görüşüyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ne yani, sanki dünyada birini kaybeden tek kişi benmişim gibi mi?"

"Hayır, tabii ki değil. Ailen başa çıkmana yardımcı oluyor mu?"

Ailem, doğru. Ailem hakkında bir şeyler bilmek istemez mi?

Kendimi affettirmeye çalışarak çantamın köşesini karıştırıyorum ama garip bir şekilde, sadece yalakalık yapmak için soran diğerlerinin aksine, gerçekten ilgili görünen tek profesör o.

"Sağlığınız nasıl? Başka testler yapıyor musunuz?" Bunun geleceğini biliyordum.

Annemin kitaplarıyla ilgili tüm bu çile yetmiyormuş gibi, üç hafta önce onun dersi sırasında nöbet geçirdim ve kampüsün acil servisine gitmek zorunda kaldım. Beni bir uzmana gönderdiler. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, beni hiçbir zaman umursamayan ailem tıbbi faturalara bakmadı bile ya da neden uzmana gittiğimi merak etmedi.

Çenemi kapalı tutmalıydım ama Profesör Robertson bir hafta sonra sağlığımı sorduğunda ona doktorların söylediklerini anlattım. Bana sanki zaten yarı ölüymüşüm gibi acıyarak baktı. Şimdi bana ne zaman sağlığımı sorsa, sanki nalları dikmeme sadece birkaç ay kalmış gibi üzüntüyle bakıyor.

Sarah'ya da söyledim. Buna karşılık o bana egzotik bir yaratıkmışım gibi bakıyor çünkü ilaç almam gereken kalıtsal bir rahatsızlığım var. Anneme ya da babama söyleme şansım olmadı. Hiçbir zaman iyi bir zaman olmaz.

Bazıları yabancıların sağlık sorunlarım hakkında ailemden daha fazla şey bilmesinin garip olduğunu düşünebilir. Psikolojide bunun için pek de dikkat çekici olmayan yaygın bir terim var: işlevsiz aile.

Profesörümden çifte acıma.

Bunu yüzünde görebiliyorum. Sanki beklediğim kederin tenimde ya da başka bir şeyde kendini göstermesi gerekiyormuş gibi dikkatle bana bakıyor. Ağlamaklı gözler, belki? Sarkık ağız? Titreyen çene?

"Ben iyiyim Profesör," diyorum sinirlerimi kontrol etmeye çalışarak. "Dürüst olmak gerekirse, en iyisi ne biliyor musun? İnsanların bana sürekli kaybettiğim şeyi hatırlatmaması."

Özür dileyerek başını sallar. "Anlıyorum ve özür dilerim." Hemen kendimi kötü hissediyorum ve ona zayıf bir gülümseme veriyorum.

"Eğer konuşmak istersen ben buradayım," diyor ve kendini masadan iterek konuşmanın bittiğini işaret ediyor.

Tanrı'ya şükür.

"Endişeli" olan tek kişi o değil. Başka profesörler de var elbette. Bazıları bana abartılı derecede iyi davranıyor. Bazıları hakkım olduğunu düşünüyor, bu yüzden

Annem ünlü biri olduğu için beni hor görüyorlar.

Şu anda gazlı bir içeceğin yanında hamburger yemek ve annemin kazasından bu yana pek yapamadığım yazılarıma geri dönmek istiyorum.

Paket servis için yerel hamburgercide duruyorum, ardından öğrencilere kiralanan on iki daireye ev sahipliği yapan iki katlı apartmana on beş dakika yürüyorum.

Bir arabam var ama çoğunlukla hafta sonları eve gitmek için ya da bana yaklaşık on dakikalık mesafede oturan EJ'e gitmek için kullanıyorum. Babam bu gece eve gelip gelmeyeceğimi sordu, ama iki saat sonra bir dersim daha vardı, bu yüzden ona eve çok geç geleceğimi söyledim.

Binamın ön kapısını açıp merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum. Bir elimde paket servis çantam, diğerinde omuz çantamla boğuşarak anahtarları arıyorum ve sonunda kendimi dairenin içine atmayı başarıyorum. Tam koridorda ayağım yerdeki bir şeye takılıyor ve kendimi yakalayana kadar buzdaki beceriksiz bir patenci gibi kayıyorum.

"Bu da nesi," diye mırıldanıyorum ve yere bakıyorum.

Yerde, yeni çizmelerimin izi olan bir zarf var.

Hâlâ kapının altına zarf koyan şerefsize küfrediyorum. Binanın yöneticisi ya da öğrenci derneğinden biri olmalı.

Ama zarfı elime alıp gönderenin adını görmek için çevirdiğimde, zarfta isim yoktu. Sadece kalbimi hızlandıran o tanıdık cümle vardı:

Bir numaralı hayranından. XOXO

OceanofPDF.com

MEKTUP 2#

Mutlu günlerin başlangıcını ve bitişini tam olarak belirleyebiliyordum. Ben'in beni yemeğe çıkardığı gün ilkiydi. *Onu* şehirde ilk kez gördüğüm gün de ikincisiydi.

Ondan önceki birkaç gün boyunca -olayları hep *ondan önce ve sonra* olarak düşünürüm, sanki o benim kendi hikayemdeki çarpık bir dönüşün işaretiymiş gibi- ilk romanımı bitiriyordum.

Ben o gece geç saatte geldi, içki ve pizza kokuyordu. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı, çakırkeyif gözleri parlıyordu, kollarını belime doladı ve tam kapının eşiğinde beni kendine doğru çekti, beni öptü, bizi içeri soktu ve kapıyı tekmeleyerek kapattı.

"Seni özledim, Lizzy," diye fısıldadı, öpücükleri özensiz ve aceleciydi.

Murphy yatağıma yuvarlanıp hızlıca seks yapmamız zaten alışılmış bir rutin haline gelmiş olsa da, o geceyle ilgili bir şey farklı hissettirdi. Çok sonraları, o gecenin onun hayatına girdiği gece olduğunu fark ettim.

On beş dakika sonra işimiz bitmişti ve Ben uykuya dalmaya başlamıştı bile. "Bir dakika dinleneceğim," diye mırıldandı.

Bu, geceyi burada geçireceği ve ertesi sabah erkenden ayrılacağı anlamına geliyordu. Ben de bir süre pencere kenarında, karanlıkta, mum ışığında oturdum ve yazdım.

Mum ışığında yazmayı severdim. Romantik, bir şekilde eski moda hissettiriyordu. Bilgisayar yerine kalemle yazmak başlı başına bir yetenek gibi geliyordu. Sabır gerektiriyordu. Zaten bilgisayar alacak param da yoktu. Ara sıra,

Main Street'teki bir antikacıdan aldığım eski bir tüy kalem kullandım. Yarısı boş bir şişe mürekkeple birlikte geldi.

Ben'in yatağımdaki çıplak bedenini incelediğim ve yıllar önce o üç çocuğun bana yaptıklarının gözümün önüne geldiği pek çok geceden biriydi.

"Oynamak ister misin, Lizzy?"

On beş yaşındaydım. Onlar bir yaş büyüktü. Ben yalnızdım. Onlar popüler bir üçlü idi. Ama en çok da acımasızdılar -gençlerde genellikle yakışıklılıkla el ele giden bir özellik.

"Tut onu Brandon. Şşş, güzel kız, çığlık atmana gerek yok. Çığlık atarsan canın yanar. Canının yanmasını istemiyoruz, değil mi? Hayır, istemiyoruz."

O kelimeleri yazmak kağıt kesiği almak gibiydi.

"İyi kız. Çok güzel. Ah, ağlama."

Ertesi gün sanki hiç yaşanmamış gibi gülümsemelerini görmek acı vericiydi. Sınıfta Brandon'ın kolunu omuzlarıma dolaması. "Nasılsın, Lizzy?" Ben gözlerini kalemle oymak isterken gülümsüyordu.

Ama bu hikayeyi hafızamdan yazarken, içimde başka bir duygu kök salmaya başladı, beni rahatlattı - kinci bir tatmin. Onlar gitmişlerdi, çoktan gitmişlerdi. Ve ben buradaydım, korkunç geçmişi bir gün okuyucularını bulacak çarpık bir intikam hikayesine dönüştürüyordum.

Geçmiş hakkında yazmanın onu yeniden yaşamak olduğunu söylerler. Benim öğrendiğim şey ise geçmişi yazmanın ve sonucu değiştirmenin bir terapi olduğuydu.

İlk hikayem böyle doğdu.

Yalanlar, Yalanlar ve İntikam.

Bana tam olarak ne yaptıklarını yazdım. Ama bir ay sonra çıkan ahır yangınında ölmeleri çok kolay bir sonuç oldu.

Gördüğünüz gibi, gerçek hayatta cezalarını aldılar, basit ve çok gecikmiş. Ama kağıt üzerinde? Kağıt üzerinde intikamlarını aldılar. Çarpık, karanlık, kanlı, acı çığlıkları ve merhamet yakarışlarıyla.

Ceza beyazdır. İntikam kırmızıdır. Benimki kanlı siyahtı.

O gece mum ışığında oturup yeni bir bölümü daha düzenlerken gülümsedim. Ana kahramanım, yaşadıklarından on yıl sonra güçlü, kendinden emin ve başarılı olmuştu. Kanunları kendi ellerine almıştı. Yetkililer ona "Terzi" diyordu, ya da sözde, aynı grup evinden mezun olan üç adama işkence eden, öldüren ve canlı fareler diken manyak erkek. Grup evinden yıllar sonra güçlü ve başarılı olan üç adam, bir gün hayatları alt üst olmaya başladı.

ayrı düştüler. Birkaç yıl içinde beş parasız kaldılar, toplum önünde küçük düşürüldüler ve dışlandılar. İşte o zaman işkencecileri ve çok yakında da katilleriyle tanıştılar.

İçimi burkan intikamı yazdım. Kahramanım hayatlarını mahvederken yavaş yavaş deliliğe doğru inişlerini. Onlara işkence ederken attıkları acı çığlıklarını. Ve bunu gülümseyerek yazdım, kendi hikayemi uygun bir intikam olacak şekilde değiştirdim.

Yine de ahır yangınının olduğu gece gerçekte ne olduğunu bilen tek kişinin ben olduğumu sanıyordum.

Ama bu değişmek üzereydi.

Birkaç gün sonra John'un çalıştığı bir kafedeydim. Old Bow'a taşındığım gün John'la tam da o kafede tanışmış ve yakın arkadaş olmuştuk.

Her zamanki gibi simit ve kahve eşliğinde sohbet etmek için durdum. Arkadaşlar ne içindir, değil mi?

Ben'den başka tek arkadaşımdı. Benden hoşlandığını düşünmüştüm. Hatta bir keresinde, Ben'le tanışmadan hemen önce bana çıkma teklif etmişti. Ama sonra Ben oldu ve ondan sonra kimseye yer kalmadı.

Kafeden çıkıyordum ki geçmişten gelen bir patlama beni yolumda durdurdu. Bu geçmişin dağınık kahverengi saçları, yoğun siyah gözleri ve grup evinde geçirdiğim yıllar boyunca nefret ettiğim kibirli bir gülümsemesi vardı. Geçmiş, tek omzundan sarkan havalı bir gömlek ve yırtık bir kot pantolon giymişti. Ve bir adı vardı-Tonya.

Bu ilk kırmızı bayrak olmalıydı - içeri girdiğinde beni gördüğüne şaşırmamıştı, tam karşımdaydı. Ama *ben* şaşırdım.

"Merhaba Lizzy," dedi, beni baştan aşağı süzerek.

Hemen cevap verdiğimi sanmıyorum, ilk içgüdüm kaçmak, geçmişimden kaçmaktı ama artık çok geç olduğunu hissediyordum.

"H-hi," sonunda başardım. "Burada yaşadığını bilmiyordum."

"Artık biliyorum." Gözlerine ulaşmayan o soğuk gülümsemesiyle gülümsedi.

Onunla gereğinden fazla konuşmak istemiyordum. Yetim bir şekilde beni yakalamıştı ve onu bir daha asla görmemeyi umuyordum. Vedalaştım ve uzaklaşmaya başladım.

"Hey, John! Bugün nasıl gidiyor?" Arkamda onun sesini duydum ve kapıda durup arkama baktım.

John ona gülümsedi. "Hey, Tonya, seni gördüğüme sevindim."

İçim çalkalandı - bir şekilde birbirlerini tanıyorlardı. Benim gibi onun da bedava simit ve kahve alacağına dair bir his vardı içimde.

Tam o sırada döndü ve gözlerini bana kilitledi. İşte o zaman anladım, iliklerime kadar hissettim, Old Bow'da tesadüfen bulunmuyordu.

Dükkândan dışarı fırladım, kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

Daha sonra John'a sordum, "Onu nereden tanıyorsun? Az önceki kızı mı?" Omuz silkti. "Buraya yeni taşındı sanırım. Arkadaş canlısı biri. Sevimli de."

O gece evde beni bekleyen şeye hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Bir not, basit bir not, stüdyomun içinde, mutfak tezgahının üzerinde. Üzerinde tüylerimi diken diken eden kelimeler olan bir kağıt parçası:

Ahırdaki o üç çocuğa ne yaptığını biliyorum.

OceanofPDF.com

EIGHT

Telefonda EJ'e "Sanırım annem insanlara zarar verdi," diyorum. "Daha fazlasını öğrenmem gerek. Mektubu getirmemi ister misin?"

"Kıçını buraya getir!"

Evet, efendim.

İyi bir programcı olmasının yanı sıra, EJ artık internette bulunması zor ve her zaman yasal olmayan bilgileri bulma konusunda çok iyi olan geniş bir bağlantı ağına sahip. Belki de şu anda ihtiyacım olan şey budur.

Yarım saat sonra, adrenalin damarlarımda hızla dolaşırken, EJ'in dairesinin bulunduğu üçüncü kata çıkan merdivenleri aceleyle çıkarken her seferinde iki adım atıyorum.

Moda spor eşofmanları, kapüşonlu bir tişört ve Prada spor ayakkabıları giymiş bir sarışına neredeyse çarpıyordum.

Bana küçümseyici bir bakış atıyor, bakışları siyah rujuma takılıyor.

"Ürkütücü," diyor ve yanımdan geçip merdivenlerden

iniyor. Bu Monica, EJ'in eski sevgilisi.

Aşağıda yankılanan adımlarını dinliyorum, sonra dönüp pencereye bakıyorum ve arabanın kilidini açıp içeri girerken dışarıdaki kırmızı BMW'nin ışıklarının yanıp söndüğünü görüyorum.

Ailem beni şımartsaydı o havalı zengin kızlardan biri olabilirdim. Ama şu anki halimle, onların sayesinde ikinci el bir arabam olduğu için şanslıyım. İnternette hikayeler yazarak biraz para kazanıyorum, ama bu cep harçlığı, havalı bir şey değil.

İçimde bir kıskançlık hissettim. Monica o lüks arabanın parasını kendi ödedi. Bunu biliyorum. Ayrıca Monica'nın internette başarılı bir influencer olduğunu ve sadece güzel bir yüz değil, bir teknoloji kızı olduğunu da biliyorum. Ayrıca, 30 yaşında. Ayrıca, kendisinden neredeyse on yaş küçük olan EJ yerine sevişmek için kendi yaşında birini bulmalı. Onun eski sevgilisi olması gerekiyordu. En azından bana öyle söyledi. Belki de yalan söylemiştir.

"Sen çok güzel bir kızsın Mackenzie," derdi annem. "Erkeklerin bunu mahvetmesine izin verme. Her zaman senin gibi güzel şeylere yapışkan ellerini sürmek isterler. Erkekler erkektir."

Bu ifadeden nefret ediyorum, yırtıcı davranışlar için uyduruk bir bahane. Koyu makyaj yapmaya ve siyah ruj sürmeye başladığımda annem güzel olduğumu söylemeyi bıraktı. Ama onun sözlerini hep aklımda tuttum. Ancak şimdi, onun geçmişini öğrendikçe, bu sözler anlam kazanmaya başladı.

EJ'in kapı zilini çaldığımda ruh halim birkaç saniye içinde önemli ölçüde düşüyor. Eminim Monica ve EJ ile birlikte yaptıkları şey benim aptal hayran mektuplarımdan daha heyecan vericidir.

"Beni şimdiden özledin mi?" EJ kapıyı açarken o milyon dolarlık sırıtışıyla konuşuyor. Beni görür görmez sırıtışı yerini hafif mahcup, sevimli bir gülümsemeye bırakıyor.

"Sadece ben varım," diyorum yanından geçerken. "Onunla tekrar birlikte misiniz?"

Hemen sorduğum için utandım. Umursadığımdan değil. Umursamamalıydım. Biraz yargılayıcı konuşmuş olabilirim.

"Hayır. Ona yardım ettiğim bir oyun prototipini alıyordu." "Her neyse."

Koltuğa çöktüm. "Beni ." EJ'in sevimli gülümsemesi yeniden bir sırıtışa dönüşüyor. "Kıskandın mı, Snarky?"

"Sanki."

Monica'yı sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum.

EJ buzdolabından birkaç Fizzy alıp birini bana uzatıyor.

"Nerede?" diye soruyor, bilgisayar koltuğuna çökerken çantama bakıyor.

Yani hala harfler ilgisini çekiyor. *Güzel.*

Çantamdan zarfı çıkarıp ona uzatıyorum, sonra göz ucuyla onu incelerken gazlı içeceğimi yudumluyorum.

Birkaç yıl ne kadar fark yaratabilir ki! EJ artık gözlüklü, sıska bir adam değil. Spor yapmaya başladı. Lens takıyor. Programlama ve yazılım geliştirme konferansları için seyahat ediyor. O artık

Birkaç kız arkadaşı vardı, ama bana onlar hakkında pek bir şey anlatmazdı, sanki bu benim layık olmadığım havalı bir sırmış gibi. Monica hariç, şu zeki Barbie. Onunla daha önce tanışmıştım. Ondan hoşlanmamıştım, hatta nefret etmiştim.

O sadece güldü. "Senin biriyle yatman lazım,

Snarky." "Kapa çeneni."

"Ben ciddiyim."

"Çünkü, ne? Bekaretini yeni kaybettin, o yüzden mi seksisin?" Bu

şakaya yüksek sesle güldü.

Bekaretimi ilk üniversite yılımda bir partide kaybetmiştim. Ona berbat olduğunu söyledim. O da seksin güzel olduğunu söyledi. Öylece bıraktık. Daha sonra bu tür şeyleri hiç konuşmadık. Dediğim gibi, garipti. Onu çıplak hayal etmek istemiyordum. Yani, güzel bir vücudu var ama en son istediğim şey en iyi arkadaşımın yatakta kızlara neler yaptığını düşünmek.

EJ dirseklerini dizlerine dayayarak sayfaları iştahla okuyor. Çok sayıda ışıklandırılmış dev masaüstü bilgisayarlara doğru biraz eğiliyor. Dairesinin içi gündüzleri hep loş, geceleri ise karanlıktır. Dekoratif neon tabelalar her zaman açık, duvarları neşeli renklere boyuyor. Evini bir hacker inine benzeten çok sayıda bilgisayar da öyle.

"Tamam." Sandalyesinde doğruldu ve hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak için sayfaları çevirdi. "Öncekiler sende mi?"

Ben okuyorum. Onları yanımda taşıyorum, çünkü onları her düşündüğümde yeniden okuma isteği duyuyorum.

İlk zarfı ona uzattım ve o da kâğıtları çıkarıp inceledi.

"göre aynı kâğıda, aynı deftere yazılmışlar.

Hepsi dikkatlice söküldü."

"Doğru."

"Ailen... Evet. Ne ilk buluşmaydı ama," diyor küçük bir sırıtışla ve gözlerimin içine bakıyor. "Belli ki annenin izinden gidiyorsun."

Gözlerimi deviriyorum.

"Tamam, ama üç adamdan bahsetmişken..." İşaret parmağıyla sayfalardan birinin üzerinde bir çizgi çiziyor. "Artık bir şeyler olduğu çok açık. Annene bir şey yapmışlar. Ve bu olayın, her ne ise*, Yalanlar, Yalanlar ve İntikam'*da olanlara biraz fazla benzediğini söylerken hayal "

"Evet," diyorum huzursuzca.

"Kahretsin," diye küfrediyor EJ nefesinin altında. "Yani, koruyucu ailede büyümüş. Kahramanı da öyle. Üç adamdan bahsediyor. Onun kahramanı da aynı hikayeye sahip. Sence o..." Boğazını temizliyor, ikimizin de ne düşündüğünü söylemek istemiyor.

"Tecavüz mü?"

Soruyorum. "Evet,"

diyor.

"Evet," diye .

Yüksek sesle nefes veriyor. "Ve sonra o not, *ahırdaki o üç çocuğa ne yaptığını biliyorum*."

"Dinle, o kurgu yazdı, tamam mı? Gerçekten böyle bir şey yaptığını düşünmüyorsun... Bilirsin, kitaplarında yazdıkları... En azından bu kadar kanlı değil, değil mi?"

Benimle çelişmesini umarak EJ'e bakıyorum. Yutkunurken ve dudaklarını yalarken adem elmasının titrediğini görebiliyorum.

"Tamam, işte yapacağımız şey." EJ masasının ortasındaki bilgisayara döndü ve arama motoru sayfasını açtı. "Büyüdüğü grup evinin adı neydi?"

"Sanki bunu bilmem mi gerekiyor?"

"Tanrım, Kenz," diye mırıldanıyor hayal kırıklığıyla.

Annem gençlik yılları hakkında konuşmayı sevmezdi. Ben de hiç ısrar etmedim. Gazeteciler ise en hafif tabirle ondan büyülenmişlerdi. Onu kapsamlı bir şekilde araştırdılar. Annem nadiren röportaj verirdi, bu yüzden bilgiyi başka yerlerde aradılar.

"İşte." EJ, grup evinin resminin bulunduğu bir internet makalesine tıklar. "Bu adam onun grup evi hakkında yazmış, Brimmville, Nebraska'daki Keller Foster Care Facility. Bir bakalım."

Koltuktan kalktım ve makaleye daha yakından bakmak için EJ'in omzunun üzerinden eğildim.

"Tamam, ensemde soluma, tamam mı?" diyor, dönüp bakıyor

Be

n. "Tanrım, özür dilerim." Geri çekiliyorum.

"Hayır, sadece seninle konuşurken seni görmek istiyorum, musun?" O alır ayağa kalkar ve koltuğu masasına doğru sürükleyerek sandalyesinin hemen yanına bırakır. "İşte." Koltuğu okşar ve kendi koltuğuna geri döner.

EJ'in konuşurken insanlarla göz göze gelmekte ısrar ettiği garip bir şeyi var. Gözlerinin içine bakamayanlara güvenmediğini söylüyor. EJ'i iyi tanımasaydım, çocukluk travması geçirdiğini söylerdim.

Sırtından bıçaklanmaktan korkuyor. Bunu ona ilk söylediğimde güldü ve bana aptal dedi. Ama bu EJ, o sadece... farklı.

Yazmaya başlıyor, internette daha fazla arama sonucunu gözden geçiriyor. "Eğer bir şey olduysa, bir suç, onu bulacağız, tamam mı?"

Arama çubuğuna saniyede bir mil yazmasını izlerken dudağımı ısırıyorum. "Tecavüz," "saldırı," "grup evi," şehir, eyalet ve diğer anahtar kelimeler ekranda yanıp sönüyor ve bunların annemi araştırmak için kullandığımız kelimeler olduğuna inanamıyorum.

Hiçbir şey çıkmıyor.

"Tamam," diyor EJ, cesareti hiç kırılmadan. "Belki de bu halka açık bir dava değildi. Ya da hiç dava değildi."

"Bundan hiç bahsetmedi, blogunda hiçbir şey söylemedi. Bunu ilk kez duyuyorum. Yani, evet, belki de bir sırdı."

"Tamam ama yangın çıktıysa yerel gazetelerde yer alması gerekir, değil mi?"

"Yani, doksanlardaydı." "Ne

olmuş yani?"

"Bu eski. Nasıl bulacaksın?" "Snarky,

doksanlar o kadar da uzun zaman önce

değildi." "Evet, bizim hayatımız kadar önce."

Bir kahkaha . "Orta Çağ'da değiliz, biliyorsun."

Benimle tartışırken parmakları hızla klavyenin üzerinde , yazıyor.

Uzun parmakları var, narin sayılır, oysa vücudu kaslı. Et kafalı bir şekilde değil, ama gergin, birkaç yıl önceki sopa figüründen çok farklı. Şu giydiği gibi eşofman altı ve tişörtle bile çekici. Monica'nın kendisinden altı yaş küçük bir adamı neden seçtiğini anlayabiliyorum. EJ de zeki.

Ben mi? İnsanların bana tuhaf tuhaf baktığını ilk kez görmüyorum. Koyu renk saçlarımla uyumlu siyah rujum ve ağır eyeliner'ım tam olarak norm değil.

Annem "Yaklaşılmaz, asi, insanları kendinden uzaklaştırmak isteyen" derdi.

Ben seviyorum.

Hâlâ EJ'e bakıyordum ki aniden ellerini çırptı ve yüksek sesle "Bingo!" diyerek havaya kaldırdı, neredeyse zıplayacaktım.

Gözlerim bilgisayar ekranına kayıyor.

İkimiz de neredeyse otuz yıl öncesinden kalma, tüylerimi diken diken eden korkunç bir başlığa sahip makaleye bakarken, "Yok artık," diye mırıldanıyorum:

GRUP EVİNDE ÇIKAN AHIR YANGININDA ÜÇ KİŞİ ÖLDÜ

OceanofPDF.com

NINE

Geçmişe annemin bir katil olduğunu düşünmek istemedim.

Ama işte buradayız.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum ama EJ ve ben makaleyi okumayı bitirip sandalyelerimizde arkamıza yaslanıp sessizliğe gömülürken aklıma gelmeye devam ediyor.

Doksanlı yılların ortalarında, bir ahır yangını Keller Koruyucu Bakım Tesisinde yaşayan üç gencin hayatına mal oldu. Yetkililer şüphelendi, ancak soruşturma sonuçsuz kaldı ve delil yetersizliği nedeniyle kısa süre sonra kapatıldı.

"Ya da," diyor EJ sonunda, "büyük olasılıkla, devlet finansmanının yetersizliği nedeniyle kapatıldı."

"Cinayetten şüphelenmelerine neyin sebep olduğunu bilmemiz bize yardımcı olacaktır."

"Makalede, toksikoloji raporuna göre ölen gençlerin yüksek derecede alkollü olduğu yazıyor."

"O kadar çok mu ?" "Muhtemelen."

"Üçü birden mi?" EJ

omuz silkiyor.

"Kulağa şüpheli geliyor."

EJ dönüp gözlerime baktı. "Annenin bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aman Tanrım, EJ! Kastettiğim bu değildi."

Sessizce oturduk ve makaleyi tekrar okuduk.

"Tamam, dinle," diyor EJ, düşünceli bir halde başparmağıyla alt dudağını ovuşturarak. "Bu dava eski bir dosya olmalı. Kamu malı olabilir. Dosyaları talep edebiliriz."

"Bunu yapabilir misin?"

"Denemekten zarar gelmez. Eğer yasal olarak yapamazsak, o zaman arkadaşlarımı başka bir yere götürürüm, hem de hızlıca." EJ kaşlarını bana doğru oynattı.

"Bunu yapabilirler mi?" "Elbette."

"Bedavaya mı?" Dikkatli bir şekilde araştırdım, çünkü ayıracak fazladan param yoktu, ancak komiktir ki kazadan sonra babam masraflar için yeterli param olup olmadığını sordu ve daha fazlasını teklif etti. Annem her zaman ailemizin mali durumunu kontrol ederdi. Şimdi sanırım her şey babamın elinde ve babam çok daha cömert.

EJ eğiliyor ve yanağımı hafifçe çimdikliyor. "Belki de bunu bedeninle ödemek zorunda kalacaksın, Snarky," diye fısıldıyor alaycı bir şekilde.

"Ew." Elini sopayla uzaklaştırdım.

Gülüyor ve bana hafifçe dirsek atıyor. "Tabii ki, bedavaya. Bir arkadaş için her şeyi yaparım."

EJ bir keresinde bana ne tür işler yaptığını kısaca açıklamıştı. Hepsinin yasal olduğuna yemin etti. Yine de bana bilgisayar korsanlığı yapan bazı çevrimiçi arkadaşları hakkında hikayeler anlattı ve başlarını belaya sokabilecek her türlü şeyi anlattı.

Ailemin yanına döndüğümde saat gece yarısına yaklaşmıştı bile. Şehirdeki dairemde kalmayı düşündüm ama sonra babamın devasa evde yalnız hissedebileceğini düşündüm. Büyükannem ve büyükbabam bu sabah gittiler. Dürüst olmak gerekirse, bu beni rahatlattı.

Kapıda hala bir güvenlik görevlisi var ama artık gazeteciler etrafta dolaşmıyor. Her şey gibi, ünlülerin ölümleri de sıcak haber ama geçici, daha heyecan verici bir şey ortaya çıktığında sahne arkasına götürülüyor.

Evdeki tek ışık birinci katta yanıyor. Arabamı park ediyorum ve içeride misafir ya da can sıkıcı halkla ilişkiler çalışanları olmaması için dua ediyorum. Evimiz uzun zamandır bu kadar huzurlu olmamıştı.

Ön kapının iki yanındaki alan çiçek aranjmanlarıyla dolu. Bu sadece dökülenler. Tüm koridor ve oturma odası arkadaşlarımızdan, meslektaşlarımızdan ve hayranlarımızdan gelen buketlerle dolu. Ekim sonu olmasına rağmen evimiz çiçek bahçesi gibi kokuyor. Babama söylemek istiyorum.

cenaze evine benzediğini söyledi. Tabii ki söylemem. Bu onun duygularını incitebilir.

İçeri girdiğimde ev ürkütücü bir şekilde sessizdi ve rahatlayarak iç çektim.

Çantamı vestiyerin yanına bırakıyorum - annem bunun için bana sitem ederdi elbette. *Artık öyle değil.*

Ev telefonları çalıyor. İki tane var: biri oturma odasında, diğeri mutfakta. Saatime bakıyorum, gece yarısı olmuş ama biri sabit hattı arıyor. Anneme olanlardan sonra o telefon geçen hafta tam bir kâbus oldu ama kimse fişini çekmeye zahmet etmedi. Aslında büyükannemin son zamanlarda tüm bu ilgiyi gizliden gizliye sevdiğini düşünüyorum. Bunu söylemek hoş bir şey değil ama gerçek bu.

Sürpriz bir şekilde annemin ofisinin kapısı ardına kadar açık. Kapıya doğru bir adım atıyorum ve masa lambası da dahil olmak üzere tüm ışıkların açık olduğunu görüyorum.

Babam masanın çekmecelerini karıştırıyor. Masanın üstünde, masaüstü bilgisayarın yanında yarısı boş bir viski bardağı ve açık bir şişe duruyor - babam bir süredir oradaymış gibi görünüyor. Ailesinin nihayet evi boşaltmasını kutluyorsa hiç şaşırmam.

Hemen masanın üstünde duran düz uçlu bir tornavidanın yanı sıra yığınla belge ve her türden zarf fark ediyorum.

Vay anasını.

Eğlenceli bir kıkırdamayı bastırıyorum.

Annemin çekmecelerinin çoğunu kilitli tuttuğunu biliyorum. Mahremiyetine değer verirdi. *Pekala.* Görünüşe göre babam sabırsızlanmış ve anahtarları bulamayınca çekmeceleri kırmış. Annemin vefatından bu yana, büyükannem ve büyükbabam gidene kadar bir haftadan fazla bir süre dayanmış.

Bunun tek bir nedeni var: Annemden başka kimsenin bilmemesi gereken bir şeyi arıyor.

OceanofPDF.com

TEN

"Ne yapıyorsun?" Kollarımı göğsümde kavuşturup kapının pervazına yaslanarak soruyorum.

Babam irkilerek sıçradı.

"Tanrım, Mackenzie!" Elini göğsüne bastırıyor, sonra viski bardağından bir yudum alıyor ve çılgınca masanın etrafına bakıyor. "Bazı kağıtları arıyorum."

"Annem bunu görseydi seni öldürürdü," diyorum hüzünlü bir gülümsemeyle. "Evet, şey..."

Henüz kimse onun eşyalarına dokunmadı. Üst kattaki kıyafetlerine değil. Araba koleksiyonuna değil. Mutfaktaki en sevdiği kahve fincanına da.

Kapının pervazını itiyorum, masaya doğru yürüyorum ve kenarına oturuyorum. Babam annemin de bunu yaptığım için bana çok kızacağını biliyor. Umursamazlıktan ve gevşek tavırlardan nefret ederdi. Artık babam ve ben tek başımızayız ve sanki yıllardır bizi izleyen güvenlik görevlisi gitti.

"Hangi belgeleri ?" diye sordum. "Yardıma ihtiyacın var mı?" "Um... Sadece eşyalar."

Kıkırdıyorum. "Sadece eşyalar mı?"

Odanın içinde belli belirsiz el sallıyor. "Hayat sigortaları falan." "Sigortalar mı? Birden fazla gibi mi?"

"Evet, onlardan var." "Sen ve annem için mi?"

"Anne, ben, sen."

"Ben mi?" Bunu ilk defa duyuyorum. "Neden hayat sigortam var?"

"Annem almamız için ısrar

etti." Şaka mı yapıyorsun?

Bu senaryoda beni rahatsız eden iki şey var.

Birincisi, annemin benim için hayat sigortası yaptırması için hiçbir neden yoktu. Yani, yirmi bir yaşındayım. Başıma bir şey geleceğini düşünmüyorsa neden hayatımı sigortalasın ki? Ona acil servisten ya da haftalar önce doktora gittiğimden hiç bahsetmedim. O gün ağladım, onunla konuşmaya çalıştım. Ama online bir konferansa katılacaktı, ben de ona inat olsun diye söylemedim, bir gün ölüp gideceğimi ve babamla onun bana daha fazla ilgi göstermedikleri için pişman olacaklarını hayal ettim.

Abartıyorum tabii ki. Doktor, düzgün bir şekilde takip edilirse durumumun ciddi olmadığını söyledi. Bana verdiği reçete durumu kontrol altında tutacakmış. Bunun genetik bir durum olduğunu düşünürsek, belki de annem bunu başından beri biliyordu ve beni korkutmamak için hiç söylemedi.

Birden aklıma bu geldi. Tedavi edilmezse kontrolden çıkabileceğini biliyorsa, belki de benim için hayat sigortası poliçesi yaptırmasının nedeni buydu.

Bu korkunç düşünceyi silkeleyip atıyorum.

Beni rahatsız eden ikinci şey ise babam. Sadece sigorta evraklarına bakmadığını hissediyorum. Bu tür şeyler internette her zaman mevcut. Yasal belgelerin çoğu ailemizin avukatında ve kiralık kasalarda. Bodrumda da bir kasa var.

Bunun yerine, babam kimsenin bulmasını istemediği bir şeyi bulmaya çalışıyor gibi görünüyor. Annemin ondan bile sakladığı bir şeyi. Ve bu beni meraklandırıyor.

OceanofPDF.com

ELEVEN

Bu ailede hiçbir şey birkaç gün önce göründüğü gibi değil.

"Baba, annemin üniversitede arkadaşları var mıydı?" Sadece sohbeti devam ettirmek için soruyorum, böylece onu gözlemleyebiliyorum.

Annemin sandalyesinde arkasına yaslanıp viskisinden bir yudum alırken gözleri biraz fazla hızlı bir şekilde bana doğru kayıyor.

Bacakları pençeli, siyah ahşap ve karmaşık bir şekilde süslenmiş hayvan boynuzları olan dev bir gotik sandalye. Viking çağından kalma bir şey. Annem , yeraltı dünyasının kraliçesi gibi görkemli görünüyordu. Babam bir köylü gibi görünüyor. Görünüşe göre onu bütünüyle yutuyor.

"Pek sayılmaz," diyor bana bakmadan. "Yani,

siz üniversitede parti yaptınız, değil mi?"

"Annen değil. O yalnız biriydi. Evde oturup yazmayı severdi" -kadehini kitap raflarına doğru sallıyor- "evde oturup yazmayı severdi. Münzevi biriydi. Ve... Evet." Masanın etrafına hüzünle bakıyor.

"Yani, belki bir kişi gibi mi?" John adında birinden bahsedildiğini hatırlayarak soruyorum.

Babam bana samimi olmaktan uzak bir gülümseme veriyor. "Dinle, bu ne hakkında?"

Ona mektuplardan bahsetmek istiyorum ama sonra fikrimi değiştiriyorum. Onların bir sır olması gerekiyordu. Annem ve babam son zamanlarda pek anlaşamıyorlardı. Hem de hiç. Aslında, babam pek yas tutuyor gibi görünmüyor.

"Sadece merak ediyorum. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Babam sanki kolunu büküyormuşum gibi derin bir nefes alıyor ve odayı tarıyor.

Nefes verişi ağır, bakışları biraz nostaljik.

"Annen... Eğlenceli bir insandı. Ta ki olmayana kadar." Sessizleşiyor.

Harika. Çok anlayışlısın.

Ama sonra babam devam ediyor. "Nazik ve hayat doluydu. Ta ki... Bazı şeyler olana kadar. O... Sen doğduktan hemen sonra Doğu Yakası'na taşındık ve bir yıl sonra ilk kitabı çıktığında her şey çok hızlı değişmeye başladı. Çok hızlı," diye fısıldayarak tekrarlıyor, hala bana bakmıyor.

Yine, bana bilmediğim bir şey söylemedi.

Babamın oldukça yüklü olduğunu şimdi fark ediyorum, ki bu gecenin bu saatinde alışılmadık bir durum değil. Babam içki içmeyi bir bilim haline getirmiş, mükemmel formül ise bayılmamak.

Üzgün görünüyor, bir şekilde kaybolmuş. Sadece kırk dört yaşında ama kahverengi saçlarında bolca kır var. Hâlâ ince, ama duruşu eğik.

Elini cebine atar, bir sigara ağızlığı çıkarır ve bir puro alır.

Refleks olarak, gerçekten yakmaya cesaret edip merak ederek nefesimi tutuyorum.

Annem, tapınağının içinde, evde bile sigara içmesine izin vermiyordu.

Ama yakıyor. Elindeki çakmağı çakıyor ve puronun ucunu yakıyor. Zevkle içine çekiyor ve ben şaşkınlıkla izlerken bir duman bulutu çıkarıyor. Bir nefes daha çekiyor, sonra bir tane daha, bardağındaki viskinin geri kalanını içiyor, sonra külünü bardağa döküp masanın üzerine koyuyor.

Bu kadar. Eminim annemin külleri vazoda alev almıştır. Hayaleti ona musallat olacak.

Babam sessizce oturuyor ve bir an için burada olduğumu unuttuğunu düşünüyorum. Ya da belki de tamamen bitmiş durumda - gözleri bulanık, bakışları belirsiz.

"Eskiden mutluyduk," diyor sonunda, gözlerini masaya dikerek. "Kitap yayınlandığında bir anda sansasyon yarattı, aylarca New York Times'ın en çok satanlar listesinde kaldı. Seyahat ettik. İlk evimizi aldık. Bunu değil." Elindeki sigarayla amaçsızca hareket ediyor, burnu nefretle hafifçe kırışmış. "İlk evimiz, daha basit. Bir işe yatırım yaptım, sonra bir başkasına. İkisi de başarısız oldu. O parayı kaybettim. İşte o zaman 'Sana verdiğim parayı bile tutamazsın' dedi."

Babam acı acı güler. "E-li-za-beth... Bir keresinde Macbeth ile kafiye yapmıştım.

Hoşuna gitmedi. Şey..."

Başparmağıyla alnını kaşıyor, sonra elinin tersiyle ağzını siliyor.

"O... O her zaman yetenekli olandı. Dahi olan," diyor küçük bir hırıltıyla. "Ben E. V. Renge*'nin kocasıydım*."

Ben şaşkınlıkla bakarken babam sigarasının külünü yere savuruyor, sözünü kesmeye korkuyorum. Onun hakkında hiç böyle konuşmamıştı. Asla cesaret edemezdi.

"Sorun bu bile değildi. Yine de iyi olacaktı. Ben ve o-her zaman ben ve o olmalıydık. Ve sen, sen geldiğinde." Sonunda bana baktı ve gamzeli çocuksu bir sırıtışla göz kırptı. "Tabii ki sen, ufaklık."

Babamın sırıtışını seviyorum. Yıllardır onda değişmeyen tek şey bu. Ruh hali ya da görünüşü ne olursa olsun, o sırıtış her zaman insanların kalbini eritir.

"Ama sonra..." Babamın sırıtışı bir saniye içinde kaybolur. Masanın üzerindeki viski şişesini kapar ve büyük bir yudum alır.

Vay be. Onu durdurmak için iyi bir zaman olurdu ama konuşmaya devam etmesini istiyorum.

"Sonra?" Fısıltıyla sordum.

"Sonra *o* hayatımıza girdi. Ve her şey cehenneme döndü," diyor babam öfkeyle.

"Kim?"

Babam iğrenç bir şekilde kıkırdıyor, şişeden yudum daha alıyor ve büyük bir gürültüyle yere bırakıyor. Kafası biraz sallanıyor.

"Arkamdan iş çevirdiği adam." Çenem düştü.

Baba sarhoş bir şekilde omuz silkiyor. "Üzgünüm evlat. Yetenekli annen hakkındaki gerçeği bilecek yaştasın," diyor zehir gibi bir sesle.

Daha fazlasını öğrenmek istiyorum ama babamın gözleri düşüyor. Sanırım uyukluyor. Bir an sonra başını sandalyeye yaslıyor ve gözlerini kapatıyor.

Sessizce .

En azından artık emin olduğum bir şey var: Ailemin başka bir çok satan kitap için yeterince sırrı var.

OceanofPDF.com

TWELVE

Altı yılı aşkın bir süredir, evimizde bana en yakın kişi her zaman hizmetçimiz Minna oldu. Üzücü, değil mi?

Sabah dokuz sularında aşağıya indiğimde kahvaltı kokusuyla karşılaşıyorum.

Minna beni sempatik bir gülümsemeyle karşıladı. "Nasılsınız, Bayan Mackenzie?"

"Ben iyiyim."

Beceriksizce koridora doğru bakıyor ve annemin ofisinin kapısının hâlâ açık olduğunu görüyorum.

"Babam orada mı?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Bu sabah geldiğimde orada uyuyordu. Onu uyandırmak ve yukarı çıkmasına yardım etmek zorunda kaldım."

"Teşekkür ederim, Minna."

"Biraz temizlik yaptım. Çok dağınıktı. Umarım sakıncası yoktur. Bayan Casper asla-"

"O gitti," diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım.

Minna bir özür daha mırıldanıyor, sonra bana bakıyor. "Kahvaltı hazır, hanımefendi. En sevdiğiniz."

Büyükannem burada kaldığında birkaç kez yemek yapmıştı. Ben hayranı değilim. Minna'nın yemekleri çok daha iyi, büyükanne ise eski usul sihirli tariflerin sırrını sakladığını düşünüyor. Kimse ona yemeklerinin de tıpkı tavırları gibi berbat olduğunu söylemeye cesaret edemiyor.

Ev telefonu çalar ve Minna oturma odasındaki ahizeyi açmaya gider.

"O geçti. Hayır... Evet... Bay Casper şu anda müsait değil..."

Telefonu kapattı ve başını sallayarak bana doğru yürüdü. "Herkes arıyor, arıyor ve arıyor. Avukatlar, yabancı insanlar. Herkes!"

"Telefonun fişini çekmelisin."

Minna gülüyor. Şaka yapıyor olsam da olmasam da, büyükannem her telefona cevap vermem için özel talimatlar verdi.

Annemin ofisine bir kez daha göz atıyorum ve ilk fırsatta orayı karıştırmayı aklıma not ediyorum. İlginç şeyler bulacağıma eminim. Ama babam uyanmadan önce yapmam gereken başka bir şey var.

"Kahvaltıyı bekletin," diyorum Minna'ya. "Geri geleceğim."

Ofise doğru yürüdüm ve yedek anahtarın hâlâ kapı kilidinde olduğunu fark ettim. Anahtarı çıkardım, çantamı aldım ve eşofmanlarım ve kapüşonlu tişörtümle arabama binip nalbur dükkanına doğru beş mil yol aldım. Ofis anahtarının bir kopyasıyla geri döndüm.

EJ aradığında eve geri döndüm.

"Cehennemin onuncu çemberi nasıl?" diye soruyor ve beni homurdanmaya itiyor.

"Her şey ." Kapıya doğru yürürken bir çiçek aranjmanına takıldım.
Açık ve artık dışarıda daha çok çiçek var. "Bugün dersin
var mı?"

"Pazartesiye kadar olmaz."

"Büyükannen ve büyükbaban
gitmedi mi daha?" "Evet, dün."

"Şimdi huzurlu olmalı."

"Bir de bana sor." Eve giriyorum ve Minna'nın dev bir aranjmanını topladığı koridor ile oturma odası arasında duruyorum. "Babamın bugün avukatlarla görüşmesi gerekiyordu. Dün gece kafayı bulmuş, çılgınca şeyler söylemiş."

"Annen hakkında mı?"

"O da var. Sonra anlatırım. Ama o... Annemin ofisinde sigara ve içki içiyordu."

Elindeki çiçeklerle kaskatı kesilen Minna'ya bakıyorum ve bana kısa bir telaşlı bakış attıktan sonra girişe doğru yürümeye başlıyor.

"Ooooh shiiiit!" EJ gülüyor. "Baba Casper gevşiyor."

Ailemi, bunun gerçekten de kontrolden çıktığını bilecek kadar iyi tanıyor.

Sırıtıyorum. Bu komik olmamalı. Bu, trajediye dönüşene kadar yokuş aşağı giden kara komedi gibi. Ama ailem gülünç ve ben diplomatik olmanın ve kendime yalan söylemenin ötesine geçtim.

"Söyleyeceğim şey... Annemin ofisinin yedek anahtarı bende var." Sözlerimin kulaklarını tırmalayacağını bilerek Minna'ya bakıyorum. "Babam dün gece annemin masasını kırdı."

"Lanet olsun, Kenz!"

Minna yanımdan geçerken başını öne eğiyor. O her zaman benim tarafımdaydı, bu yüzden bunu onun önünde söyleme konusunda paranoyak değilim.

"Evet. Ve sanırım bir şey arıyordu. Ama konumuz bu değil. O evden çıktıktan sonra gelip annemin evraklarını incelememe yardım etmek ister misin?"

"Orada olacağım. Evet. Bana bir saat kadar zaman verin, sonra size doğru yola çıkacağım."

Sanırım annem ofisinde bazı sırlar saklıyordu. Babam bir şeyler olabilir. Ama önce ben bulmaya kararlıyım, ya da en azından annemin geçmişinden bir şey, herhangi bir şey.

Aceleyle annemin ofisine gidip babamın anahtarını kilide sokuyorum, sonra oturma odasına yürüyorum.

Çiçeklerin çoğunun gittiğini ancak şimdi fark ediyorum.

"Neler oluyor?" Minna'ya soruyorum.

"Bay Casper hâlâ yatakta ama kahve istedi ve tüm çiçeklerden kurtulmamızı söyledi. Burayı bir cenaze evi gibi hissetmek istemediğini söyledi."

"Güzel," diyorum rahatlayarak.

Minna kocaman egzotik bir aranjmanın önünde duraksıyor. Bunlar muhteşem gökkuşağı gülleri, siyah ve turuncu. Altın ağlarla süslü siyah mermer bir vazonun içinde duran bukette elliden fazla gül olmalı.

Minna elini göğsüne bastırıyor ve başını sallıyor. "Evet, bunlar çok güzel."

Yanına gidip çiçeklerin arasına sıkıştırılmış altın harfli küçük siyah kartı okudum:

Tanıdığım en iyi kadına.

Huh. Başka bir çılgın hayran olmalı. Ya da?

Arkamdan iş çevirdiği adam.

Babamın sözleri kulaklarımda çınlıyor. Ama katılıyorum, buket abartılı ve muhteşem. Babam fark edecek mi göreceğiz.

"Bunu bırak," diyorum Minna'ya. "Diğerleri gidebilir."

Minna bana garip bir bakış attı. "Birazını eve götürmemin bir sakıncası yok değil mi?" Koridordaki çiçek yığınına doğru başını sallıyor.

Ona gülümsüyorum. "Hepsini alabilirsin. Arkadaşlarına falan verirsin. Onları atmak için bir sebep yok. Küçük bir servet değerindeler." Sonra aklıma bir fikir geldi. "Sadece bir şey yap. Buketlerden bütün kartları çıkar ve benim için sakla, lütfen."

Onları daha sonra inceleyeceğim. Neyin şüpheli görüneceğini asla bilemezsiniz. Bana mektupları kimin gönderdiğini hâlâ bilmiyorum.

Ev telefonları tekrar çalar. Minna aceleyle ahizeye gider ve telefonu açar, sonra da altına sıkıştırılmış listeye bir şeyler yazar. Liste çoktan düzinelerce mesajla işaretlenmiştir. Annem her zaman her şeyden sorumlu olmuştur, faturalar da dahil. Peki ya babam? İçini rahat tutmak için cep telefonunu sessize aldı ve onu suçlamıyorum. Ev telefonlarına da dokunmuyor.

Mutfağa doğru yürüyorum ve Minna hemen arkamda, çoktan bir tabak çıkarmış ve bana kızarmış yumurta ve pastırmalı avokadolu tost servis ediyor.

Mutfak adasındaki bar taburesine oturuyorum. Devasa yemek masasında servis edilmek yerine burada yemek yemeyi tercih ediyorum. Burada yaşarken yemekler neredeyse törenseldi. Kahvaltılar çok sayıda kap, peçete, sürahi, hamur işleri ve kimsenin yememesine rağmen bir gün bile eskimemiş taze meyve sepetleriyle özenle hazırlanırdı.

Basit şeyleri severim. Ve Minna'nın ailemin önünde sık sık yaptığı gibi sahte bir gülümseme ve soğuk gözlerle etrafta dolaşmasından ziyade, nefesinin altında mırıldanmasını ve bana aile dramlarını anlatmasını duymaktan hoşlanıyorum.

Minna, büyükannesinin ona patronluk taslamasından ve hizmetçi gibi davranmasından kurtulduğu için mutludur. Evet, hizmetçi ile uşak arasında fark vardır. Büyükanne gittikten sonra Minna size her şeyi anlatabilir.

Ben yemeğimi yerken Minna, "Size bir sürü posta var hanımefendi," diyor. Posta sepetine doğru yürüyor ve büyük bir zarf çıkarıyor. "Ama bir zarf var. Önemli görünüyor. Bu sabah posta kutusunda duruyordu. İade adresi ya da pul yok."

Onu yanıma koydu.

Mackenzie Casper için, yazılı etiket diyor.

Pastırmayı çiğnerken zarfı yırtıp açıyorum ve içinden daha küçük bir zarf çıkarıyorum.

Bu beni durduruyor. Tanıdık kelimelere bakarken neredeyse pastırma boğazımda kalıyor:

Bir numaralı hayranından. XOXO

OceanofPDF.com

MEKTUP 3

Kırıldığını duymadığınız bir camın kırıldığını bilemezsiniz. Gördüğünüzde bile zihninizde tam olarak algılanmaz. Ama üzerine bastığınızda, işte o zaman hissedersiniz. İşte o an gerçeğin ta kendisidir. *Hissetmek*, gerçekliğin kendini gösterme şeklidir. Acı onun nihai tezahürüdür.

Gittiğim her yerde *o* vardı. Cam kırıklarını uzaktan görmek gibiydi.

Onu bir gün ana kampüsün dışında Ben ile konuşurken gördüğümde benim yüzümden Old Bow'da olduğunu fark ettim.

Onları uzaktan izledim. Ben gülüyordu, o güneşli Eylül gününde kahkahası o kadar yüksek ve mutluydu ki kalbim sızladı. Yeniden izlediğiniz o hüzünlü filmlerde, ana karakterlerin mutluluk içinde eğlenmelerini görmek gibi, çünkü henüz bilmiyorlardı - ama *siz biliyordunuz* - yakında ne olacağını, trajedinin hayatlarını parçalayacağını.

Ne istediğini ya da neden birdenbire hayatıma girdiğini bilmiyordum.

Belki de bir tesadüftü. Belki de

hiçbir şey değildi.

Daha sonra Ben'e onu nereden tanıdığını sordum.

"Tonya mı? Çocuklar ve ben bir gece barda tanıştık. İyi biri.

Şehir dışından , yeni taşınmış. Neden?"

"Seni onunla konuşurken gördüm. Onu bir yerden tanıdığımı sandım," diye yalan söyledim.

O zaman onu hedef aldığını anlamıştım. Yakışıklı bir adam olduğu için değil.

-Bir sürü vardı. Ama o benim olduğu için.

Ben'in arkadaşlarıyla takılmasını hiç kıskanmadım. Gürültülü yerleri ve kalabalığı severdi, bana göre değildi. Ama birden, benim olmadığım bir yerde onunla birlikte olduğu için kıskandım. Ait olmadığım bir yerde. Ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Ben'i seviyordum. Çok fakirdim ve idare etmeme rağmen ara sıra eşyalarımın parasını ödüyordu. Yalnız biriydim ve böyle olmasını tercih ederdim. Her partinin neşesiydi ve bana hakkında yazacak bir şeyler veriyordu. Hiçbir zaman parlak ve mutlu bir gelecek hayal etmedim. Ama kitaplarımla ünlü ve zengin olduğumda onun şeker annesi olacağım konusunda sık sık şaka yapardı. Buna gülerdi. Ama birdenbire onunla bir gelecek gördüm ve hayallerimde hiç olmadığı kadar parlaktı.

Sık sık yazdığım yeni bölümleri okumasına izin veriyorum.

Beni hep överdi. "Tanrım, Lizzy, çok yeteneklisin. Bu güzel kafan böyle çılgın şeyleri nasıl buluyor?"

Ve her hafta arkadaşlarıyla kutlama yapardı. Bayramlar. Doğum günlerini. Bir blok partisi. Bir cuma. Ben evde kalıp yazarken her zaman bir şeyler olurdu.

Tonya'yla ilk karşılaşmamdan iki hafta sonra, kendimi Ben'le çıkmaya davet ettim.

"Bana eşlik etseniz iyi olur," dedim, bir kez olsun onunla birlikte dışarı çıkmak istiyordum.

Ve işte oradaydı, o gece, herkesin buluştuğu bara girdiğimizde Tonya, arkadaşlarından birinin kız arkadaşıyla gülüyordu.

Çoğu öğrenci olan onlarca kişi arasında Tonya çarpıyordu.
Mutlu, kendinden emin, o kadar rahattı ki beni kıskandırdı.

"Hey, Tonya, bu Lizzy," diye tanıştırdı Ben beni. Sevgilisi değil. Kız arkadaşı değil. Sadece Lizzy.

Gülümseyerek el salladı. "Merhaba, Lizzy. Tanıdık geliyorsun. Daha önce tanışmış mıydık?"

"Sanmıyorum," diye mırıldandım, ortadan kaybolmak istiyordum.

"Bana okuldaki bir kızı hatırlatıyorsun, ben on beş yaşındayken falan. Ateşle oynamayı severdi. Şuna bakın çocuklar, bu kız-"

Ahır yangınıyla ilgili bir hikâye anlatmaya başladığında kan beynime sıçradı. Magazin dedikodusuymuş gibi gelişigüzel anlattı.

"Asla olmaz!"

"Oh, kahretsin!"

Kanım kaynarken çocuklar gülüyordu.

"Çılgınca, değil mi?" Ben dirseğiyle beni dürttü, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu.

Hikâyeyi biliyordum elbette. *Benim* hikayemi. Bahsettiği adamları ve o yangını takip eden soruşturmayı biliyordum.

İşte o zaman gerçekten hissettim, geçmişin acısını. Kırık camın üzerine basmak gibi, kırıklar hassas etimi kesiyor.

İçimde bunun bir kâbusun başlangıcı olduğuna dair bir his vardı.

Bir saat boyunca barda kaldım, başarabildiğim kadar, gözlerinden kaçmaya çalıştım, orada olduğum için utandım, varlığımı zar zor kabul eden Ben'le birlikte.

Herkese eve gideceğimi söyledim ve tuvalete gittim. Çıkarken yolumu kesen Tonya'ya rastladım.

Kısa bir süre birbirimize baktık, o an beni geçmişe, grup evindeki yıllarıma, üç çocuğa ve o zamanki sözlerine götürdü: "Brandon'dan uzak dur. Anladın mı, küçük fare?"

Ve beni öfkeyle titreterek geri tükürdü.

"Benden ne istiyorsun, Tonya?" Cevabı duymaktan korkarak açıkça sordum.

Elini kaldırdı ve işaret parmağını yüzümün yan tarafına düşen siyah saçlarımda gezdirdi. Bunu bir aşık gibi yavaşça yaptı, zalim gözleri yüzümde geziniyordu. "Ne yaptığını biliyorum, tatlı Lizzy. Bundan paçayı sıyırdığını mı sanıyorsun?"

Uğursuz bir gülümseme dudaklarını büktü.

Sözleri karşısında irkildim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Oh, biliyorsun. Kanıtım var. Ve polise gidebilirim." O kadar yakınıma eğildi ki parfümünün ve naneli losyonun hafif kokusunu alabildim. Dudakları saçlarıma değerken kulağıma fısıldadı: "Her an gelebilir Lizzy. Dikkatli ol."

Belli etmesem bu sözler beni panikletti.

Ona sadece onları korkutmak istediğimi söylemek istedim. Sadece bana yaptıklarından pişman olmalarını istediğimi. Ama sonuçtan memnun olduğumu kesinlikle söyleyemezdim. Üçü de ölmüştü.

OceanofPDF.com

THIRTEEN

EJ geldiğinde gergin bir şekilde odamda volta atıyordum.

"Senin ihtiyar hâlâ burada," diyor içeri girerken. "Adamın biri evdeki çiçekleri temizliyor."

Her zamanki kot pantolonunu, siyah kapüşonlu tişörtünü ve Converse spor ayakkabılarını giymiş, dağınık saçları hafif nemli - dışarıda yağmur yağıyor olmalı.

Zarfı uzattım.

"Ohhh," dedi ve elimden kaptı. "Bir tane daha mı?"

O en yeni mektubu okurken yatağımın kenarına çöküyor, ben de kapüşonumun iplerini çekiştirerek önünde volta atıyorum, tepkisini incelerken gözlerim onun yüzünden hiç ayrılmıyor.

Okuması bittiğinde, sayfaları tutan elleri yavaşça kucağına düşüyor ve gözlerini bana çeviriyor. Daha bir saat önce okuduğumda aklımdan geçen düşüncelerin aynısını yansıtıyorlar.

"Tamam," diyor.

"Tamam," diye .

"İşte burada."

"Sanırım *öyle*."

Bir itiraf, annemin mektupta yazdıklarını başka türlü adlandırmak mümkün değil.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor.

"O dosyaya ihtiyacımız var, EJ," diyorum. "Soruşturma dosyası. Sanırım her şeyi açıklığa kavuşturacak. Ya da en azından bize daha fazla ayrıntı verir."

"Evet, adamım bir şey bulur bulmaz bana geri dönecek."

Ben mektubu dikkatlice katlayıp geldiği zarfa koyarken EJ banyoya gidiyor.

Bu noktada, bu postayı tutarken eldiven kullanmalı mıyım diye merak ediyorum. Açıkçası, annemin geçmişte her ne yaptıysa ispiyonlamayacağım, tabii eğer... Hayır, bu düşüncenin üstünü çiz. "Eğer" diye bir şey yok. Yine de, bu bir kanıt. Kim bilir bunu gönderen kişi bir manyaktır ve benim peşime düşer. Şu anda kesin olan bir şey var, izleniyorum.

Zarfı, zaten plastik bir dosya klasöründe olan önceki iki zarfın yanına koyup çantama atıyorum.

Banyo kapısı gıcırdayarak açılıyor ve EJ kapıda beliriyor. Elindeki sarı reçete şişesini yüksek sesle sallıyor, endişeli gözleri üzerimde. "Bunları alıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ara sıra." "Ara sıra

mı?"

"Evet, her neyse. Düşüp ölecek değilim ya." Umalım da öyle olmasın.

EJ durduğu yerden kıpırdamıyor. "Oh, hadi ama, Kenz."

Başkalarının bana acımasından gerçekten nefret ediyorum.

Son zamanlarda çok fazla var. Ona gülümsüyorum.

"Yaparsam beni özleyecek misin?"

Başını sallıyor.

"Sana musallat olacağım, EJ. Sen bir sonraki siber kraliçenle iyi vakit geçiriyor olacaksın ve ben de evinin etrafında bir şeyler taşıyor, seni korkutuyor olacağım."

Dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "Seni canlı seviyorum. Siber kraliçelerden hoşlanmıyorum."

"Artık mı?"

Reçeteyi ait olduğu yere koymak için banyoya giriyor.

"Ne zamandan beri?" Daha yüksek sesle soruyorum.

Dışarı çıkıyor, sitem dolu bakışları üzerimde. "Bunun senin tipin olduğunu sanıyordum," diye alay ediyorum onunla.

"Öyle mi? Sen bir uzman mısın, Snarky?"

Tekrar Snarky'ye geçti. Kenz ciddi anlar içindir. Bana tam adımla hitap ediyorsa, ciddi bir sorun var demektir.

Telefonum giriş kapısı bildirimiyle çalıyor.

Annemin vefatından sonra geçici olarak ailemin yanına taşındığımda bildirimleri açtım. Mülkümüzde birden fazla kamera var, ayrıca

ev alarmı, artı ön kapı için sensör- annenizin çılgın hayranları varken asla çok dikkatli olamazsınız. Bu bizim yıllardır yaşadığımız bir gerçek. Annem takip edildiğinde güvenlik önlemleri birkaç kez işe yaradı.

Kamera kayıtlarını kontrol ediyorum ve babamın arabasıyla ayrıldığını görüyorum.

"Gidelim," diyorum EJ'e, onun hevesli bakışlarıyla buluşarak. "E. V. Renge'nin sırlarını öğrenme zamanı."

OceanofPDF.com

FOURTEEN

Aşağı indiğimizde ön kapı açıktı ve ekose gömlekli ve kot pantolonlu genç bir adam her seferinde birkaç çiçek aranjmanını alıp evden dışarı taşıyordu.

"Hey, Mackenzie!" diye bağırıyor

bana. "Hey, Nick!"

"Annene olanları duyduğuma üzüldüm!"

Bu Minna'nın yeğeni. Kapı aralığından kamyonetinin girişe doğru yanaştığını, kasasının yarıya kadar çiçekle dolu olduğunu görüyorum.

Minna yardım ediyor. Çiçekleri "Tamam mı?" diye iki kez kontrol ediyor.

"Kesinlikle. Hepsini al. Hey." Yanıma gelmesini işaret ediyorum. "Annemin ofisine gidiyoruz. Babama tek kelime etme, tamam mı?"

"Elbette." Bir komplocu gibi gülümsüyor.

Ofis kapısının kilitli olduğunu görünce şaşırmadım bile. Haklı olduğumu kanıtlamak için yerli maskesine doğru yürüyorum ve kalın yelesini karıştırıyorum, ancak yedek için her zamanki saklanma yeri boş.

Biliyordum.

Kapüşonumun cebinden bu sabah yaptığım kopyayı çıkarıp kapıyı açarken kendimle gurur duyarak, "Bakın kim oyunun önüne geçmiş," diye mırıldanıyorum.

Annemin ofisinin içi karanlık. Kalın bordo perdeler kapalı.

"Kapıyı kapat ve kilitle," diye emrediyorum EJ'e, sonra pencereye doğru yürüyüp perdeleri açarak ışığın içeri girmesini sağlıyorum.

"Vay canına!" diye düşünerek etrafına bakındı.

Gün ışığında ofis neredeyse normal görünüyor. İş gibi, hatta gotik bir havası olsa da.

EJ daha önce hiç içeri girmemişti ve ben de onun yavaşça etrafta dolaşmasına izin verdim.

Annemin ofisi bir çeşit sunak gibi görünüyor. Peçeli lambalar, gotik tablolar, karmaşık oymalarla yükseltilmiş paneller, tanıtım etkinliklerinden ve övgülerden kitaplarının posterleri.

Devasa, küllü siyah ahşap bir dolap odanın bir tarafında tavandan tabana kadar uzanıyor; raflarda çok sayıda raf ve çekmece, ıvır zıvır ve eski kitaplar var. Ortasında devasa bir şömine var.

Önündeki pelüş halının deri bir oturma odası takımı yerleştirilmiştir. Annemin eski masası onun sağında. Pencere solda.

"Bunların hepsi özel baskı falan mı?" EJ parmaklarını annemin en çok satan üç kitabının düzinelerce çeşidinin sergilendiği raflarda gezdirerek soruyor.

"Evet. Onlarla dolu bir dolabı var. Çoğu profesyonel olarak basılmış. Birkaçı da ona hediye olarak gönderen hayranları tarafından özel olarak ciltlenmiş."

"Harika," diyor EJ.

Annemin kişiliğinin büyük bir hayranı olmayabilirim ama o çok zekiydi. Onunla kıyaslanmaktan hoşlanmıyorum ama dürüst olmak gerekirse, insanlar kim olduğumu öğrendiğinde gurur duyduğum birçok an yaşadım. Bu uzun zaman önceydi.

Onun ofisinde olmak, modern bir dokunuşla eski bir kaleye adım atmak gibi. Kalın halı. Siyah ahşap ve çelik. Öfke, nefret, arzu -yazdığı şey buyduen karanlık insani duyguların tümü, bu odanın her unutulmaz detayında görsel olarak temsil edilen bir kokteylde bir araya geldi.

"Küçük bir tur ister misin?" EJ'e sordum. "Tabii ki!"

Onu devasa bir sandığa götürdüm. Annem onu on yıl kadar önce aldığında içeri sokmak için üç kişi gerekmişti. Şimdi ağzına kadar dolu.

"Bu-" EJ bitirmiyor.

"Öyle." Başımı salladım, sahte kilidi açtım ve kapağı kaldırdım.

İçimde adrenalin yükseliyor, ellerim biraz titriyor. Bu ofiste hiçbir şeye dokunmama izin verilmemişti.

Üst bölme zarflar ve mektuplarla dolu; basit, süslü kâğıtlara yazılmış, özenle paketlenmiş, hepsi de hayran mektupları.

Bir kola ve üst bölme yukarı kayarak bagajın geri kalanını, hayranlarının da izniyle, içinde her türlü merak uyandıran şeyle birlikte ortaya çıkarıyor.

"Vay anasını." Eğlenen EJ kalçalarının üzerine oturdu, ben de öyle, böylece her şeyi birbiri ardına çıkarıp inceleyebiliyoruz.

"Şu meşhur sidik kavanozu mu?" EJ bir şişe olan kilitli poşeti işaret ediyor.

"Evet. Annemin onu neden sakladığını bilmiyorum."

"Belki kanıt olarak." Omuz silkiyor. "Müfettişler bunlardan herhangi birini istedi mi?"

Ona düşünceli bir bakış attım. "Burada çok fazla var. Artı..." "Ayrıca, kazanın tesadüfi olmadığına dair ellerinde kanıt yok." "Doğru."

Gariptir , hiçbir müfettiş annem hakkında benimle konuşmaya gelmedi. Büyükannem bir tanesini evden kovduğundan beri değil.

EJ ve ben yarım saat boyunca küçük plastik poşetlerdeki saç tutamlarını, notları, tuhaf oyuncakları, anneme benzetilmiş ve üzerlerine iğneler saplanmış bebekleri inceledik. Bir hayranın Namibya'dan getirdiği kırmızı toprak var. Bir diğerinden İzlanda'daki bir volkandan taşlar var. Antika kart koleksiyonu. Bir parça giysi. Antika bir hançer.

"Vay canına," diyor EJ ayağa kalkarken. Etrafına son bir kez bakıyor ve bana dönüyor. "Pekâlâ. Ne yapıyoruz biz?"

Hayranların hediyeleri heyecan verici olabilir ama EJ'in araştırmak için sabırsızlandığını biliyorum. Ben de öyle.

Nereden başlayacağımı bilmiyorum ama kesin olan bir şey var ki, kimsenin görmesini istemediğiniz bir şey saklamadığınız sürece bir odayı . Ve eminim ki annemin bir sürü sırrı vardı.

OceanofPDF.com

FIFTEEN

EJ yavaşça tüm duvarı kaplayan devasa dolabın yanına gider ve çekmeceleri çekiştirir. Çekmecelerden biri yerinden oynamayınca daha sert çeker ama kilitlidir.

"Bunun anahtarı sende mi?" sordu. "Hayır."

"Buralarda olmalı."

"Annem muhtemelen çekmecenin anahtarlarını başka bir yerde saklıyordur."

"Hayır," diye karşı çıkıyor EJ, dolap boyunca adım adım ilerliyor, kuytu köşelere bastırıyor. "Anahtarları başka bir yerde bırakmış olsa bile bunlara girebilmek isterdi. Bunun üzerinde çalışacağım. Kilitli olan her şey önemlidir."

Devasa masanın etrafından dolaşıp annemin sandalyesine otururken onun kendi işini yapmasına izin veriyorum.

Bir an için anıların beni kederle vurmasını bekliyorum-hayır, öyle bir şey olmuyor. Ama gerçeküstü geliyor ve ağlamak yerine gülümsüyorum - annem işinin çoğunu burada yapardı. Bu pozisyon ofise onun gözleriyle bakmamı sağlıyor.

Burada çalışırken kendini gerilim türünün kraliçesi gibi hissediyor muydu?

Elimi masanın kenarında gezdiriyorum ve sonunda onun kişisel eşyalarına dokunacak olmanın beklentisiyle kalbim güm güm atıyor.

Henüz onun bilgisayarına girmeme gerek yok. Şifre korumalı olduğuna eminim. Bunu sonra düşünürüz. Çekmeceler farklı bir hikaye.

Masanın üstünde her zamanki şeyler var: çerçeveli ilk el yazısı sayfa, annem, babam ve benim lise mezuniyetimde çekilmiş bir fotoğrafımız, onun ve diğer üç çok satan yazarın başka bir fotoğrafı.

Dün gece babamın aramasından sonra Minna'nın yaptığı temizlik sayesinde düzgün kağıt ve belge yığınları var. Ofis belli belirsiz puro dumanı kokuyor. Sanki annemin ruhu çoktan tütsülenmiş gibi geliyor, ama yine de kendimi tutamıyorum - sanki her an içeri girip beni masasında görünce gazabını üzerime salmasını bekliyor gibiyim.

Daha da önemlisi, son mektubun anısı beni huzursuz ediyor. Annem asla bir melek olmadı ama korkunç suçlar işlemiş ve kanıtları burada bir yere gömmüş olabileceğini düşünmek odayı ürkütücü hale getiriyor.

EJ kilitli çekmecelerin etrafındaki farklı bölmeleri kurcalamaya devam ediyor. Bu arada ben de masanın üzerindeki kağıt yığınıyla başlıyorum.

Sıkıcı şeyler, çoğunlukla faturalar, banka hesap özetleri ve yasal sözleşmeler. Bunları hızlıca gözden geçiriyorum ve sabırsızlıkla masanın sağ tarafındaki en üst çekmeceye doğru eğiliyorum. Kilidi kırık tabii ki ama çekmece boş. Evrakların geldiği yer burası olmalı.

Bir sonraki çekmecenin kilidi de kırılmış. İçinde daha fazla kağıt ve siyah bir kutu var. Açtığımda, içinde bir silah ve mermi dolu bir şarjör var.

"Vay be. Annemin neden bir silaha ihtiyacı olsun ki?"

Yüksek sesle söyledim. "Bugünlerde herkesin silahı var,"

diye takılıyor EJ oturduğu yerden.

Doğru, ama annemle ilgili olan her şey bende şüphe uyandırıyor.

Kağıtlara bakıyorum. Daha fazla sözleşme. Bir isim dikkatimi çektiğinde onları bir kenara koymak istiyorum.

Evelyn Casper.

"Büyükannemin adı neden annemin kitapları için yapılan yasal sözleşmelerde yer alsın ki?" Düşünüyorum.

EJ omzunun üzerinden bakar. "Belki de büyükannen annen tarafından işe alınmıştır?"

Huh.

Telefonumla sözleşmelerin ve Gizlilik Sözleşmelerinin fotoğrafını çekiyorum, sonra üçüncü çekmeceye gidiyorum.

Orada bir klasör var. İçinde bir yığın işlem var. Hesaplardan biri açıkça annemin iş hesabı. Diğerinde isim yok, sadece numara var. İşlemlerin hepsi dışarıya yapılmış, saat gibi her altı ayda bir tekrarlanmış, yedi yıl öncesine kadar gidiyor.

"Sanırım anneme şantaj yapılıyordu," diyorum kâğıtları incelerken.

"Dur bakalım. Sanırım bunu çözmüş olabilirim," diyor EJ gergin bir sesle ve raflardan birinin derinliklerine uzanırken bana pek dikkat etmiyor.

İşlemleri gözden geçiriyorum, tutarların yıldan yıla arttığını ve son işlemin bu yaz yapıldığını fark ediyorum. Yığının sonunda bir kağıt parçası var. El yazısıyla yazılmış, üzerinde kanımı donduran kelimeler var.

Geçmişinden kaçamazsın, E-li-za-beth.

Yanına bir gülen yüz çizilir.

"Evet." I Mırıltı, Çıtlatma a resim . o çok. "Kesinlikle şantaj."

"Bingo!" EJ bağırıyor ve başımı ona doğru çeviriyorum.

Şimdi açık olan çekmecenin yanında parmaklarını bir sihirbaz gibi oynatarak bana bakıyor.

OceanofPDF.com

SIXTEEN

Kağıtları bırakıp EJ'e doğru yürüdüm.

"Gizli bir kol çekmeceyi açtı." Kollarını zaferle açtı. "Ta-da!"

çok sayıda büyük siyah kutu olan derin bir çekmece.

Bir süre sessizce onlara bakıyoruz, sonra EJ çenesini onlara doğru uzatarak onları açmamı istiyor.

Çekmecenin içinde üç ağır kutu ve bir belge klasörü var. Hepsini alıp masaya getiriyorum ve masanın üstüne koyuyorum, sonra dudaklarımı yalıyorum, birazdan öğreneceklerimizden dolayı gerginim.

"Hadi ama." EJ sabırsızca dirseğiyle beni dürtüyor.

İlk kutunun kapağını açıyorum. Ambalaj kâğıdı var ve nadir bulunan bir şey bulup bulmadığımızı merak ederek dikkatlice açıyorum. Son yaprağı , ciltlerinde çiçekler ve altlarında daha büyük bir yazı defteri olan iki özdeş defter ortaya çıkıyor.

İlk defteri elime alıyorum ve açıyorum.

Elizabeth Dunn, üst köşede düzgün bir el yazısıyla yazıyor.

Brimmville, Nebraska. 10 Ocak.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Bu annemin not defteri. Grup evinden."

Notlar, alıntılar, kelimeler ve cümlelerden oluşan sararmış sayfaları çeviriyorum. "ne var?" EJ sabırsızca soruyor, her ikisiyle de eğilerek

Ellerini masanın üzerine koy.

Bir sonrakini alıyorum.

İlk sayfada büyük harflerle "B*unu Hak Ettiler"* yazıyor. *Elizabeth Dunn tarafından.*

Nefesimi tutup bir sonraki sayfaya geçiyorum. Gitmiş ve bir sonraki sayfa az önce tekrar okuduğum tanıdık kelimelerle başlıyor. Düzeltmeler ve üzeri çizilmiş kelimeler var, mürekkeple yazılmış, bazı kelimelerin üzerinde küçük mürekkep lekeleri var.

"Bu onun bazen kullandığı gerçek mürekkep ve tüy kalem," diyorum gururla. "Bekle-bekle-bekle," diye mırıldanarak defteri bırakıyorum ve annemin masaüstünde duran ilk çok satan kitabının çerçeveli ilk sayfasını elime alıyorum. Defterin yanına koyduğumda, aynı el yazısı ve aynı kâğıt olduğu gerçeğiyle karşılaşıyorum.

"Aynı defter," diyor EJ.

"Öyle," diye tekrarlıyorum huşu içinde. "Bu annemin ilk taslağı olmalı." "Bir sonrakine bak," diyor EJ.

Büyük defteri elime alıyorum ve ilk sayfada *E. V. Renge'den Yalanlar, Yalanlar ve İntikam* yazıyor.

"Resmi taslak," diyor EJ ve ben de başımı sallıyorum. "Sıradaki," diye sabırsızca emrediyor.

Orada ne olduğundan zaten şüpheleniyorum ve haklıyım. Aynı ambalaj kâğıdı, deri ciltli süslü bir defteri yerleştirmek için dikkatlice katlanmış. İlk sayfada annemin ikinci en çok satan kitabının adı yazıyor: *Wolfe Whistle*.

"EJ," diye fısıldıyorum, bir sonraki sayfaya geçip kâğıttaki harfleri okşuyorum. Bu defterde birden fazla düzeltme, üzeri çizilmiş kelimeler var. Bu ilk taslak olmalı.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor EJ. "Görüyor musun?" "Neyi?"

"İsimsiz bir hayranınızdan aldığınız sayfalarla aynı kağıt." Öyle mi?

Aldığım mektuplar yukarıda ama onları daha sonra defterle karşılaştıracağım.

Üçüncü kutuyu açıyorum.

Bu, farklı kaynaklardan gelen farklı türde ve boyutta sayfalar içeriyor. Üzerlerine karalanmış şeyler dağınık, düzensiz yazılmış, şiddetle çizilmiş, üst üste yazılmış.

"Berbat bir şey," diyor EJ. "Annenin bunu yazarken kafasının iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona şakacı bir şekilde dirsek attığımda kıkırdıyor. Yine de şaşırmazdım. Annem bazen uzun aralıklarla karanlık ruh hallerine bürünürdü. İşte o zaman kendini günlerce ofise kilitlerdi.

Bir sayfa hemen dikkatimi çekiyor. "Bu notlar *Melekler ve Kötüler*, onun karanlık peri masalları külliyatı."

EJ, "Bunu yazarken belli ki farklı bir ruh halindeydi," diyor.

"Söylemiyorsun."

Babam da ben de annemin son zamanlarda ruh halinin kötüleştiğini biliyoruz. Ben de biliyor olmalıyım. Gençlik yıllarımda fark etmiştim. *Melekler ve Kötüler* beş yıl önce yayımlandı. Önceki kitaplarından tamamen farklı bir türdeydi ama annemin kan ve ahlaki açıdan gri karakterler konusundaki eşsiz zevkini yansıtıyordu. Büyük bir hit oldular.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu kutu tam yazılı bir el yazması içermiyor.

"Belki de sonuncusundadır." EJ plastik dosyaya doğru başını sallar ve sabırsızlıkla dosyayı eline alır.

İçinde bir yığın kağıt var. Sayfalar muhtemelen herhangi bir mağazadan satın alabileceğiniz basit bir deftere ait. Yazılar yine az çok düzgün, ama pek bir anlam ifade etmiyor.

Bir sayfada aynı kelimeler bir mantra gibi tekrar tekrar yazılmış.

> *Keskin dişler. Keskin dişler. Keskin dişler. Keskin dişler. Keskin dişler. Keskin dişler. Keskin dişler. Keskin dişler. Keskin dişler. Keskin dişler. Keskin dişler. Keskin dişler. Keskin dişler. Keskin dişler. Keskin dişler. Keskin dişler.*
>
> *Öldürün onları.*

"Bu kan mı?" Sayfadaki koyu bordo lekeleri fark ederek yarı fısıltıyla söylüyorum.

EJ'e dönüyorum ve onun gözlerinde de ayak parmaklarımı kıvrandıran aynı tedirginliği görüyorum. "Bu ne anlama geliyor ki?" diye soruyor.

"Emin değilim ama annemin Laima'ya bahsettiği yeni romanı mı? Başlığı *Keskin Dişler'di*."

Telefonum bir kapı sensörü bildirimiyle bip sesi çıkarıyor.

Telaşla cebimden çıkardım ve evin kapısından bir aracın girdiğini gördüm.

"Kahretsin. Babam arıyor," diyorum. "Şunu alalım ve gidelim."

Defterleri ve el yazmalarını kutulara geri koymaya başladım.

"Yani bunları mı alıyoruz?" EJ bana heyecanla karışık bir şaşkınlıkla bakıyor.

"Evet. Aksi takdirde başka biri onları araklayacak."

Kutuları alıp kapıya yöneldiğimizde duvarda bir imza etkinliğinin resmini fark ediyorum. Aslında hiç dikkat etmemiştim ama şimdi gözlerim daha önce gördüğüm bir kişiye takılıyor.

Durup ona bakıyorum.

"Kenz, hadi!" EJ beni acele ettiriyor, kapıyı benim için açık tutuyor.

Fotoğrafta üç sıra halinde dizilmiş birkaç düzine insan var. Annem en önde, etrafı yaka kartlı ve gülümseyen insanlarla çevrili, hepsi de ellerinde omnibüsünü tutuyor. Babam da orada. Laima Roth da öyle. Birkaç halkla ilişkiler çalışanını tanıyorum.

En sol köşede, herkesin arkasından bakan bir adam var.

Babamın anma töreninde kavga ettiği adam.

Hiçbir şey olmayabilir. Ama eğer hiç kimse ise, o zaman sadece davetlilerin katıldığı ulusal kitap ödülü töreninde ne işi vardı?

OceanofPDF.com

SEVENTEEN

Hafta sonumun geri kalanını ailemde geçirdim ve gelecek haftadan itibaren şehirdeki evime dönmeye karar verdim.

Ev telefonunun hiç durmadan çalması dışında ev çoğunlukla sessiz. Minna son zamanlarda bir sekreter gibi, sürekli telefona cevap veriyor ve mesaj alıyor.

Dışarıda yağmur yağıyor, sonbahar havası tamamen yerleşiyor. Dışarının kasvetli olmasını seviyorum. Annemin mektuplarının havasına çok yakışıyor.

Anneme ait olduklarından eminim. İkinci el yazmasının bulunduğu deri ciltli defterini aldım ve sayfalarını bana gelenlerle karşılaştırdım - kağıt aynı.

Tüm Pazar günümü annemin karanlık peri masalları kitabını tekrar okuyarak, üçüncü kutudaki karalamaları ve notları karşılaştırarak, aynı cümlelerin altını çizerek geçiriyorum. Bazı hikayeler tüylerimi diken diken ediyor.

Annemin aklından geçenler hakkında epey bilgisi olan bir kişi vardı ve ben de bunu öğrenmeye karar verdim.

Annemin koridorda bir telefon rehberi var, ihtiyaç duyduğu ya da temasta olduğu her profesyonelin kartvizitleri var. İhtiyacım olan numarayı buluyorum, terapistinin. Ofisi arıyorum ama kimse cevap vermiyor, tabii ki Pazar günü. Acil durum numarasını çeviriyorum ve iki kez çaldıktan sonra Dr. Pecora'nın tanıdık sesini duyuyorum.

"Bay Pecora, merhaba, ben Mackenzie Casper. Ben kızıyım-"

"Merhaba, Mackenzie. Ne oldu?"

Sesi endişeli ya da belki şaşkın. Bundan sonra söyleyeceklerimin onu daha da şaşırtacağını biliyorum ama bir cevaba ihtiyacım var.

"Sanırım her şey yolunda. Belki de. Bilmiyorum. Yardımına ihtiyacım var," diyorum aciliyet hissi yaratmak için en trajik sesimle. Annemi çok severdi. Umarım yardım eder. "Bir sorum var ve çok önemli. Annem seninle ilk kez ne zaman iletişime geçti?"

"Benimle iletişime mi geçtin?"

"Yani, seninle ilk seanslara başladığında mı?" "Emin değilim,

Mackenzie. Bu neyle ilgili?"

"Bu önemli. Bazı şeyleri bir araya getirmeye çalışıyorum ve... Sadece bilmem gerekiyor."

"Yaklaşık on sekiz yıl önce diyebilirim. Kayıtlarıma bakmam gerekecek. İlk kitabının dünya çapında en çok satanlar listesine girdiği sıralardı."

"Onun... Onun sorunları var mıydı?"

"Sorunlar mı?"

"Zihinsel sorunlar gibi mi?"

Bir tür homurtu ya da iç çekme sesi çıkarır. "Bunu seninle ya da başka biriyle tartışamayacağımı biliyorsun."

"Doğru." Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Sadece genel bir soru. Sen onun arkadaşıydın. Sence... Sence bu şöhret onu değiştirdi mi?"

Bir anlık sessizliğin ardından bir iç çekiş daha. "Şöhret herkesi değiştirir. Onunki çığ gibiydi. Ama... Tekrar söylüyorum, onun özel durumu hakkında konuşamam, ama size şunu kesin olarak söyleyebilirim ki yaratıcı insanlarda iyileşmenin çoğunu terapistler değil, sanat yapar."

"Sanat mı?"

"Evet. Anneniz gibi insanlar ya da genel olarak yaratıcı insanlar tüm cevaplarını, tüm iyileşmelerini yaratıcı faaliyetlerde bulurlar."

Devam etmesini bekliyorum.

"Bazen iki ucu keskin bir kılıç gibidir." "Nasıl yani?"

"Aynı yetenek onları da yok ediyor."

Bunu uzun bir sessizlik izler.

"Korkarım size daha fazlasını söyleyemem," diyor özür dileyerek. "Benimle bir seans ayarlamak ister misiniz?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Tabii ki, başka bir müşteriyi çalışacaktı.

Rahatsız ettiğim için özür dileyip telefonu kapattım.

Hiçbir şey yok.

Üçüncü el yazması kesinlikle uyumsuz. Acaba annemin karanlığı sadece onun hayal gücü müydü? Belki de *kendisiydi*. Hayranlarının ona bu kadar yakın hissetmesinin nedeni buydu, karanlık ve rahatsız zihinleri onun eserlerinde normal insanların hastalıklı bir hayal gücü olarak gördüğü bir şey görüyordu.

Akşam olduğunda el yazmalarını kendi kutularına koyup banyo dolabına, havluların ve bezlerin arkasına yerleştiriyorum. Bir gün bunlar bir servet değerinde olacak, zaten muhtemelen öyle, ama başka birinin onları bulmasını istemiyorum. Onları şehirdeki daireme götüreceğim ve güvende tutacağım. Eminim Laima Roth onları ele geçirmek için can atacaktır.

Odamdan çıktığımda ev loş ve ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Babam dışarıda.

Minna mutfakta kızarmış tavuk yapıyor.

"Bay Casper akşam yemeğine geleceğini söyledi," diye duyurdu. "En sevdiği yemeği yapıyorum."

"Bunun için geri döneceğinden şüpheliyim. Eminim her zamanki gibi sıvı yemeğini yiyordur."

Minna bana sitem dolu bir bakış atıyor ve başını sallıyor.

Posta sepetinin dolup taştığını fark ettim. Annem her zaman bununla ilgilenirdi. Belli ki babam bu sorumluluğu almak istemiyor.

Merakımdan mektupları karıştırdım. Üzerinde adımın yazılı olduğu seçmen bilgileri var. Hesabıma ait bir banka ekstresi var ama içinde pek bir şey yok. Aileme ve bana gönderilmiş bir sağlık faturası var. İlaçlarımın reçete makbuzunu bulmak için açıyorum. Mektubu parçalara ayırıp çöp kutusuna atıyorum, sonra bulduğum iki mektuba daha aynısını yapıyorum.

Acı, midemde kötü bir hisle geri geliyor. Babamın bana sağlığım hakkında soru sormasının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Bu, bol parası olan ama temel şeylerle ilgilenmek için çok az zamanı olan ünlü bir ailede büyümenin bir yan etkisi. Muhtemelen odamda bir ceset saklayabilirdim ve koridoru kokutmaya başlasa bile kimsenin umurunda olmazdı.

Minna dışında. Ama odamı o temizlemiyor, ben temizliyorum.

Minna sobanın yanında kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ve ayaklarını sürüyerek kilere gidiyor.

Evin telefonları çalıyor, yanımdaki mutfaktakinin sesi o kadar yüksek ki neredeyse zıplayacağım.

Minna kilerde yüksek sesle gürültü yapıyor. "Ah, ah, şunu alır mısın lütfen?" diye bağırıyor bana.

Sinirlenerek ahizeyi kaldırdım. "Casper malikanesi."

Sabit hatların modası geçmiş olmalı. Ancak görünüşe göre, birçok işletme hala eski teknolojiye güveniyor.

"Merhaba, ödenmemiş bir fatura için arıyorum. Ödeyeni bulmaya çalışıyoruz."

"Emin değilim ama bir mesaj alıp iletebilir miyim?" Telefonun yanındaki not defterini ve kalemi alıyorum. Orada zaten birkaç sayfa dolusu mesaj var. Bu zaman kaybı. Babam onlarla asla uğraşmaz.

"Huckleberry Malzemeleri'nden arıyorum. Size iki aylık bir kredi limiti uzatması verdik ve bu, vadesinin iki hafta geçtiğini hatırlatmak içindir."

İsme kıkırdıyorum. "Huckleberry?" Tekrar ediyorum, gülümseyerek yazıyorum. Eğer Finn'i de eklerse, onunla kesinlikle uğraşacağım.

"Doğru. Huckleberry

Malzemeleri." "Mesajı iletirim."

Telefonu kapattım ve Minna'ya bağırdım, "! Gecikmiş bir

fatura!" "Teşekkür ederim!" Minna kilerden geri bağırıyor.

Telefon hemen tekrar çaldı.

Gülümseyerek açtım. "Huckleberry Finn?" Bir kıkırdamayı bastırarak

cevap veriyorum. Kimse cevap vermiyor.

Boğazımı temizliyorum ve yüzümü sesime yansıyacak ciddi bir ifadeye büründürüyorum. "Casper konutu," diyorum önemle.

Yine de cevap yok, ama diğer hattan ağır nefes alışları duyabiliyorum.

"Alo?" Tekrar ediyorum, bu sefer daha sessiz. Kalbim bir atıyor, sonra daha yüksek sesle göğsüme çarpmaya devam ediyor. "Alo?"

Hâlâ cevap yok, ama bir kıkırdama duyuluyor, yumuşak ve uğursuz bir erkek kıkırdaması.

Ahizeyi yerine kapatıp telefona bakıyorum ve çalmasını bekliyorum. Onun

yerine cebimdeki cep telefonumdan bir mesaj geliyor.

Ellerim titriyor, çekip çıkarıyorum.

Posta kutunuzu kontrol edin.

Bugün pazar gecesi. Posta gelmeyecek. İşte bu yüzden bunu yapanın bana yakın olduğunu biliyorum, benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın.

Ama kendimi durduramıyorum.

"İki dakika içinde döneceğim!" Minna'ya bağırıyorum.

Evden çıktığımda dışarısı çiseliyordu. Yürümek yerine arabama atlıyorum ve kapıdan geçip posta kutusunun olduğu yola doğru sürüyorum. Bu beni yağmurda ıslanmaktan beş dakika kurtaracak.

Görünürde hiç koruma yok.

Lanet olsun.

Kalbim küt küt atıyor, arabadan çıkmadan önce kendimi durduruyorum.

Bu birinin aptalca bir oyunu olabilir. Ya da biri annemin eski sırlarını ortaya çıkarmak istiyor.

Başka bir olasılık daha var - bu kişi, her kimse, deli olabilir. Bu mektuplar yem olabilir. Aptal olabilirim ve hastalıklı bir numaraya kanıyor olabilirim. Bana zarar vermek istiyor olabilirler.

Ama merakım beni yeniyor.

Arabamın farları posta kutusunu gösterecek şekilde yön değiştirdim, karanlık yolu taradım ve bir şey göremeyince arabamdan dışarı fırladım.

Kutuda ne kadar posta varsa alıp arabama koşmam ve kapıyı çarpıp kapatmam birkaç saniyemi alıyor.

"Yakaladım seni," diyorum zaferle, nefes nefese.

Yakaladığım şeye baktığımda içimi bir ürperti kaplıyor.

Sadece bir harf var.

Bir numaralı hayranından. XOXO

OceanofPDF.com

MEKTUP 4#

Bazen erkek arkadaşımı öldürmenin nasıl bir his olduğunu merak ederdim.

Çabucak değil, hayır, ama kitaplarımda yaptığım gibi, öncesinde aylarca kasıtlı zorbalık yaparak, onun yavaş yavaş delirmesini izleyerek.

Bir gece Ben'in yatağımda yayılmış uyumasını izledim. Saatlerce yanında oturdum ve her nefes alıp verişinde dudaklarının hafifçe hareket etmesini izledim. Rüya görürken kirpiklerinin çırpınışını izledim. Çıplak göğsünün üzerinde huzur içinde duran elinin parmaklarının zaman zaman küçük kasılmalarla sarsılmasını. Derin nefes alıp verirken göğsünün inip kalkışını. Nabzı boynunun yan tarafında, ince derinin altındaki damarda atıyordu, o kadar kırılgan küçük bir şeydi ki, fazladan bir basınçla ya da hızlı, keskin bir kesikle söndürülmesi çok kolaydı.

Acaba onu yavaşça zehirleyip hasta edebilir miyim diye düşündüm. İçkisine biraz sakinleştirici karıştırırdım, böylece *ona* gitmek yerine burada, benimle kalır, bana bağımlı olurdu.

Acaba ikisini de zehirleyebilir miyim diye düşündüm. Evindeki polis arabalarını hayal ettim, her nerede yaşıyorsa, birlikte kaçtıkları o iğrenç yer neresiyse, bilmiyorum diye düşündüm. Huzurlu bir gece, mavi-kırmızı polis ışıkları karanlığı yararak evin pencerelerinden yansıyor, polisler evin içinde, her ikisinin de bedenlerinin hareketsiz, uzun süredir soğuk olduğu yatağın yanında duruyor.

Ben'in beni aldattığını ilk kez gömleğinin alt kenarındaki kırmızı ruju fark ettiğimde anladım. Ben'i ruj sürerken hiç öpmemiştim. En azından orası. Ve renk benim değildi. Chanel değildi.

Bana 20 dolara mal oldu. Başka bir şeydi. Başkasının. Ucuz şeyler. Diğer kızın.

O zaman onunla yüzleşmedim. Yatağımda uyuyordu, yüz ifadesi o kadar masumdu ki bir şeyler uydurduğumu düşündüm.

Yazdım. Ve yazdım. Ve yazdım. İlk kitabım yayınlandığında tüm dünyanın önüme serileceğini umuyordum. Param olacaktı. Doğu Yakası'na taşınacak ve hayatının benimki gibi olmamasını sağlayacaktım güzel kızım. Benim yaşadıklarımı asla yaşamak zorunda kalmayacaktın.

Ben beni ikinci kez ektiğinde, eskiden arkadaşlarıyla takıldığı bara gittim. Meyhanenin dışında durdum ve sevdiklerini takip eden o zavallı kız arkadaşlardan biri olup olmadığımı merak ettim.

Ama işin ilginç yanı, aylarca birlikte olmamıza rağmen "kız arkadaş" ya da "erkek arkadaş" kelimelerini hiç kullanmadık. Ben'le nadiren insan içine çıkıyorduk. Arkadaşları beni tanıyordu, derslerde başlarını sallıyorlardı ama asla ve asla konuşmayı umursamıyorlardı. Ben *o* kızdım, onun *şeyiydim*, *birlikte* olduğu kızdım.

Beni hiç rahatsız etmedi.

Ama başka bir kız? Rahatsız

etti.

O karanlık ve ılık Eylül gecesi, meyhanenin karşısındaki sokakta durdum. Yazlık kepenkler kalkmıştı. Mekân müzik ve kahkahalarla dolup taşıyordu. Ve tahta kaldırıma taşan kalabalığın arasında Ben de vardı, gülüyor, sigara içiyor, bira içiyordu.

Tüylerimi diken diken eden küçük bir ayrıntı vardı: Kolunda bir kız sallanıyordu. Sıradan bir kız değil. O, Tonya.

Bu küçük ayrıntı her şeyi gölgeledi. O yılan onun şirketine girmeyi başarmıştı.

Gitmeliydim, onunla konuşmalıydım, ona geçmişimle ve onun geçmişiyle ilgili şeyler anlatmalıydım. Belki beni anlardı. Belki daha sonra olanları değiştirebilirdi. Belki beni terk ederdi ve pek çok kötü şey önlenmiş olurdu.

Ama o gece, dut ağaçlarının gölgesinde durdum ve , izledim, izledim. *Onu*. Nasıl bu kadar kolay güldüğünü ve diğerleriyle nasıl şakalaştığını izledim. Bana hiç bakmadıkları gibi ona bakmalarını, onu kabul etmelerini, ona bira getirmelerini.

Ve Ben'i izledim. Bakışlarının bir arkadaşınınkinden daha uzun süre onun üzerinde kalışını. Söylediği bir şeye herkesin gülüşünü ve Ben'in kolunu kızın omuzlarına gelişigüzel dolayışını. Sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibi kolayca, mükemmel bir şekilde ona yaslanışını.

O gece yazıyor olmalıydım ama bunun yerine saatlerce gölgelerden izledim. Sonra, Tonya ayrılıyor gibiydi ve Ben onu takip çalışıyordu ama Tonya onu durdurdu. Köşede konuştular. Kadın saatine bakıp güldü, Ben de o soytarı tavrıyla başını öne eğdi. Kadın yine güldü, sonra kollarını Ben'in boynuna doladı ve onu öptü.

Benim Ben'im başka bir kızı öpmezdi. Benim Ben'im bana o gece ders çalıştığına dair yalan söylemezdi.

Gerçek şuydu ki - bununla yüzleşmem biraz zaman aldı - Ben artık benim değildi ya da zaten hiçbir zaman benim olmamıştı.

Farkına varmak canımı yaktı.

Ama peşinde olduğum Ben değildi, oydu, benimle aynı yerden gelen ve şimdi sevdiğim bir şeyi elimden alan kızdı.

Ayrıldıklarında eve gitmedim, hayır. Onun yerine onu takip ettim.

Beş dakika sonra loş bir sokağa döndüğünde ben de aynısını yaptım ama onu gözden kaybettim. Öfkeyle sokak lambasının altında durdum, nefretle kaynıyordum.

Tonya arkamdan, "Seni burada görmek ne güzel," diyerek beni kendime getirdi.

Sokağın ortasında durup kollarını göğsünde kavuştururken bana sinsi bir gülümseme . "Casusluk mu yapıyoruz?"

"Ne istiyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Eğlenerek kıkırdadı. "Ben mi? takip eden sensin." "Benden ve

Ben'den ne istiyorsun?"

"Böyle bir şey var mı? Sen ve Ben? Farkında değildim. Arkadaşlarına soralım mı?"

Beni nasıl biliyordu. Zorbalar bu beceriyi mükemmelleştirerek büyürler.

"Ben ve ben birbirimize aşığız ve bunu sen de biliyorsun," diye tersledim.

"Uh-huh." Onun bu sakinliğinden nefret ediyordum. "Ben aşık olduğunu biliyor mu?" Ardından alaycı bir kıkırdama geldi. Kaşlarını kaldırdı. "Senin geçmişini biliyor mu?"

Bunun geleceğini biliyordum.

"Senin bir katil olduğunu öğrendiğinde senden hâlâ hoşlanacağını mı sanıyorsun?" diye alay etti.

"Sana inanmayacaktır."

"Kanıtım var."

Kalbim durdu, sonra şiddetli bir gümbürtü koptu. . Benim hatam değildi. Bir kazaydı.

Ama Tonya gibi kızlarla ilgili şöyle bir şey var: Tek bir parmak şıklatmasıyla birinin hayatını nasıl mahvedeceklerini biliyorlar. Büyürken öğrenirler. Sanki bir işmiş gibi pratik yaparlar. Ve yıllar geçtikçe, mükemmelleştirirler.

Gerçek kötülük öğretilmez, diye yazmıştım romanımda. Gerçek kötülük doğuştan gelir. Tonya kötü olmayabilirdi ama zeki ve kindardı.

"Beni rahat bırak. Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

"Brandon benim ilkimdi. Ama muhtemelen bunu biliyordunuz. Keller'daki herkes biliyordu."

Tanrım, bu isimleri uzun zamandır duymamıştım. Hiç duymamayı umuyordum. Ama orada geçmişimi bilen bir kız duruyordu, çünkü onunki de aynı yerden geliyordu, benimkiyle iç içe geçmişti.

"O benim ilk aşkımdı," dedi bana doğru yavaş adımlarla ilerleyerek. "İlk arkadaşım. İlk her şeyimdi. Ve sen onu öldürdün."

Sonra gülümsedi, sözlerinin yarattığı etki onu eğlendirmiş gibiydi.

"Bana ne yaptıklarını biliyorsun," dedim sessizce, içimde öfkenin kıpırdadığını hissederek. "Hepsine. Tam da o ahırda."

Benden birkaç santim ötede durduğunda gözleri kısıldı. "Belki de bu kadar züppe bir sürtük olmasaydın, seninle ilgilenmezlerdi bile. Sen her zaman titiz küçük bir şeydin, değil mi?"

"Sen her zaman erkeklerin kullanıp atmak istediği bir şeydin."

"Oh, öyle mi? Sen değil miydin? O ahırda işler nasıl gitti?"

Tonya'nın başı yana savrulana ve elim yanağına güçlü bir şekilde temas edene kadar hareket ettiğimi fark etmedim. Öfkemi dizginleyemedim, gözlerindeki şoktan zevk alıyordum.

"Bizi yalnız bırakın," diye tısladım ve tepinerek uzaklaştım.

Tam orada bitebilirdi. Keşke eve gitseydim. Keşke ana caddede bir bankta oturup olanlara üzülmeye karar vermeseydim.

On dakika bile geçmeden, Ben'i caddenin karşısında, başı eğik, aceleyle yürürken tanıdım. Ama eve ya da benim evime doğru yürümüyordu. Az önce geldiğim yere doğru yürüyordu.

O zaman onu takip ettim. Tabii ki takip ettim. Dokuz blok boyunca, loş pencereleri olan eski bir tuğla apartmana kadar.

Kapı zilini çaldı.

Sokağın karşısından, utanç verici bir ihanetin içinde boğulurken, kapının açılmasını ve kadının tam karşısında *durmasını* tekrar izledim. Adam bir şey söyledi. Kız cevap olarak güldü. Ve onu kollarına aldı. Kadın

Onu içeri taşırken bacaklarını beline doladı, öptü, ben karanlıkta tek başıma durup evi ateşe vermek isterken kapıyı çarparak kapattı.

Hemen eve gitmedim, gitmeliydim de. Ondan intikamımı alırdım. Ona işkence eder, merhamet dilenmesini sağlar ve muhtemelen sonunda onu öldürürdüm. En azından kağıt üzerinde.

Ama ben yapmadım.

O gece 24/7 mağazasına uğrayıp bir şişe içki aldım, sonra Poplar Caddesi'ne yürüdüm ve John'un kapısını çaldım.

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak açtı. Evine sadece bir kez, şehirdeki ilk yılımda verdiği küçük bir parti için gitmiştim.

"Erkekler neden onun gibi kızlardan hoşlanır?" Hemen . "Kim?"

"Şu kız, Tonya. Söyle bana, onda ne buluyor olabilirler? Sende mi? Ben'de? Diğer herkes?"

Kıkırdadı. "İyi misin, Lizzy?"

". Bana söylemeni istiyorum. Hemen şimdi. Git."

Bana şöyle bir baktı, gözleri elimdeki şişede kaldı, sonra benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı. "Havalı biri sanırım. Ve eğlenceli. Neden? Ne oldu?"

"Oh, öyle. Eğlenceli! Onun eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun? Bu

çok komik," diye acı acı tükürdüm. "Tuhaf davranıyorsun."

"Kızgınım, John. Tuhaf olan erkek arkadaşımın şu anda onunla yatakta olması," diye ağzımdan kaçırdım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Sertçe yutkunurken adem elmasının titrediğini gördüm. Acıma duygusunu gözlerinde hiç görmemeyi diledim. O gece acımaya ihtiyacım yoktu. Bir açıklama istedim. En azından unutmak istiyordum.

"Benim tarafımda olduğunu sanıyordum," diye .

Yüzü düştü. "Lizzy..."

Aynen öyle. Acımak yerine özür dilemeyi tercih ederim.

Elimi şişeyle birlikte kaldırdım ve salladım. Bir kez olsun insanların ne kadar acı verebileceğini unutmam gerekiyordu. Bir arkadaşa ihtiyacım vardı. Ve sonunda beni anlayacak biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Beni, onu ve geçmişimizi.

Bir süre bakışlarımı tuttu ve kenara çekildi. "İçeri gel."

Kalp kırıklığının en iyi yanı, genellikle gerçeği tüm çirkin renkleriyle görmenize yardımcı olmasıdır. Acıtır ama size bir ders verir.

Kalp kırıklığının en kötü yanı, bazen size ağza alınmayacak şeyler yaptırmasıdır.

Yakında bunu öğreneceğim.

OceanofPDF.com

EIGHTEEN

Dehanın sapma ve suçla el ele gittiğini söylerler. Sanırım annem geçmişte korkunç bir şey yapmış olabilir.

Annem bir katil. Annem bir katil. Annem bir katil.

Bu korkunç düşünce kafamın içinde dönüyor ve gitmesine izin veremiyorum. Karanlık düşünceler beni ilk kez tüketmiyor. Annemin karanlık peri masalları içeren el yazması notlarını düşünüyorum ve şimdi bir şey netleşti: Ben gerçekten annemin kızıyım ve kafamda onun deliliklerinden bir şeyler olabilir.

Odamdaki yatağa oturdum. Mektuplar, dördü de önüme serilmişti. Sayfalar çift taraflı. Artık tek bir defterden çıktıklarına dair hiçbir hata yok.

Dışarıda gök gürlüyor. Şiddetli yağmur pencerelere çarpmaya başlıyor. *Kurt Düdüğü*'nün kopyasını elime alıyorum ve yer imlerinden biriyle sayfayı açıyorum:

O bir
şeytan.
Ondan
nefret
ediyorum.
Onu yok edeceğim.

Kitabı kapattım ve gözlerimi kapadım.

Kendime bunun kurgu olduğunu söylüyorum. İki kız hakkında uydurma bir hikaye, biri diğerinin erkek arkadaşını çalıyor, diğeri yıllarca süren ustaca

İntikam. Kan ve işkenceyle bitiyor ve gerçeğe ne kadar yakın olduğunu merak ediyorum.

Kitaba bakıyorum ve elimde olduğu için kendimi kirli hissediyorum. Eleştirmenler "*Ham, özür dilemeyen, sürükleyici*" diyor.

Dışarıda kaç tane hastalıklı kurgusal hikaye gerçek hayat olaylarından kaynaklanıyor? Kaç tanesi okuyucuların hiçbir fikri olmadığı halde bir terapi biçimi olarak yazılmış gizli itiraflardır?

EJ'i aradım. "Birincisi, az önce bir mektup daha aldım." "Ve?"

"Dur . İki, babam bir dolandırıcıydı, hem de kötü dolandırıcı." "Whoa. Dökül!"

"Sonra görüşürüz. Bir şey yapmam lazım. Kapı güvenlik sensörünü telefonuma nasıl bağladığımı biliyor musun? Babam bunu bir yıl önce, annemin sapığıyla olan olaydan sonra yaptırmıştı."

"Öyle mi?"

"Bir sunucuları olduğunu biliyorum, Wi-Fi gibi bir şey, tüm ev kameralarını telefondan izleyebiliyorsunuz."

"Ve?"

"Onları telefonuma bağlamak istiyorum."

"Tamam mı?"

"O zaman o kameralardaki herhangi birinin kayıtlarını izleyebilirim. Geçmişe gitmek gibi, değil mi? Zamanda geriye gidip eve kimin geldiğini, etrafı gözetleyen biri olup olmadığını görebilirim?"

"Telefonunuza bağlayana kadar olmaz. Eğer ek bir hesabınız varsa, sadece etkinleştirdikten sonra kaydedilen kayıtlara sahip olacaksınız."

"Lanet olsun."

Öksürdüğünü duydum. "Paylaşmak ister misin?" Sigara içtiğini bildiğim için soruyorum. "Sigara içmiyorum, Snarky. Hastayım."

"Grip mi? Virüs mü?"

"Bilmiyorum. Kendimi bok gibi hissediyorum."

"Gelip sıcak çorba getirmemi ister misin? Minna'ya hemen bir şeyler ."

"Hayır, etmeyin. Ben iyi olacağım. Sana da bulaşmasını istemiyorum."

"Hiçbir şey yakalayamayacağım. Yaklaşmayacağım bile. Odanın karşı tarafında oturacağım."

Gülüyor ve tekrar öksürmeye başlıyor. "İşler böyle yürümüyor, Snarky. Yani bir virüsle."

Üzülmemeliydim ama hayal kırıklığına uğradım. "Tamam, mektup hakkında yarın konuşuruz."

"Elbette."

"Sadece doktorun olabilirsem."

Ondan bir kahkaha kaçıyor. "Benimle sapıklık mı yapıyorsun, Snarky?"

"Her neyse, EJ." Kızardığımı görmediği için mutluyum. "Seni yarın arayacağım.

dersten sonra."

Yarın yeterince çabuk gelemez.

Bütün gece yatağımda dönüp durdum, odam ikinci katta olmasına rağmen birinin penceremi çaldığını hayal ettim. Annemin bir ahırı ateşe verdiğini, alevlerin ve gölgelerin yansıması yüz hatlarında dans ederken güzel yüzünün uğursuz bir ifadeye büründüğünü hayal ediyorum. *Kurt Islığı*'ndaki ana kahramanının doğmamış kızına ninni söylerken bir bıçak bilediğini hayal ediyorum, ama sonra ninni bir çocuk tekerlemesine, bir korku tekerlemesine dönüşüyor ve bıçak birinin etini keskin bir şekilde kesiyor, kan damlıyor, damlıyor, kalın bir akıntıya dönüşüyor ve bir başlangıçla uyanıyorum, nefes nefese, boynumdan aşağı ter damlıyor.

Dışarısı aydınlık. Yağmur durdu. Boynumdaki teri silip telefonuma uzanırken kalbim küt küt atıyor.

Saat dokuzda.

Lanet olsun. İlk dersime geç kalacağım.

Yataktan fırlayıp banyoya girdim. On dakika sonra kot pantolon, kapüşonlu tişört ve spor ayakkabılarımı giyip evden çıkıyorum.

Dışarısı çok soğuk ve arabama binerken titriyorum. Bir buçuk saat sonra üniversitenin otoparkına giriyorum. Derse geç kaldım, o yüzden dersi asmaya karar verdim.

Hiç acele etmeden kampüse girdim.

İlk gördüğüm şey, annemin yüzü olan dev bir pankart.

E. V. Renge'nin hayatının kutlanması.

Batı Kanadı'nda yeni tadilattan geçirilen Pearl Konferans Salonu'nun adının yakında yazarın onuruna E. V. Renge olarak değiştirileceğini duyuran daha fazla afiş var.

Harika.

İkinci kattaki kafede bir saatimi dizüstü bilgisayarımdaki e-postaları kontrol ederek geçiriyorum. Bunlardan biri E. V. Renge'nin iki hafta sonraki etkinliğini duyuran afişin kopyası.

Yazarın eşi Ben Casper'ın da aralarında bulunduğu muhteşem konuşmacılar katıldı.

Babam, onca insan arasından?

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Neden kimse bana bunu söylememişti? Muhtemelen Laima Roth'un ya da annemin halkla ilişkiler müdürlerinden birinin fikriydi. Kesinlikle katılmamak için bir bahane bulmalıyım.

İkinci dersim, çoğu dersime uygunsuz bir şekilde giren Alex'in annemle ilgili yeni bir iğneleme yapması dışında heyecansız geçiyor. Annemin kitaplarını daha dikkatli okursam, muhtemelen ondan nasıl kurtulacağıma dair fikirler edinebilirim, çünkü bu dönem çok sık sinirlerimi bozuyor.

Bu ani korkunç şaka midemi bulandırıyor. Onun gibi olmak istemiyorum. Ve bu tür düşüncelerim yok. *Düşünmedim*. Ta ki onun günlük sayfalarını okumaya başlayana kadar.

Dersten sonra hemen EJ'i aradım.

"Hâlâ bir köpek kadar hasta," diyor suratsızca. "Buraya geliyorum."

"Sen de hastalanacaksın."

"Getirmeyeceğim. Ama mektupları getireceğim. Sen de internette daha fazla bilgi bulmama yardım edeceksin."

"İyi bir dinleyici değilsin, değil mi Snarky?" Kıkırdıyor ama sesinde öfke yok, sitem yok.

"Ben daha iyi biliyorum."

"Eğer gelirsen, gelmeden önce reçeteli haplarını al, tamam mı? Çünkü muhtemelen son kim bilir kaç gündür onları atladın."

Gülümsüyorum. Durumum hakkında endişelenen tek kişi EJ.

Bir saat sonra, büyük bir alışveriş çantasını merdivenlerden dairesine taşıyorum. İçinde olmazsa olmazlar -tavuklu erişte çorbası ve yerel kafeden aldığı en sevdiği kızarmış köfte, grip ilaçları, öksürük pastilleri, çay -EJ'in bu tür şeyleri saklamadığından eminim- ve bir marketten aldığım limon var.

Kapıyı açıp beni içeri aldığında, perişan yüzünü ve kızarmış burnunu inceledikten sonra çantayı mutfağına götürüyorum. O da peşimden geliyor ve ben çantayı açarken eğlenerek beni izliyor.

"Güzelce temizle," diyor. "Seni yumruklarım," diye uyarıyorum.

Yüzümü kastediyor. Bu sabah neredeyse hiç vaktim yoktu, bu yüzden makyajı tamamen atladım. Annemden alıntı yaptı, "güzelce temizlen" dediğinde nefret ederdim, sanki aksi takdirde pislik gibi görünüyormuşum gibi.

"Mektup nerede?" Ben eşyalarımı EJ burnunu çekerek soruyor. "Önce sen ye, sonra sana mektubu gösteririm."

"Evet anne," diyor hafif bir sitemle, ama çorbayı mikrodalgada ısıtıp onun için bir kaseye koyduğumda, itaatkar bir şekilde mutfak tezgahına oturuyor ve hiçbir itirazda bulunmadan sıvıyı hevesle höpürdetiyor.

Bu şaşırtıcı değil. Buzdolabında sadece pizza artıkları, soda, bira ve spor içecekleri var.

Ona çay hazırlarken EJ bana meraklı bakışlar atıyor.

"Ne?" diye sordum. "Beni nallamayacağından emin oluyorum. Etrafımda olman hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?"

Sırıtıyor. "Evet."

"İşe yarıyor muyum?"

"Evet, öyle."

"Senin için bir şeyim var."

"Ne aldın?"

Sandalyesinde arkasına yaslanır. "Arkadaşım bana dosyayı gönderdi." "Ne dosyası?"

"Ahır yangınıyla ilgili soruşturma."

Olduğum yerde donup kaldım. "Ne zaman? Neden bana söylemedin?"

"Sana göndermemi isteyeceğini düşündüm ve birlikte okumak istedim."

Gözlerimi ona dikiyorum ve yine o sırıtışı kalbimi eritiyor. Lanet olası EJ, cidden.

"Nerede o?" Talep ediyorum.

"Sakin ol, sakin ol," diye kendini beğenmiş alaycı bir ifadeyle beni sakinleştiriyor. "Önce yemek yiyeceğim, tamam mı? Sonra mektubu okuyacağım, sonra da dosyayı birlikte çözeceğiz."

Onu boğmak istiyorum.

Yemeğini bitirdiğinde ona verdiğim ilaçları içiyor, sonra da yaptığım sıcak çaydan küçük bir yudum alıyor. Şimdiden daha iyi görünüyor. Ya da ben öyle düşünüyorum, omzumu sıvazlıyorum.

"Teşekkür Doktor Casper," diyor alaycı bir şekilde. Sonunda çantamdan son mektubu çıkardım.

EJ aşırı duygulara kapılmadan okuyor, yüzü aniden çok ciddi ve konsantre. Bitirdiğinde saçlarını karıştırıyor ve bana acıyarak bakıyor.

Acımaktan nefret ediyorum.

Ama bu bakışın bana göre olmadığını, "Kenz, sanırım ailen cidden kafayı yemiş." dediğinde anlıyorum.

OceanofPDF.com

NINETEEN

"Tamam, kim bu John denen adam?" Sorduğum ilk soru bu.

"Annenle birlikte çalışmış biri mi?" EJ bilgisayar koltuğuna yerleşirken öneride bulunuyor ve ben de yine onun yanına çektiği koltuğa oturuyorum.

"Çalışmakla ilgili bir şey yazmıyor. Bir çalışıyordu.
Onları arayıp sorabilir miyiz?"

"Deli misin? Yirmi yıl önceki biri hakkında mı? Bu tür şeyleri kim hatırlar ki? Aynı kişilere ait olsa bile. Bir kahve dükkanı bile olsa. Eğer orada yasal olarak çalıştıysa. Ve adını bilmeden mi? Bu biraz zorlama oldu, Snarky. Üzgünüm."

"Doğru." Bir an kendimi aptal gibi hissettim. "Babama onu sorabilirim."

EJ homurdanır. "Birincisi, ortada sorulacak bir şey yok. Yani, o mektuplarda henüz hiçbir şey olmadı. Belki de hiçbir şey olmayacak. İkincisi, görünüşe göre baban örnek bir erkek arkadaş değilmiş."

"Söylemiyorsun."

"Kim bilir başka neler yaptı. Annen ondan intikam almış gibi görünüyor. Sarhoşken sana söylediği o saçmalıktan bahsediyorum."

"Evet."

"Ne soracaksın ki zaten? Annenin arkadaş olduğu rastgele bir adam hakkında mı? Ya da bekle, 'Hey, baba, üniversitede annemi aldattığın kız kimdi? En azından onun öğrendiği?"

Dudağımı ısırıyorum. Bunu başka birinden duymak kulağa çok daha kötü geliyor.

"Üzgünüm, Kenz. Sadece... Evet, oldu."

Mantıklı düşünmeye çalışıyorum. "O zaman Tonya kim?"

"Evet. Güzel soru. O klasörde soruşturmayla ilgili bir sürü dosya var. Onun bilgileri de dahil, çünkü ben istedim."

Hayal kırıklığı içinde ofluyorum. "Neden benden uzak duruyorsun?" "Çekinmiyorum. Adım adım ilerliyoruz. Yani, dosya, tamam..." Bilgisayara doğru döner ve bir belge açar.

"Tonya Shaffer. Annenle aynı yıl grup evinden ayrılmış. Hatta aynı zamanda GED sınavına da girmiş. Şunu dinle, grup evinden ayrıldığında hamileymiş."

"Ne?"

"Evet. Öyle olmalı. Tıbbi kayıtlar, kliniğe ilk kez geldiğinde altı aylık hamile olduğunu belirtiyor."

"Bebek nerede?" "Evlatlık verildi." "Tanrım."

"Grup evinden taburcu olduktan sonra hakkında neredeyse hiçbir şey yok. Banka hesabı yok. Vergi kaydı yok. Hiçbir şey yok. Old Bow'dan bir saat uzaklıkta adına kayıtlı bir mülk varmış."

"Mektuplarda, şehirde bir yeri varmış gibi görünüyordu."

EJ omuz silkiyor. "Belki kiralıktır. Hiçbir yerde kaydı yok. Ama o mülk, bir göl kulübesi, vefat eden ve evi Tonya'ya vasiyet eden Bayan Cavendish'e aitti. Herhangi bir bağlantı bulamadım. Belki uzaktan bir akrabadır."

"Hâlâ orada mı yaşıyor?"

"Hayır, sorun da bu. Ona miras kaldıktan iki yıl sonra, mülk Etched Properties LLC tarafından satın alındı. Oldukça yüksek bir meblağa. Belli ki burayı çevirmek için satın almamışlar."

"Huh."

"Hâlâ aynı LLC'ye ait. Ama Tonya Shaffer ortadan kayboldu." "Ne demek ortadan kayboldu?"

"Sadece bu. Onunla ilgili hiçbir kayıt yok. Hiçbir faaliyeti yok. Sosyal medya yok.
Nada. Yer yarıldı da içine girdi."

"Old Bow'da ya da başka bir yerde üniversiteye gitmedi mi?" "Hayır."

"İş yok mu?"

"Resmi olarak değil, hayır."

"Tamam. Ahır yangını dosyasında ne var?"

"Oof." EJ ekrandaki başka bir klasöre tıklıyor ve birden fazla belge açıyor. "Yani... Dosyada yaklaşık elli sayfa var."

"Okumamız gerekiyor."

"Sana zaman kazandırdım ve dün gece okudum." Bana döndü ve göz kırptı. Geldiğimden beri daha neşeli görünüyor. Tavuk çorbası mucizeler yarattı. "Ben okudum. Sıkılmıştım ve uyuyamadım. Arkadaşım gecenin ikisinde bana e-posta gönderdi."

"Sinsi," diye alay ediyorum onunla.

"Tamam. Ahır yangını. Sana gerçekleri anlatacağım." "Lütfen,

yap. Kimin beyin çalışmasına ihtiyacı var ki?"

Bana dönüp bakmadan gülümsüyor ve ekrandaki belgeleri sayfa sayfa kaydırırken konuşmaya başlıyor.

"Pekâlâ. Her şeyden önce, yangın gece on bir ile on iki arasında, Keller Koruyucu Bakım Tesisinin yarım mil arkasındaki arazide başladı. Yangın müfettişleri yangının kaynağının kapıda yanmış halde bulunan konteynırlardan gelen benzin olduğunu tespit etmişlerdir. Herhangi bir iz ya da dökülme şekli olmadığı için ilk yangın sınırlı bir yayılma göstermiştir. Kundaklama ihtimali sonuçsuz kaldı. Şöyle ki" -açıklamak için bana dönüyor- "konteyner devrilmiş, doğal olarak dökülmüş ve kazara alev almış."

"Kazara mı? Neyle, yıldırım böcekleriyle mi?" Homurdanıyorum.

"Her neyse. Kim bilir. Belki biri çıkarken kibrit çakmıştır."

"Bu kundaklama."

"Doğru. Belki de çocuklar havai fişeklerle oynuyordu. Müfettişler orada kurbanlardan başka birinin olduğunu kanıtlayamadı."

"Anladım."

"Kurbanlardan ikisinin cesedi kapının yanında, birininki ise ahırın derinliklerinde bir mesafede bulundu. Rapora göre, dışarı çıkmaya mı çalışıyorlardı yoksa daha önce orada bayıldılar mı belli değil. Kurbanlar tamamen yanmadığı için otopsi yapıldı."

"Tanrım."

"Evet. Üçünün de sisteminde yüksek alkol seviyesi var. Bir uyuşturucunun izleri, alışılmadık derecede yüksek miktarda. Genellikle kafayı bulmak için kullanılan reçeteli bir ilaç."

"Yani uyuşturucu kullanıp içki mi içtiler?"

"Ya da *uyuşturuldular*. İşte, şüpheli olan şey buydu. Müfettişler binanın hemen yanında kısmen yanmış bir kazık buldular."

Anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Ve?"

"Ve kısmen yanmıştı. Şüpheli bir şey yok. Ancak o çubuğun üzerinde yanıkların geri kalanıyla örtüşmeyen bir iz vardı. Ki bu da

-Bir adli tıp uzmanına göre, çubuğun geri kalanıyla uyuşmayan kısım o kadar hızlı yanmıyordu çünkü bir şeye bastırılmıştı. Bu iz bir şekilde ahır kapısının kollarıyla örtüşüyordu. Uzman, birinin sopayı kapıyı dışarıdan kilitlemek için kullanmış, ardından yangın yatıştığında sopayı çıkarıp atmış olma ihtimalinin güçlü olduğunu öne sürdü."

Midem huzursuzlukla burkuluyor. "Kundaklamaydı, değil mi?"

"İlk soruşturma sonuçsuz kaldı. Kısmen, çünkü hiç tanık yoktu ve üç adamı tanıyan herkesin mazereti vardı. Buna..." Bana döndü. "Tonya Shaffer."

"Tonya?"

"Evet. Bizim Tonya."

"Peki ya annem?"

"Elizabeth Dunn sorgulanmadı bile. Adı soruşturmanın hiçbir yerinde geçmiyor. Neden olsun ki? Daha önce uğradığı saldırı hakkında hiçbir kayıt yok. Aksi takdirde, kurbanlarla hiçbir bağı yoktu."

"Ya Tonya?"

"Tonya yaptı. Kurbanlardan biri olan Brandon'la çıkıyormuş. Raporda, sorgulandığı iki seferde de teselli edilemediği yazıyor. Üçüyle de yakındı ama onlarla birlikte değildi. O gece nerede olduğu aynı grup evindeki diğer iki kız tarafından doğrulandı."

EJ bana dönüyor ve kollarını açıyor. "İşte bu kadar. Soruşturma, üç adamın da pislik olduğu ve aslında bunu hak ettikleri resmi sonucuna varılarak kapatıldı."

Sitemle başımı eğiyorum.

EJ bana omuz silkti. "Dosyada bazı tanıkların ifadelerini okudum. Bilirsiniz, öğretmenler, sosyal hizmet görevlileri. Temel olarak, adamların kötü bir şöhreti vardı, grup evindeki diğerlerinden çok sayıda şikayet vardı. Birinin sabıka kaydı varmış. Kimse onları özlememiş. Tonya Shaffer dışında kimse yas tutmamış."

"Dinle," diye başlıyorum ama EJ parmağını kaldırarak "sus" işareti yapıyor.

"Sorgulama sırasında bir kez bile annenden bahsetmedi." "Tuhaf."

"Öyle değil mi? Onu ima bile etmedi. Brandon'a bu kadar takıntılıysa ve bunu kimin yaptığını biliyorsa, neden anneni otobüsün altına atmadı?"

"Doğru."

Son mektubu alıp tekrar okudum.

Kalp kırıklığının en kötü yanı, bazen size ağza alınmayacak şeyler yaptırmasıdır.

"İşte," diyorum ve EJ'ye cümleyi gösteriyorum. "Tüm bunlar ne anlama geliyor?" Saçlarını karıştırıyor. "Bilmiyorum, Kenz. Bu... Kulağa pek hoş gelmiyor."

Hayır, öyle değil. Bu doğru kelime bile değil. Şaka ya da korkutma amaçlı olsa bile annemin o ahırı ateşe verdiği açık. Teknik olarak, o bir katil.

Bir kez öldürebilen biri, bunu iki kez yapabilir.

Tonya ona şantaj yapıyordu ve annem onu tehdit etti.

Yüksek sesle söylemiyorum ama EJ de ben de bunu düşünüyoruz. Annem korkunç bir şey yaptı. Tekrar söylüyorum.

OceanofPDF.com

MEKTUP 5#

Kötü insanlar, giysilerinize yapışan ve sizi kaşındıran dikenli çapak başları gibidir. Bazen onları çıkardığınızda kıyafetlerinizi mahvederler.

Tonya ile bir kez daha karşılaştım.

"Ya bizi rahat bırakırsın ya da pişman olursun," dedim ve bunda ciddiydim.

"Oooh. Pişman mısın?" John'un çalıştığı kafenin hemen dışında elinde kahve fincanıyla dururken gözleri alaycı bir şekilde genişledi. "Ne gibi, beni bir ahıra kilitleyip ateşe mi vereceksin?"

Onu tekrar tokatlamak istedim ama her zamanki terapime başvurdum. Her zaman yaptığım şey buydu; duygularımı ve daha fazlasını yazdım.

Bu sefer sapığım hakkında yazdım. Tonya'dan ilham alan yeni bir romandı. Gördünüz mü? Kötü insanlar bile bazen büyümemize yardımcı olabiliyor.

Yeni hikayem karanlık ve kanlıydı, kıvrımlar, kan dökülmesi, ihanet ve kalp kırıklığı vardı. Takıntı haline getirdim. Sonraki iki ay bulanık geçti. Günlerce yazdım. Zar zor yemek yedim. Derslere gittim, sonra kendimi dünyanın geri kalanına kapattım ve tekrar yazdım.

Üniversitedeki son yılımdı. Mezun olduktan sonra potansiyel iş fikirlerim vardı, ancak bir kitap anlaşması yapmayı umuyordum. Menajerimle e-posta alışverişi yapıyordum, benden yeniden yazmamı ve sabırlı olmamı istiyordu çünkü-"Böyle şeyler, doğru yayınevini bulmak, çok çabuk gerçekleşmiyor. Ve seninki için şimdiden bir teklif savaşı var. Sadece sabırlı ol, Elizabeth. Sana söz veriyorum, bir anlaşma yaptığımızda bu senin hayatını değiştirecek."

Evet, o.

Ama sabır kaotik olabilir. Benimki çalkantılıydı.

Sonunda Ben'le Tonya hakkında yüzleştim. Tabii ki her şeyi inkar etti.

"Başka biriyle mi olmak istiyorsun? Seni tutmuyorum," dedim, sözlerimin onu şok etmesi için dua ederek. "Yapacak işlerim var. Yazmam gereken bir kitap daha var. Çok yakında yayıncılıkla ilgili işler yoğunlaşacak ve seni hayatta istediğin her neyse onun peşinden gitmekten alıkoymak istemiyorum."

Bu onu şok etti. Onu değiştirdiğini söylemek istiyorum.

Ona zaman verdim. Onu aramadım. Okulda onu aramadım. Derslerde elimden geleni yaptım, sonra eve geldim ve gece gündüz yazdım.

Bu kez intikamım siyah renkteydi. Yeni kitapta, sapık kızın hayatını ve sevdiği her şeyi mahvettiğinde, kız intikam aldı ve bu ilk romanımdakinden çok daha kötüydü.

Bir gece geç saatte eve geldiğimde Ben masamda oturuyordu. Elinde bir sigara yanıyordu. Yoğun bakışları üzerimdeydi.

Benim evimde nadiren sigara içerdi, genellikle sarhoşken.

Yiyecekleri buzdolabına koyarken "Bu ne?" diye sordu. "Ne nedir?" Arkamı dönmeden sordum.

Bir dakikalık sessizlikten sonra nihayet döndüğümde elinde yeni el yazmamı gördüm.

Kanım saniyeler içinde kaynadı. "Okumana kim izin verdi?" "Her zaman okumama izin verirsin."

"Bu değil." Ona doğru tepindim ve elindeki sayfaları çekip aldım.

"Bu da ne, Lizzy?" diye ısrar etti, panik içindeki gözleri üzerimdeydi.

Elbette, yeni hikâye çılgıncaydı. Bakışlarının neden biraz paniklediğini biliyordum. O taslağın başlangıcı bizimle ilgiliydi. Ya gerisi? Gerisi insanın tüylerini diken diken edebilirdi.

"Düşündüğün bu değil," dedim, ama ne düşündüğü umurumda değildi.

Aslında okuması iyi bir şeydi. Belki bu ona Tonya hakkında ya da biri yoluma çıkarsa neler yapabileceğim hakkında ipuçları verebilirdi. Teoride tabii.

"Lizzy...." Neredeyse korkmuş görünüyordu. "O güzel kafan... Tanrım, böyle fikirleri nereden buluyorsun? Bu iğrenç."

Gözlerimi ona kilitledim, tüm hayal kırıklığımı onun üzerine yıkmak istiyordum. "Herkes korkunç şeyler yapabilir. Bu sadece günün ne kadar kötü geçtiğine bağlı. En azından benimki burada kalıyor." Şakağıma vurdum.

Sigarasını söndürdü ve iki eliyle yüzünü ovuşturarak yüksek sesle nefes verdi.

Onu geri istedim. Önemsemesini istedim. *O* zamanlar, *ondan* önce olduğu gibi bana hayran olmasını istedim. Ve öfkeliydim, çok öfkeliydim.

Sanırım bunu değiştirdin, petal. Ya da en azından ben öyle umuyordum.

"Başka bir kitap," dedim sessizce. "Başka bir roman yazıyorum. Muhteşem olacak."

Bakışları benimkilerle buluştu ve panikten hayranlığa doğru ince bir değişim gördüm; bu değişim onun ellerini kalçalarıma koymasına ve beni kucağına çekmesine neden oldu.

"Harikasın," dedi boynumun kıvrımına sokularak, ancak o zamana kadar övgüleri tekrarlanmaya başlamıştı. "Özür dilerim, tamam mı? Özür dilerim. Seni seviyorum."

Sanırım bu sözleri ilk kez söylüyordu ve gözlerimin yaşarmasına neden oldu.

Masamın üzerindeki neredeyse boş bira şişesinin dibinde yüzen sigara izmaritine baktım.

"Benim yanımda sigara içmeyi bırakmalısın," dedim.

İçini çekti ve güzel gözlerini bana dikti. "Ne istersen." Bir sonraki sözlerimde panikleyeceğini biliyordum.

"Hamileyim."

OceanofPDF.com

TWENTY

İki gün oldu ve ben evimden çıkmadım.

Dün sabah uyandığımda kapının yanında, yerde yeni bir mektup gördüm.

Takipçi nerede yaşadığımı, geceleri nerede kaldığımı, nerede çalıştığımı, nerede araba kullandığımı biliyor. Niyetlerinin ne olduğunu merak ederek deliriyorum. Ve bulduğum her mektupla karanlığa daha da gömülüyorum.

Annemin sahip olduğu şeyi istemiyorum - ne yeteneğini, ne çarpık hayal gücünü, ne de hastalığını.

Ve bunu *bilmeyi* hiç istemedim. Bilginin güç olduğunu söylerler. İnsanları yok etmede ne kadar güçlü olduğunu söylemezler.

Şehirde kalıyorum çünkü babamı görmek, ona bakmak ve anneme ne yaptığını bilmek istemiyorum. Annemi düşünmek ve onun ne kadar zeki olduğunu düşünmek yerine, sürekli olarak aldatıldığını, aşağılandığını ve kötü muamele gördüğünü kendime hatırlatmak istemiyorum. Ama en çok da korkunç şeyler yaptığını.

Artık her yeni mektuptan korkuyorum. Bundan bıktım, ama bir bağımlı gibi, bir sonraki düzeltmeyi dört gözle bekliyorum. Hikayenin tamamını bilmem gerek.

Kanepeye kıvrıldım ve son mektubu elimde evirip çevirdim.

Bu kelimeleri okumak sinir bozucu. "Hamileyim." Tüm bunlar bir film izliyormuşum gibi hissettiriyor ve ileride bir yerlerde filmde ben de olacağım. Yine de şimdi ailemin benden önce neler yaşadığını biliyorum.

Mektubu tekrar okudum, sonra EJ'e mesaj attım. Cevap vermeyince onu arıyorum ama arama doğrudan telesekretere düşüyor.

Yine de EJ'e kızgın değilim. Onun kendi hayatı var. Ben kendime kızgınım. Hayatımda bu mektupları bilen tek bir kişi var. Ayrıca böyle bir konuda güvenebileceğim tek kişi o.

EJ gece geç saatte arıyor, arka planda yüksek sesli müzik çalıyor. "Nasılsın?"

Mektupları, soruşturmayı kastediyor.

"Ben iyiyim, sanırım."

Ben değilim. O kadar çok sorum var ki, EJ ve arkadaşları dışında cevaplayacak kimsem yok, onlar da internetten belgeleri bulmama yardımcı oluyorlar ve bu belgeler yavaş yavaş, berbat bir yapboz gibi, ailemin geçmişinin hikâyesini oluşturuyor.

EJ'e son mektubu kısaca anlattım.

"Fotoğrafları çek ve bana mesaj at," diye öneriyor. "O zaman gizlilik sözleşmesi imzalaman gerekecek," diye şaka yapıyorum.

"Haklısınız," diye kabul ediyor.

Annem ölmüş olabilir ama hikayesi hala bir sır, sadece bana emanet ettiği bir şey.

"Her neyse, eminim katıldığınız parti benim aptal mektuplarımdan daha heyecan vericidir."

"Okul için fazla havalı olduklarını düşünen ama girişimleri için bir yatırımcı bulma umuduyla herkese yapışan bir grup kendini beğenmiş insanın katıldığı bir ağ kurma etkinliği."

"En azından içki ve müzik var." "Sen içkiyi sevmezsin bile."

"Doğru."

"Ve sen kötü bir dansçısın." "Oh, kapa çeneni."

Gülüyor. "Keşke burada olsaydın," diyor usulca, kelimeler o kadar alışılmadık ki kalbimin şarkı söylemesine neden oluyor. "Bir dahaki sefere benimle gelmelisin, tüm bunların ne demek olduğunu görmelisin."

Havalı kalabalığa uyacağımdan emin değilim.

"Keşke sen de burada olsaydın," diyorum mümkün olduğunca kayıtsız görünmeye çalışarak. "Sana mektubu okurdum."

Yine gülüyor.

"Ne zaman dönüyorsun?" diye sordum. "Üç gün içinde."

Birdenbire sonsuzluk gibi gelmeye başladı. Daha dün gelmesine rağmen son mektuptan bu yana sonsuzluk gibi geliyor.

Dediğim gibi, bağımlılık.

Yaratıcı bir insanın, araştırmacı gazetecilerin yapacağını yapıyorum. Annemin en çok satan ikinci kitabı olan *Kurt Düdüğü'nü* elime alıp tekrar okudum.

Bu sefer yavaşça okudum. Ana kahraman hakkında konuştuğunda durup kitaptaki görüntüyü anneminkiyle karşılaştırıyorum, mektuplarında anlattığı küçük ayrıntılara takılıyorum. Kahramanın okuldaki rakibinden bahsederken Tonya'yı hayal ediyorum. Çalınan erkek arkadaşı okuduğumda, ürperiyorum ve babamı hayal ediyorum. Yıllar sonra ana kahramanın rakibine hayatını mahvetmek için yaptıklarını okuduğumda, ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve bir dakikalığına gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum çünkü annemi bunu yaparken hayal etmek istemiyorum.

Eğer ilk intikam kitabı gerçek hayat hikayesiyle belli belirsiz bir paralellik gösteriyorsa, ikincisi de öyle. Bunu mektuplarında itiraf etmiş. Kahramanı iğrenç şeyler yapıyor. Ama bu sadece gerçek hayatta annemin daha az grafik bir şey yaptığı, ama yine de yaptığı anlamına geliyor.

Ceza beyazdır. İntikam kırmızıdır. Benimki kanlı siyah.

İsimsiz bir göndericiden başka bir mesaj var mı diye sürekli telefonumu kontrol ediyorum.

Postalarımı kontrol ediyorum ve her geçişimde ön kapının yanındaki zemine bakarak bana yeni bir mektup bırakılıp bırakılmadığını kontrol ediyorum.

Ev telefonunu aradım.

Minna açıyor.

"Bana mektup var mı?" Ben soruyorum.

Her zarfı sabırla okuyor ama hiçbiri beklediğim zarflar değil.

için.

Bu bir takıntı, biliyorum. Ama daha fazla mektup geleceğini biliyorum.

Annemin

hikaye bitmedi. Kitaplarına bakarsak, omnibus'uyla ilgili bir hikaye daha var, ama bunun nasıl sonuçlanacağından pek emin değilim. Hayranları onun hikayelerine peri masalı diyor. Önceki kitaplarına aşina olmayanlar ise onları "bir psikopatın dengesiz musallat korku başyapıtları" olarak adlandırdı.

İkisine de katılıyorum.

Laima ile birlikte *Sharp Teeth* adlı gizli bir proje üzerinde çalışıyordu, ancak bunun ne tür bir kitap olacağına dair tek bir ipucu bile yoktu. Umarım ilham almak için kimsenin hayatını mahvetmemiştir.

Mektupları onuncu kez tekrar okudum.

Sonuncusundaki "taç yaprağı" kelimesini okşuyorum ve gözyaşlarımın geldiğini hissediyorum. "Güzel kız," diye tekrarlıyorum kendime her seferinde.

Annemin mektuplarındaki kelimeler.

Akıl sağlığının yavaş yavaş bozulduğunu söyleyebilirsiniz. Bunun için babamı ve Tonya denen o kadını suçluyorum.

Dışarıda hava karardığında, pencerenin yanında bir mum yakıyorum, ışıkları kapatıyorum ve mum ışığında yazmaya karar veriyorum. Bilgisayarım yerine çekmeceden kullanılmayan bir defter ve bir kalem alıp yanan mumun yanına oturuyorum.

Ne yazacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bir kez olsun annemle konuşmak ve ona nasıl hissettiğimi söylemek istiyorum. En azından kağıt üzerinde, her zaman yaptığımız gibi iğneleyici konuşmalar yapmak yerine.

Stüdyomda geç, karanlık ve sessiz bir saat. Mum ışığı titriyor, önümdeki beyaz boş sayfada gölgeler dans ediyor.

Aptalca olduğunu düşünüyorum ama bu bir terapi. İlk satırı yazarken gülümsüyorum.

Sevgili anne,

Pek çok şey söylemek, nasıl hissettiğimi açıklamak, ona o zamanlar nasıl hissettiğini sormak istiyorum. Onun sesini duymak istiyorum. Yazarların olayı da budur, kağıt üzerinde konuşurlar.

Cevap yazamaması dışında. Yazamaz. Artık yazamıyor.

Bu düşünce bir anda o kadar yıkıcı oluyor ki göğsümü demir bir pençeyle kavrıyor.

Gülümsemem kayboluyor. Göğsüm ağırlaşıyor. Gözlerim yanmaya başlıyor.

İlk başta haplarımı alsam mı diye düşündüm. Ama hayır, bunun benim durumumla hiçbir ilgisi yok. Bu bir nöbet değil. Sadece annemi gerçekten özlüyorum.

Gözlerimi dolduran ve yanaklarımdan aşağı akmaya başlayan yaşları durdurmak mümkün değil. İlk hıçkırık göğsümden kopuyor.

Anne, seni özledim.

Yirmi bir yıl birlikte yaşadık ve ben onun kıymetini bile bilemedim. Birkaç mektup ve sonunda kederin beni ele geçirmesine izin verdim.

OceanofPDF.com

MEKTUP 6#

Hamileliğin hayatımın en güzel dönemlerinden biri olduğunu söylemek isterdim. Ama bu kitaplar için.

Gerçek şu ki, bu bir kabustu.

İlk taslağımı sıkılaştırmak için altı ayım vardı.

Kitabımdaki kadın kahramanım büyüyüp kendine güvenen bir kadın oldu ve beş yıl boyunca ustalıkla yürüttüğü intikam turunda saldırganlarının hayatlarını mahvetti, sevdikleri her şeyi yok etti ve sonunda onları öldürdü. Bu benim geçmişime bir övgümdü ve Laima bunun harika olduğunu düşündü.

Onun tarafından alınmam büyük şanstı. Hepsi John sayesinde. Birinci sınıftayken kısa öykümü ulusal yarışmaya göndermem için beni ikna etmişti. Laima Roth bana e-posta göndererek paylaşacak önemli bir şeyim olup olmadığını sormuştu. İlk romanımı New York'ta ona göndermiştim.

Laima benim bir dahi olduğumu söylemişti. "Ne hayal gücü!" Keşke bilseydi... Beni zengin edeceğini söyledi. Sadece anlaşmayı imzalamamız gerekiyordu, ama ben
henüz onunla şahsen tanışmamıştı.

Bana avans sözü verilmişti.

Ve şimdi, Ben ile olan ilişkimi bitirmeyi düşünüyordum.

Bu zor bir karardı. Bir ailem yoktu. En ihtimalle, benimle tanışmayı hiç umursamayan ailesi yine de bebek için yardım edebilirdi. Torunlarına yardım etmezler miydi?

Evet, bir kızımız olacaktı.

"Bir kız çocuğu," diye yineledi Ben haberi duyunca.

Sanırım şoktaydı. Öyleydim. Kısa bir süre sonra bu dünyada, benimle birlikte olacağını bilmek beni korkuttu ama o kadar açıklanamaz bir şekilde korkuttu ki

Ben de mutluyum!

Ta ki bir şey kaçınılmaz olarak günümü mahvedene kadar. Garip şeyler olmaya başladı.

Bir gün eve geldim, mutfağa girdim ve gördüğüm korkunç manzara karşısında avazım çıktığı kadar bağırdım. Hatta o kadar yüksek sesle çığlık ki kapı çalındı.

Arayan Grunger'di, binanın yöneticisi.

"Ne oldu?" diye sordu, dudağındaki piercingi diliyle yuvarlayarak.

Mutfağı işaret ettim.

"Vay canına," dedi ikimiz de yerin ortasındaki ölü fareye bakarken. Boğazıma bir safra düğümlendi. Tüm vücudum titremeye başladı. Zar zor lavaboya ulaştım ve şiddetli bir şekilde kustum, dizlerim neredeyse bükülüyordu.

Hormonlardan olmalı. Ya da tansiyonum. Ya da beni her seferinde bir tam gün boyunca bayıltan yorucu migrenler.

"Kolay bir doğum olacak," demişti doktor. "Kan basıncı ve migren? Komplikasyonlardan kaçınmak için bunları gözlemlememiz gerekiyor."

Grunger farenin atılmasına yardım ederken, "Bizim binamızda bunlardan yok," dedi. "Hiç olmadı. Üzgünüm Liz."

Diğer şeylerin yanı sıra, bu görüntü beni günlerce rahatsız etti.

Son zamanlarda zihnim bulanıktı. Tuhaf şeyler yapıyordum ve bunları yaptığımı bile hatırlamıyordum.

Bir hafta sonra eve geldim ve kapıda durup odanın ortasındaki yeni halıya baktım.

Ben bana değiştirmek isteyip istemediğimi hiç sormamıştı. Ama eve geldiğinde o da baktı. "Güzel halı. Nereden aldın bunu?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ona ters ters bakarak tersledim. Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Ben asla iyi bir yalancı olmadı. O olamayacağını biliyordum. Ama ben de değildim, değil mi? Emin bile değildim.

Deli gibi doğum öncesi multivitamin suyu içiyordum. Uyumakta zorlanmadım. Aksine, komadaymışım gibi uyudum. Ama bu beni gün içinde halsiz bırakıyordu. Çoğu zaman bazı şeyleri hatırlamıyor ya da olmayan şeyler görüyordum.

Şikayet ettiğimde doktor "Bir şey alıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır. Sadece tavsiye ettiğiniz vitamin suyunu."

Ama bir şeyler olmaya devam etti.

Aynı gün doktordan eve döndüğümde, evdeki rahat kıyafetlerimi giymek için dolabı açtım ve donakaldım - dolaptaki her şey yeniden düzenlenmişti. Tüm giysiler yanlış yerlerdeydi.

Onlara hamile olduğunuzu söylediğinizde, her zaman "Ne kadar güzel" derler. Size bunun ne kadar zor asla söylemezler. Hayatın aniden ne kadar yorucu hale geleceğini. Kendinizden ne kadar fedakarlık edeceğinizi ve bunu atlatmak için ne kadar zorlanacağınızı.

Aklımı kaçırıyordum.

Son ayların anıları tuhaf zamanlarda aklıma geliyor, beni ağlatıyor, mutlu ediyor, üzüyor ya da Ben'in bana yaşattıklarına kızdırıyordu. Bazen anılar beni öfkeden kör ediyordu. İşte o zaman en karanlık bölümlerimi yazdım.

Ve sonra tekmelemeye başlardın, petal. Ve kalbim heyecandan yerinden fırlayacaktı. Kendime yaptığım şeyin ikimiz için olduğunu hatırlattım. Ve belki Ben. Belki de...

Artık Tonya'dan hiçbir iz yoktu, sanki ortadan kaybolmuştu. Ben söylemedi ama bir gün akşam uğradı, kollarını bana doladı ve mırıldandı: "Her şey yoluna girecek Lizzy. Biz iyiyiz. Çok iyiyiz."

Söylemesine gerek yoktu ama biliyordum, arkamdan çevirdiği işler bitmişti. Sakinliğimi zayıflıkla karıştırmayın, onu affetmemiştim. Henüz affetmedim. Ama ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

John'la tekrar konuşmaya başladım. Hamileliğimin son aylarında onu neredeyse hiç görmedim. Evde giderek daha fazla zaman geçiriyor, ders çalışıyor ve yazıyordum.

Hamile olduğumu öğrenince çok şaşırdı.

"Neden onunla birliktesin ki?" diye sordu, üzgün görünüyordu.

Omuz silktim. Ne diyebilirdim ki? Çünkü işler böyle yürüyordu. Çünkü artık kimseyle birlikte olmak istemiyordum. Çünkü hâlâ aşıktım ama bana istediğim gibi davranmayan birini sevmekten utanıyordum.

Ona bunları anlatmadım. Ama bir gün Ben ailesini ziyarete gitti ve çok güzel haberlerle döndü.

"Onlarla konuştum, Lizzy." "Ne

hakkında?"

"Seninle tanışmak istiyorlar."

"Bu çok hoş," dedim yuvarlak göbeğimi okşayarak.

"Annem geçen gün *torunumuz* olduğunu söyledi." Ben sırıttı.

Sanırım başka seçenekleri yoktu.

"Sanırım bunu kabullenmesi biraz zaman aldı," diye ekledi Ben. "Ona yakında kitap anlaşmasını imzalayacağınızı söyledim. Bizim adımıza çok mutlu oldu."

Ona bir şey fırlatmak istedim. Kitap anlaşmam dışında benimle ya da ilişkimizle ilgili değerli hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Sanki ailesinin iyi niyeti bir takastı.

Bir yetenekle doğduğumuzda, bu bir lanete dönüşebilir. Ama benimki, diğer her şeyin beni başarısızlığa uğrattığı anlarda başvurabileceğim bir şeydi.

Ve ben de tekrar yaptım. Yeni bir projeye başladım. Bir peri masalı yazmaya başladım, gelecek olanların ilki. İlk defa kendimi arındırmak için yazmıyordum, dünyaya ya da varsa okuyuculara vermeyi düşünmüyordum bile.

O masalların tek bir okuyucusu vardı: Sen, benim güzel kızım.

OceanofPDF.com

TWENTY-ONE

Gözlerimi kapatıyorum, hıçkırıklarımı tutmaya çalışıyorum.

Hâlâ dairemin kapısının önünde duruyorum, kapının altından bir mektup daha buldum. Bu üç gün içinde gelen ikinci mektup. En uzun olanı ve ben sadece ilk bölümünü okudum.

Her kelimeyi açlıkla yutuyorum. Acıtıyorlar. Kelimeler iyileştirebilir, ama en büyük güçleri acı vermektir.

Çocukluğumda annemde bu tuhaf nezaketi nadiren görürdüm. Bana bir ay önce, annem hayattayken sorsaydınız, acı bir şekilde "Asla. Hiç nazik değildi."

Ama bu benim öfkemdi, yıllarca süren isyanımdan kaynaklanıyordu. Annem iyi biri olabilirdi. Çoğu zaman öyleydi.

Gizli bir erkek arkadaşım olduğunu öğrendiği on altıncı doğum günümü hatırlıyorum. Çok kızmıştı.

"Bacaklarınızı kapalı tuttuğunuzdan emin olun," dedi.

Ancak o akşamın ilerleyen saatlerinde yatak odamın kapısını çaldı, ben onu görmezden gelmeye çalışırken yatağıma oturdu ve beni ürküten bir şey söyledi.

"Bazen hayattaki en küçük şeyler, farkına varmadığımız kadar küçük, bizi en derin şekilde değiştirebilir."

Yazdığı gibi konuşuyordu, o hüzün ve karanlık tonuyla sanki beni uyarıyordu.

Genelde her gün yaptığı makyajı yapmadan, bir şekilde daha yaşlı görünüyordu. Beni incelediğinde de daha üzgündü. Şarap kokuyordu, bir partiden yeni dönmüştü. Gülümsedi ama bu ne neşeli bir gülümsemeydi ne de her zamanki soğuk gülümsemesi.

"Çok güzelsin, biliyorsun," dedi sonra. "Ve zekisin, Mackenzie. Bu tehlikeli bir kokteyl. Onu nasıl kullanacağını öğren, yoksa bir gün seni mahvedebilir."

İşte başlıyoruz.

Sesinde her zaman dünyanın sonu gelmiş gibi bir uyarı vardı.

Ama o gece yine gülümsedi, sonra yüzümü kavradı ve beni yanağımdan öptü. Geri çekilmedi ama yanağını yanağıma bastırarak kısa bir süre kaldı ve sonra şöyle dedi: "Güzellik ve yetenek bir lanet olabileceği gibi bir lütuf da olabilir. Elma ağaçtan uzağa düşmez."

Hatırladıkça gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissediyorum. Bu sözler şimdiye kadar hiç anlam ifade etmemişti.

Ama bir şey beni rahatsız ediyor. İlk peri masalını benim için yazdığını söyledi. Ama onun masallarının tümünü okusaydınız, bunların bir çocuk için yazılmadığını bilirdiniz. Onlar ürkütücü. Karanlıktırlar. Şiddet içeriyorlar. Annemin hayatında, masallarını korku hikayelerine dönüştüren bir şey mi oldu diye merak ediyorum.

Mektubun bir sonraki bölümünü okumaya devam ediyorum. En azından neşeli bir notla başlıyor:

Petal, büyükannen tam bir sürtük.

OceanofPDF.com

MEKTUP 6#

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Evelyn Casper, Ben'in annesi, ne benim ne de Ben'in mezuniyetine gelmedi. Babası da gelmedi. Uzun zaman önce Keys'e bir gezi planladıklarını söyledi. Ona dört yıl önce mezun olmayı planladığımızı söylemek istedim. Ama ben kimdim ki ona neye öncelik vereceğini söyleyecektim?

Ben'in mezuniyeti gurur duyulacak bir şey değildi, kıl payı kurtuldu. Benim üç stajyerim varken, ne stajyerlik ne de iş teklifi vardı.

Evelyn bir nezaket ziyareti yaptı. "Çok iyi, canım. Seninle gurur duyuyorum.
Ben sana sahip olduğu için
çok şanslı." Gerçek bu
değil mi?

Ve evet, konuşuyorduk. İki kez konuştuk. Büyükannen bana gelip Doğu Yakası'nda onlarla kalıp kalamayacağımızı ve belki, sadece belki, oraya taşınmayı düşünüp düşünemeyeceğimizi sordu. Bana kitap anlaşmasını sordu tabii ki ve konuşmayı "Siz ikiniz birbirinize iyi bakın." diyerek bitirdi.

Ben'e bakan kişinin ben olduğuma eminim. Mezun olduktan sonra ev kirası bitmişti, o da benim yanıma taşındı. Daha önce benim evimde o kadar çok zaman geçirmişti ki, sanki hep orada yaşıyormuş gibi hissediyordum. Sadece yanında getirdiği dağınıklık olmadan.

Mezun olmadan önce bile her ay ailesinin yanına uçmaya başlamıştı. Sanırım bu iyi bir şeydi. Gerçi annesinin kendini iyi hissetmediğini söylemişti.

Mezun olduktan sonra, onsuz geçirdiğim hafta sonları için mutluydum. Onu arabasıyla havaalanına götürürdüm, birkaç gün sonra da alırdım ve beni gördüğüne çok sevinirdi, yeni bir adam gibiydi.

Suyum gelmek üzereydi. İlk romanım düzenlenmiş ve hazırdı. Bir sapık hakkındaki ikinci gerilim romanımı bitiriyordum. Dünyayı kasıp kavurmaya hazırdım.

Bir hafta sonu, Ben arkadaşlarıyla dışarıdayken, annesi aradı.

"Belki bebeğin olduğunda, kitabın çıktığında ve daha fazla zamanın olduğunda hep birlikte Yunanistan'a gidebiliriz" dedi ve bu sözler kalbimi yerinden oynattı. Nihayet, nihayet bir ailem olacaktı!

"Daha yeni döndük. çok güzel."

"Ne zaman?" Şaşkınlıkla sordum. Ben onları daha iki hafta önce ziyaret etmişti.

Bana Yunanistan'dan hiç bahsetmedi. "Geçen hafta döndük." "Peki Ben...?"

"Peki ya Ben?"

"Ben bundan bahsetmedi."

"Evet, belki de bu konuyu onunla konuşmalısın. Siz ikiniz yakında gelmelisiniz. Onu kıştan beri görmedik."

Kalbim küt atmaya başladı. "Kış mı?" Yankılandı.

"Evet. Yarım yıl oldu."

Başım dönmeye başladı, kan kulaklarıma hücum ediyordu.

Ben aylardır yalan söylüyor, başka yerlerde vakit geçiriyordu.

"Hayatım, gitmem gerek," dedi Evelyn ve telefonu kapattı.

Elimde ahize, hiçbir şeye bakmadan durdum ve içimde açıklanamaz bir öfkenin birikmeye başladığını hissettim.

Ben eve geldiğinde onunla yüzleşmek istedim ama o akşam eve geldiğinde bana bakışında bir tuhaflık vardı. Yavaşça koltuğa doğru yürüdü ve oturdu. Bir süre halıya baktı, yanağının içini çiğnedi, sonra nihayet bana baktı.

"Sana ve grup evindeki üç çocuğa ne oldu?"

O zaman geri döndüğünü anladım. Aslında, en başından beri hiç gitmediğini yavaş yavaş fark ediyordum. Bilmemesi gereken hikâyeyi ona başka kim anlatabilirdi ki? Ailesiyle geçirdiğini söylediği hafta sonlarını başka nerede geçiriyordu?

Ben'e "Saldırıya uğradım," diye cevap verdim. "Romanımı okudun. Biliyorsun, Ben."

"Peki sonra?"

Ah, işte o kaltağın şeytani cazibesini kullandığı yer.

"Sonra da paçayı kurtardılar," dedim Ben'e dik dik bakarak. "Ve hikâyenin kendi versiyonunu yazdım."

Ona annesiyle yaptığım konuşmadan ya da hafta sonlarını başka bir yerde geçirdiğini bildiğimden bahsetmedim. Emin olmalıydım. Kanıta ihtiyacım vardı.

Çünkü Ben'in söylediği bir sonraki şey beni neredeyse güldürecekti. "Gelecek hafta sonu ailemi görmeye gideceğim."

"İki ay sonra doğum yapacağım," diye sırıtarak cevap verdim.

"Biliyorum. Bunun için evde olacağım. Belli ki. Ama annem gerçekten kendini iyi hissetmiyor."

*Yunanistan'*dayken eklemek istedim ama zehirimi yuttum.

O gece ona bakamadım bile. Omuz çantamı aldım, günlüğümü içine tıkıştırdım ve oradan ayrıldım.

Ne yapabilirdim ki? Erkek gibi davranmalı ve sonunda korktuğum ama bir an önce yapılması gereken bir şeyi yapmalıydım. Meseleyi kendi ellerimle halledecektim ve bu hiç de hoş olmayacaktı.

Tonya geri dönmüştü. Her zamanki gibi, kötülüğü ortaya çıkarıyordu. Son taslağım böyle görünüyordu.

O bir . O kötü. O kötü. O kötü. O kötü. O kötü. O kötü. O bir şeytan.
Ondan nefret ediyorum.
Onu yok edeceğim.

Bazen, sadece bazen, kurgu gerçeğe dönüşür...

OceanofPDF.com

TWENTY-TWO

"Çok dramatik," diye yanıtlıyor EJ, mektubu bana geri veriyor ve bilgisayar koltuğunda arkasına yaslanıyor.

Dört gündür yok ve yokluğu dayanılmazdı. Bunu ona asla söylemeyeceğimden değil.

Bilgisayar masasının yanındaki koltukta rahatlarken bacaklarımı altıma katlıyorum. "Sence deliriyor muydu? Anne?"

"Gerçekten mi?"

Cevap vermiyorum, sadece ona bakıp bekliyorum.

"Romanları karanlıktı. Koyu-karanlık gibi." EJ vurgulamak için kaşlarını kaldırıyor. "Kahramanlarının yaptığı şeyler mi? Yani, bu biraz karanlık bir şey. Bayan Casper... Şey, karşıma şey yapabilen biri olarak çıktı..." Boğazını temizliyor. "Dostum, korkma, ama ara sıra *tecrübeli* biri gibi görünüyordu, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

, arkadaşların ve ailenin asla kabul etmediği gerçek. Ve gerçek şu ki, annem sık sık kendini kötü hissediyordu. Rahatsız edici bir şekilde.

"Merak ediyorum..." O kadar ani bir şey aklıma geliyor ki, bunu daha önce nasıl düşünmediğime neredeyse güleceğim. "Acaba annem bipolar mıydı?"

EJ'in kaşları kalktı.

"Bu mantıklı olmaz mıydı?" Ben soruyorum.

Bana bakarak başını sallıyor. "Aslında olur. Kesinlikle."

"Belki de kişilik bozukluğu vardı. Ya da çoklu kişilik bozukluğu."

"Vay be." EJ'in gözleri kocaman oldu.

Mektupları düşünüyorum ve merak ediyorum. "Sence hepsini o mu uydurdu?

Mektuplarında yazdıklarını mı?" "Hayır."

"Ya yaptıysa?"

EJ bana sadece şaşkınlıkla bakıyor. Şişmiş dudaklarımın arasından nefes veriyorum.

İyi bir yazar olarak, benzersiz bir zekâyla her şeyi uydurabileceği hiç aklıma gelmemişti. Eğer bir tür zihinsel bozukluğu varsa, daha da fazla. Ama onun ya da babamın böyle bir şeyden bahsettiğini hiç duymadım.

"Sanırım ve sadece... Evet, çılgınca şeyler uyduruyorum."

Ama EJ'in gözleriyle karşılaştığımda bana deliymişim gibi bakmıyor. Bana korkunç bir gerçeği yeni keşfetmiş biri gibi bakıyor.

"Neden o mektupları bana hiç ?" diye sordum.

EJ başını sandalyeye yaslıyor ve tavanı inceliyor. "Belki de yapacaktı ve... kaza oldu?"

"Mektuplarını bitirmemiş olabileceğini mi söylüyorsunuz?" "Bilmiyorum."

"Ya hikayenin nasıl bittiğini asla öğrenemezsek?"

"Belki de hikâyeyi bitirmiştir ve başına bir şey gelmesi ihtimaline karşı birinden hikâyeyi size vermesi istenmiştir."

Tüylerim diken diken oluyor. "Bekle, ne-" Başka bir şeyin farkına duraksıyorum. "Yani bir şey gelebileceğini biliyor muydu? Ve bunu benim için bilerek mi yazdı?"

Ben şoktayken, EJ sakin görünüyor. "Belki mi?"

"O zaman... Tamam, tamam, tamam. Bu mektupları her kim gönderiyorsa, neden hepsini bir kerede göndermiyor? Neden ipucu olarak gönderdiler?"

"Belki böylece gerçeği yavaş yavaş ortaya çıkarırsınız, biraz araştırma yaparsınız. Demek istediğim, birisi sana gelip 'Dinle, annen bir grup evinde üç kişiyi öldürdü, sonra babanın onu aldattığı bir hatunu muhtemelen ortadan kaldırdı ve tüm bunları romanlarında zekice yazdı' dese onlara inanır mıydın? Hayır," diye cevap veriyor EJ, benim düşüncelerimi yankılayarak. "Ama şimdi biraz araştırma yaptığına göre, aslında doğru olan bazı hikayeler olduğunu fark ediyorsun."

"Huh. Tamam."

Bir an sessizlik içinde oturduk.

"Sanırım annemi grup evinde tanıyan biriyle konuşmam gerekiyor," diye önerdim sonunda. "Belki de annemi *ve* Tonya'yı tanıyan biriyle."

"Eğer o insanları bulabilirsen."

"Doğru. Sanırım Keller Foster Care'e gitmem gerekiyor."

Bilet almak için birikmiş fazla param yok ama babamdan her zaman biraz nakit isteyebilirim. Annem öldüğüne göre bana kolayca verir ve neye harcadığımı açıklamam bile gerekmez.

EJ'in eğlenen bakışlarıyla karşılaşmak için gözlerimi kaldırıyorum, dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılmış. "Ne?" Omuz silkiyorum. "Olanları ilk elden bilen birini, birincil bir kaynağı bulmam gerekiyor. Bu tür bir şeyi televizyonda tartışmazlar. Telefon. Belki bir ara Old Bow'a da gidebilirim." "Old

Bow'da bir şey bulabileceğinizi sanmıyorum."

"Babamın orada arkadaşları vardı. İsimlerini alıp, hala orada yaşayan var mı diye bakacağım. Arkadaşlarının çoğu Tonya'yı tanıyordu. Onlarla takılırdı, değil mi?"

"Dostum, yirmi yıl önce, evet. Sürekli sarhoşluk halindeyken birkaç ay boyunca onlarla takılan rastgele bir hatunu kim hatırlayacak?"

"Özel dedektifler böyle çalışır. Bunun gibi şeyleri ipucu ipucu bulurlar."

"Sen özel dedektif değilsin, Snarky."

"Gah. Biliyorum. Keşke bir tane kiralayacak

param olsaydı." "Param var."

Ona ters ters baktım. "Defol git, EJ. Senin paranı istemiyorum. Bir yolunu ."

"Bir şey söyleyeceğim ama kızma, tamam mı?" Ona

şüpheli bir yan bakış attım.

"Söz mü?" diye soruyor büyüleyici bir

gülümsemeyle. Gözlerimi deviriyorum.

"Söz veriyorum."

"Seninle Brimmville'e geleceğim."

Kalp atışlarım hızlandı. "Gerçekten

mi?"

"Ama sadece ikimize de bilet almama ve yolculuğun parasını

ödememe izin verirsen." Gözlerimi ona dikiyorum, istediğini elde

etmeye çalıştığını biliyorum.

Gerçek şu ki, EJ'in çok parası var. Benim o kadar değil. Ama bir şekilde, teklif ettiği için rahatladım, böylece yetersiz birikimlerimi kazmak veya babamdan istemek zorunda kalmayacağım.

"Tamam," diyorum, başımı sallayıp başka tarafa bakarak. "Teşekkür ."

EJ zar zor duyulabilen bir "Evet" sesiyle yumruğunu havaya kaldırır ve sorar: "Tamam. Ne zaman gidiyoruz? Yarın mı?"

Çılgınca fikrine endişeyle gülüyorum ama kalbim beklentiyle savaş tamtamı gibi atmaya başlıyor.

OceanofPDF.com

TWENTY-THREE

Ertesi gün derslerim biter bitmez EJ'in evine gidiyorum. İçeri girdiğimde bana "Hayal kırıklığına uğrayacaksın" dedi.

Omuz çantamı kapının yanına bırakıyorum, sonra buzdolabından bir Fizzy alıp her zamanki koltuğuma yerleşiyorum.

EJ bilgisayar koltuğunda bir ileri bir geri dönüyor. "Ya da belki de değil. Duruma göre değişir."

"Dökül bakalım," diyorum ona, yeni bir bilginin heyecanıyla.

EJ bilgisayara döner. "Bugünlerde saklanmanın bir yolu olmadığını biliyorsun." Ekranda birden fazla tarayıcı ve doküman dosyası açarken parmakları klavyenin üzerinde uçuşmaya başlıyor. "Yaptığınız her şey kağıt üzerinde iz bırakıyor. Çevrimiçi olmasanız bile kayıtlar var."

"Tabii eğer ölmedilerse."

EJ boğazını temizliyor. "Koruyucu bakım tesisi on beş yıl önce kapatıldı. Annenin arkadaşları olmadığı ve ona yakın olan kimseden bahsetmediği için, mezuniyet yılındaki çocukları izlemek için zaman harcamanın bir anlamı olmadığını düşündüm. Kayıtları çıkardım, birkaç isim denedim. Beyaz Sayfalar'da ülke çapında aynı isim ve yaşta düzinelerce insanla ilgili çapraz referanslar var. Bunun zaman kaybı olduğunu söyleyebilirim. En akıllıca yol, ahır yangını vakasına en yakın çalışanların hangileri olduğunu görmektir."

"Bunu nasıl anladın?"

"Şey, polis dosyası. Öğretmenler, sosyal hizmet uzmanları, terapistler var. Aslında birçoğu. Ceza soruşturmasındaki görüşmeler

Ateş bunlardan birkaçından bahsetti, ancak sadece üç kişi birden fazla kez sorgulandı. Bunlardan ilki tesisin terapistiydi ancak kendisi iki yıl önce etti."

"Tsk."

"Bir grup evi orta sınıf matematik öğretmeni, ama o da grup evi kapandıktan kısa bir süre sonra vefat etti."

"Harika," diye mırıldanıyorum. "Peki ya üçüncüsü?"

"Üçüncüsü, temizlikçi Dianne Jacobson'dı. Tuhaf bir şekilde, soruşturma sırasında birkaç kez sorgulandı. O gece grup evinde gece vardiyasında çalışıyordu." EJ bana anlamlı bir bakış attı. "Baş dedektife göre, koruyucu çocuklar arasında ona vaftiz annesi deniyormuş."

"İlginç olan ne biliyor musunuz? Annemin *Yalanları, Yalanları ve İntikamı'*nda bir karakter vardı, tek iyi karakter, ana kahramanın yardım için başvurduğu bir kahya."

"Al bakalım."

"Tamam, çıkar ağzındaki baklayı. O şimdi nerede?"

"Aslında o grup evinde kapanana kadar çalıştı ve hemen ardından emekli oldu. Yetmiş üç yaşında. Kayıtlara göre Keller'dan yaklaşık iki saat uzaklıkta bir mülkü var. Numarasını defalarca aradım -sabit hat- ama cevap veren olmadı. Adına kayıtlı bir cep telefonu numarası da yok."

"Bugünlerde kimin cep telefonu yok ki?"

"Şaşıracaksın. Kullan-at telefonu falan olabilir. DMV kayıtlarını kontrol ettim. Aynı adrese kayıtlı bir aracı var. Bulabildiğim kadarıyla ailesinden kimse yok."

"Sence orada mı yaşıyor?"

EJ sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bana doğru dönüyor. "Bilmiyorum. Ama telefona hiç cevap vermezse, bunu öğrenmenin bir yolu yok-"

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Tabii?"

"Tabii onu ziyaret etmezsek."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzüyorum.

"Yani." EJ parmaklarını sandalyenin kolçağına vuruyor. "Bugünün Cuma olduğunu ve önümüzdeki birkaç gün boyunca dersin olmadığını düşünürsek, Nebraska'ya uçalım derim."

EJ ile eyalet dışına seyahat edebileceğimiz düşüncesinin heyecanını kaçırmamak için hareketsiz duruyorum.

"Sadece" -işaret parmağını silah taklidi yaparak bana doğrulttu- "eğer yolculuğun parasını ben ödersem."

Nefesimi tutuyorum, aptalca bir şaka yapmamaya ya da nankör biri gibi çalışıyorum ama EJ'in benim için para ödüyor olmasından biraz utanıyorum. "Evet. Hadi yapalım şunu."

"Harika."

"Sana borçlanacağım."

"Hayır, yapmayacaksın."

Tekrar bilgisayara döndü ve yazmaya başladı. Kısa bir süre içinde bize ertesi sabah Nebraska'ya iki gidiş-dönüş bileti ve bir gecelik motel rezervasyonu yaptı.

"Tek oda senin için uygun mu, Snarky?"

Yutkunuyorum. Garip olabilir ama EJ'in kanepesinde birçok kez yatmıştım. "Evet. İki yatak, değil mi?"

Dönüp bana muzip bir sırıtışla bakıyor. "Tabii ki."

O kadar heyecanlı ve gerginim ki, nasıl ve ne zaman yapacağımızı konuşurken EJ'in sipariş ettiği pizzayı zar zor yiyebiliyorum.

Nihayet evime döndüğümde akşamın geç saatleriydi. Ama uyuyamıyorum. Yolculuğun nasıl geçeceğini merak ederek bütün gece dönüp duruyorum.

Başarısız ve ilginç bir şey bulamayabiliriz.

Ama belki de annemi tanıyan kişiyi bulacağız. Onu ünlü olmadan önce tanıyan. Bağımsız ve zengin olmadan önce. Hayatını değiştiren korkunç bir şey yaşadığında onu tanıyan.

OceanofPDF.com

TWENTY-FOUR

EJ beni sabah yedide alıyor.

Arabaya bindiğimde bana "İyi makyaj," dedi.

Gözlerimi deviriyorum. *Her neyse.*

Bu sefer neredeyse hiç makyaj yapmadım. Birincisi, havaalanındaki insanların bana bakmasını istemiyorum. İkincisi, annemi tanıyan biriyle konuşursak, cana yakın görünmek istiyorum. Gotik bir görünüm pek arkadaş canlısı değil, özellikle de yaşlılar için. Kapüşonlu yerine uzun kollu bir gömlek, üzerine düğmeli bir kazak ve kot pantolon giyiyorum. Her ihtimale karşı sırt çantama kısa bir parka koydum.

Planımız oldukça basit.

Keller Koruyucu Bakım Tesisi, ineceğimiz şehirden sadece yarım saat . Havaalanında kiralık bir araba bulacağız, tesisi ya da tesisten geriye kalanları görmek için oraya gideceğiz, sonra iki saat batıya, hizmetçinin evine gideceğiz, sonra aynı akşam şehre geri döneceğiz, bir gece geçireceğiz ve ertesi sabah uçacağız.

Havaalanına doğru yola çıktığımızda dışarısı hâlâ bulanık ve Ekim ortası için fazla sıcak. Benzin istasyonunda durup depoyu dolduruyoruz ve atıştırmalık bir şeyler almak için içeri giriyoruz. Havaalanı şehrin dışında ve oraya varmak için bolca vaktimiz var. On dakika boyunca atari büfesinde oyalandık. EJ eski tarz oyunların hayranıdır. Bir oyun gördüğünde oynamak için hiçbir fırsatı kaçırmaz.

Dışarı çıktığımızda benzin istasyonunun otoparkı arabalarla, pompalayan insanlarla, köpek gezdiren birileriyle dolu. Beş kişilik bir aile evlerini yeniden düzenliyor.

EJ'in arabasının yanında ağzına kadar dolu bir SUV.

Macera duygusuyla başım dönüyor. Annem kitap turları için çok seyahat rağmen beni nadiren yanında götürürdü. ABD'den hiç ayrılmadım ve ara sıra ailem ve büyükannem ve büyükbabamla Keys'e yaptığımız geziler dışında pek seyahat etmedim. Benim eğlence anlayışıma pek uymazdı.

Yani bu heyecan verici.

Arabamızın diğer tarafına park etmiş yaşlı bir çift EJ ve bana gülümseyerek nasıl olduğumuzu soruyor. Acaba bizim bir şey olduğumuzu mu düşünüyorlar? Bir an için keşke olsaydık diyorum ama sonra utanarak bu düşünceyi aklımdan kovuyorum.

Yolcu kapısını açıp binmek üzereyken EJ, "Bekle," diyor.

Ona bakıyorum ve gözlerinin arabanın içindeki bir şeye takıldığını fark ediyorum. "Ne?" Bakışlarını takip ediyorum, içeri bakıyorum ve çenem düşüyor.

Orada, koltuğumun üzerinde bir zarf var.

Bizi izleyen biri olup olmadığını görmek için telaşla etrafıma bakıyorum. Ama bir SUV'a tıkıştırılmış tüm evlerini yeniden düzenlemekle meşgul bir aile dışında bize yakın kimse yok.

EJ'in endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Arabayı kilitledin mi?" soruyorum.

Sessizliği bana muhtemelen unuttuğunu ve biz benzin istasyonundayken açık bıraktığını söylüyor.

Zarfı almak için eğildim ve ne yazacağını bilmek için medyum olmaya gerek yok:

Bir numaralı hayranından. XOXO

OceanofPDF.com

MEKTUP 7

İki hafta sonra kollarımda olacaksın, tatlım.

John'un yerinde oturuyorum. Karnım karpuz büyüklüğünde. Doktor mükemmel bir anne olduğumu söyledi. Bırakın mükemmel olmayı, anne olacağımı bile hiç düşünmemiştim. Doğum yapmanın kolay olması gerektiğini söylediler. Kolay olmayan şey, sonrasında yapacaklarım.

Bugün bardağı taşıran son damla oldu. Ben ve John arasındaki kavga.

Ben'in John'un evinde ne işi olduğunu bile bilmiyorum ama uğramaya karar verdim ve girişin hemen dışında kavga ettiklerini gördüm.

"Bunların hiçbirini hak etmiyorsun," diye tısladı John Ben'e.

Ben güldü ve -benim Ben'im, çekici, komik- John'a baktı. Sarhoştu tabii.

Çığlık attım. Durmaları için bağırdığımda ikisi de yere yığıldı. Nasıl oldu bilmiyorum ama Ben'in elinde kırık bir şişe vardı ve onunla John'u yaraladı.

Kan vardı, çok fazla kan. John yere oturmuş ön kolunu tutuyordu, ben onu teselli etmeye çalışırken parmaklarından küçük akıntılar halinde kan sızıyordu.

Ben onun karşısında oturmuş, ambulans gelene kadar küfürler ve özürler mırıldanıyordu.

John çok kan kaybetti. Kolunun iç tarafındaki damar hasar görmüş.

Acil servisten sonra John'a

geldim. İşte buradayız.

Fark ettiğim bir şey varsa o da Ben'in asla değişmeyeceği. Ama ben senin için bazı şeyleri değiştireceğim, güzel kız. Bizi farklı bir yere götüreceğim.

yolculuk.

Çok güzel bir kız olacaksın. Bunu şimdiden hissedebiliyorum. Yumuşak koyu kirpikler, kabarık saçlar, güneş gözlerinde parıldarken tellerine takılan esinti. Güneş ışığı gülümsemeni zihnimde görebiliyorum.

Siz her şeyin en iyisini hak ediyorsunuz. Kimsenin size aksini söylemesine izin vermeyin.

Ben gibi bir baba isteyebilirsin. Sanırım iyi bir baba olurdu. Ama onun gibi bir koca istemiyorum. *O buralardayken* olmaz.

John bile artık bu hikayenin bir parçası. Doktor, Ben'le olan kavgasından geriye bir yara izi kalacağını söyledi. Ön kolunda yıldız şeklinde büyük bir çapraz desen var. Gülümseyerek buna şanssız yıldız diyor. John ve ben, eğer bir gün Ben bana rujumdan bahsetmeseydi çok daha farklı olabilirdik.

Şu anda, ben bunu yazarken, John bize yemek hazırlıyor. Bana garip bakışlar atıyor. Soruları olduğunu biliyorum ama cevaplamaya hazır değilim. Ona planlarımdan bahsetmiyorum. Henüz söylemedim.

Bu bir ikilem. Ya Ben ya da Tonya. İşler nasıl bu noktaya geldi bilmiyorum ama o beni ve Ben'i mahvetti.

Bu da beni korkunç bir karar vermek zorunda bırakıyor.

Dışarısı karanlık ama benim düşüncelerim daha da karanlık. Son zamanlarda sık sık olduğu gibi, eve gitmek istemiyorum. Burada, John'un evinde yazmak istiyorum. Değişiklik istiyorum.

Dahası, eve gidersem kendimi durduramayacağımdan korkuyorum. Ben bana yine yalan söylerse, kendimi kaybederim.

Ya o gidecek ya da Ben. Ben bu seçimi kendisi yapmak zorunda kalacak. Ama-

OceanofPDF.com

TWENTY-FIVE

"Ama ne?"

Elimdeki sayfayı çılgınca çevirip cümlenin devamını arıyorum ama orada değil. Cümle yok! "Argh!"

EJ mektubu elimden çekip aldı. "Bir ." Zihnim dönüyor.

Birileri sürekli bizi takip ediyor ve bu en hafif tabirle ürkütücü. En önemlisi, annem kötü bir şey planlıyordu. Ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum ama bu sayfaları gönderen sadist hayran her kimse, beni nasıl sinirlendireceğini biliyor.

Sonunda bir şey daha dank etti. Muhtemelen en önemlisi.

"Bu son mektup diğerlerinden farklı olarak şimdiki zamanda yazılmış," diyor EJ, sayfadan başını kaldırıp bana geri uzatırken düşüncemi tamamlıyor.

"Doğru. Hangi anlamına gelir, Anne yazdı bunlar harfler ne zaman o oldu Hamile."

Bu bile başlı başına önemli. Mektuplar beni doğurmadan önce yazılmış. O ve babam kötü bir şey yapmadan önce, gerçi ne olduğundan emin değilim. Ve bu 21 yıl önceydi.

"Kahretsin," diyor EJ nefes verirken, park yerini kuşkuyla tarıyor.

"Değil mi? Ve bu sonuncusu değil, çünkü-"

"*Ama*," diye devam eder EJ.

"Doğru, cümlenin ortasında bitiyor. Ne olduğunu henüz öğrenemedik."

"Tamam. Döndüğümüzde konuşuruz."

Arabayı otoparktan çıkarıp havaalanına doğru sürüyor.

Güzel sonbahar renklerine bakıyorum ama ruh halim bulanık. Annemin büyürken canını yakan bir yere gitme düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Ama başka seçeneğim yok. Bazen bugününüzü anlamak için geçmişe bakmanız gerekir.

Ve içimden bir ses annemin geçmişinin hayal edebileceğimden çok daha çirkin olduğunu söylüyor.

OceanofPDF.com

TWENTY-SIX

" kes," diyor EJ, dizime bakarak.

"Titremiyorum."

Başını sallıyor, emniyet kemerini çözüyor ve uçak kapıya yanaşırken telefonunu açıyor.

Evet, heyecanlanıyorum ve kendime engel olamıyorum. Keller Koruyucu Bakım Tesisi on beş yıl önce kapatıldı ve orayı görmenin annemin orada büyümesinin nasıl bir şey olduğu konusunda bana herhangi bir fikir vereceğinden şüpheliyim. Yine de gergin ve heyecanlıyım.

EJ ve ben havaalanında yürürken bir tabelada "Nebraska'ya hoş geldiniz" yazıyor.

Kasvetli bir gizem filminin parçasıymışım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Annem koruyucu ailede geçirdiği yıllar hakkında pek konuşmazdı.

"Evde bir şey yok," derdi. "Baban ve ben, benim çocukluğumda hissettiklerimi asla hissetmemen için çok şey yaptık." Bu sözleri her zaman anlamlı bir bakış takip ederdi. "Yani, *çok şey*."

Şimdi her şey daha anlamlı geliyor. Annemle babam birlikte olmak istemiyorlarmış, hatta pek anlaşamıyorlarmış gibi geliyordu bana hep, ama yine de birbirlerinden hiç ayrılmıyorlardı, sanki bir şey onları bir arada tutuyordu.

Sonunda nedenini anlamaya başladım. Annemin günlük sayfalarıyla birlikte gelen isimsiz mektuplardan sonra, geçmişte söylediği her söz biraz uğursuz bir anlam kazandı.

"Hey, hey, kendine gel," diyor EJ, beni kolumdan tutup neredeyse kaçırdığım bagaj teslim çıkışına doğru çekerek.

Ben saklamaya çalışsam bile o her zaman nasıl hissettiğimi anlıyor. Bir noktada ona son zamanlarda benim için yaptığı her şeyin benim için ne kadar önemli olduğunu söylemeliyim. Ama o bunu biliyor. Ben de aynısını yapardım. Yani, kim şiddetli gıda zehirlenmesi geçirdiğinde hastane yatağının yanında üç gün geçirir ki? Hayır, siber kraliçe eski sevgilisi ya da hacker arkadaşlarından biri değil. O bendim. Her zamanki gibi. Ama sonra, hiçbiri EJ'i benim kadar tanımıyor. Bir daha düşündüm de, kimse beni onun kadar tanımıyor. Ailem bile.

"Her şey yoluna girecek, değil mi?" Yürürken kolunu omuzlarıma doluyor ve ben ilk kez onu başından savmıyorum.

"Evet," diye mırıldanıyorum, fazla dostane jestine duyduğum sahte kızgınlığı bastırmaya çalışarak.

Son zamanlarda bu beni rahatlatıyor. Arkadaşlar böyle yapar, değil mi? Zor zamanlarda birbirlerine yardım ederler. Bu sadece... dostça.

Bu sefer kafamda bir düşünce titreşiyor - karşılık olarak kolumu beline dolasam nasıl tepki verirdi? Bu çok mu fazla olurdu? Evet, muhtemelen. Muhtemelen.

Yarım saat sonra, kiralık bir Honda ile havaalanından çıkıp koruyucu aile tesisinin bulunduğu Brimmville'e doğru yola çıktık. Yolculuklarımda her zaman karamsar bir çalma listesi koyarım. Ama bu sefer EJ sorumlu ve Matchbox Twenty'yi açtığı için memnunum. Müzik neşeli, arkama yaslanıp yolcu camından bakarken moralimi yüksek tutuyor.

Kırsal alandaki rüzgarlı yolda ilerlerken grileşen sonbahar renkleri etrafımızı sarıyor. Burada, Nebraska'da hava daha soğuk. Sonbahar son evresinde. Yağmur yağmasa da gökyüzü faremsi gri ve yapraklar da öyle. Her şey çürüyor gibi görünüyor. Yaprakların neredeyse yok olduğu ve her şeyin iç karartıcı, soluk bir tablo gibi göründüğü sonbahar sonundan kışa geçiş döneminden nefret ediyorum.

Arabanın içi sıcak olmasına rağmen açık kazağımın kanatlarını ortama daha sıkı sarıyorum. EJ şarkının yarım yamalak sözlerini mırıldanıyor. Hiç konuşmaya başlamıyor, sanki burada, annemin büyüdüğü ülkenin bu kısmında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istediğimi hissetmiş gibi.

Bir saat sonra, küçük bir kasabaya girdik ve uzun, iki katlı kır tarzı kahverengi bir binayı çevreleyen basit zincir bağlantı çitinin önüne park ettik.

çıkıntılı bir giriş ve koyu mavi bir kapı. Girişin üzerindeki tabelaya grafiti yapılmış. *Cehennem*, sprey boya damlayan siyah büyük harflerle yazıyor.

EJ arabanın camından ona bakarak "Büyüleyici," diyor ve sonra bana . "İnmek ister misin?"

Omuz silkiyorum, sonra da en azından kayıtlarım için bu bok çukurunun bir fotoğrafını çekmem gerektiğine karar veriyorum. Arka koltuktan parkamı alıp soğuğa doğru adım atıyorum.

"Çok iç karartıcı," diye tamamlıyor EJ, ikimiz de çitlere yaklaşıp, büyümüş ve kirlenmiş gri çimlere ve ön cephesi boyunca karmakarışık grafitilerle işaretlenmiş koruyucu bakım tesisinin kahverengi duvarlarına bakarken. Atılan taşlardan dolayı pencerelerde oluşan delikler manzarayı daha da rahatsız edici hale getiriyor.

Buna annemin bu yer hakkında bahsettiği ufak tefek şeyleri, çocukları ve yaptıklarını, ahırla ilgili makaleleri de ekleyince, bu yer düpedüz iğrenç geliyor.

"Bir dakika kalmak ister misin?" EJ sorar.

Gözlerimi deviriyorum. "Ne yani, duvarlara dokunup annemle anlamlı bir bağ mı kuracağım? Hayır, teşekkür ederim. Burayı sevmiyorum."

Parkamın cebinden telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum. Tıpkı annem gibi, bir daha asla geri dönmemeyi planlıyorum.

"Gidelim," diyorum EJ'e ve beklemeden arkamı dönüp arabaya doğru yürüyorum. Bina bir şekilde bulaşıcı gibi geliyor, sanki ona yakın olmak insana hüzün ve talihsizlik bulaştırıyor. Arabanın içinde kendimi güvende hissediyorum ve gerginliğimi atıyorum.

EJ kısa bir süre sonra içeri girer. "Ahırı görmek ister misin?" "Sanırım yeterince gördüm," diyorum emniyet kemerimi bağlarken.

Ahır, tesisin sadece yarım mil kadar gerisinde olmalı. Ama ormanda bir yürüyüş mesafesinde ve yetimlerin hasta şeylerle eğlendikleri yeri görmek bir yana, burada daha fazla zaman geçirmek bile istemiyorum.

Ön cama küçük yağmur damlacıkları düşmeye başlıyor ve bir an önce buradan gitmem gerektiğini hissediyorum.

"Hizmetçinin adresini GPS'e yazar mısın?" EJ bana soruyor.

Öyle yapıyorum, sonra telefonu tekrar tutucuya yerleştiriyorum ve ses düğmesine basıyorum. Matchbox Twenty tekrar açılıyor ve ben rahatlayıp koltuğuma gömülüyorum, EJ tekrar yola çıktığında büyük bir rahatlama hissediyorum.

Son bir kez yan aynaya bakıyorum ve terk edilmiş binanın biz uzaklaştıkça giderek küçüldüğünü görüyorum.

CEHENNEM.

Bu kelime hala zihnimde yankılanıyor. Böyle bir yerde büyümek nasıl bir şeydi bilmiyorum ama annemi bu konuda hiç konuşmadığı için suçlamıyorum. Orada olanlardan sonra ben de unutmak isterdim.

Burada neler olduğuna dair cevapları olabilecek tek kişi temizlikçi Dianne Jacobson. Umarım o da annemi tanıyan diğer herkes gibi yeryüzünden kaybolmamıştır.

OceanofPDF.com

TWENTY-SEVEN

Kasabadan çıkarken benzin istasyonunda durup sosisli sandviç yedikten sonra yola devam ediyoruz.

Adres bizi kırsalın derinliklerine, çok fazla kullanılmadığı belli olan yollara götürüyor. Son arabayı gördüğümüzden bu yana yarım saat geçti, at römorklu bir kamyonet.

Orman, köy yolunun her iki tarafında da tepemizde yükseliyor. Gökyüzü birkaç ton daha koyulaştı ve henüz öğleden sonra olmasına rağmen dışarısı bulanık. Yağmur da çiseliyor ve ruh halim kasvetten düpedüz iç karartıcıya dönüştü.

"Buradan gitmek istiyorum,"

diyorum EJ'e. "Ne yani, şimdi mi?"

"Hayır! Yani, adreste birini bulup bulamayacağımıza bakacağız. Ben sadece..." İçimi çektim, cümlemi bitirmedim.

Gerçek şu ki, annem ve babamın geçmişi hakkında bulduğum her küçük şey beni geri dönebileceğimden emin olmadığım bir şeye daha da yaklaştırıyor.

EJ soru sorar gibi bana bakıp duruyor.

"Havadan mıdır nedir bilmiyorum ama tüm bu alan... ürkütücü," sonunda doğru kelimeyi buluyorum.

Kıkırdıyor. "Boktan havaları seviyorsun, Kenz. Hep sevdin. Bu senin ilham kaynağın, hatırladın mı?"

O haklı. "Evet, içerideyken. Bu farklı." "Dinle, stres

yapma."

"Ben stres yapmam."

"Şu anda stres yapıyorsun," diyor sakince. Gah,

sanki düşüncelerimi okuyabiliyor.

"Tamam, stres yapıyorum," diye itiraf ediyorum ve bir an sessiz kalıyorum, bu konuda benimle alay etmesini bekliyorum. Ama yapmadı. Ben de devam ettim. "Sanki... Bilmiyorum. Ya ailem hakkında bazı şeyleri bilmemem gerekiyorsa? Ne demek istediğimi anlıyor musun? Belki de bazı şeyler sır olarak kalmalı."

"Annen bunları seninle paylaşmak istedi."

"Belki de bilmek istemiyorum. O mektuplara kadar her şey yolundaydı. Şimdi onun grup evini biliyorum. Muhtemel bir toplu tecavüz. Olası bir... suç, bilmiyorum. Diğer ürkütücü şeyler. Bir sapık. Hamile . Babamın aldatması. Paranoyaklaşması. Cinayet işlemeyi düşünmesi. Sadece düşünüp düşünmediğinden emin değilim. Yani..." Şişmiş dudaklarımın arasından nefes veriyorum. "Ya gerçekten bir şey yaptıysa, o ve babam, öyle bir şey ki..."- sertçe yutkunuyorum, biraz hasta hissediyorum-"onlardan nefret etmeme neden olacak bir şey," diye bitiriyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Dinle..." EJ gözlerini yoldan ayırmadan kucağımdaki elimi buluyor ve hafifçe sıkıyor. "Her şey yoluna girecek, tamam mı?"

Cevap vermiyorum, sadece pencereden dışarı bakıyorum, elimi tuttuğunun, başparmağının benimkine sürtündüğünün farkındayım.

"Kenz, hey, bana bak," diyor.

Başımı çevirip gözleriyle buluşuyorum - çoğu zaman olduğu gibi alaycı ya da küstah değil, anlayışlı ve rahatlatıcı. Keşke bana bakmayı bıraksa. Keşke benimle şakalaşsa ve dalga , çünkü o zaman kendime yıllardır olduğu gibi sadece arkadaş olmak istediğimi söylemek daha kolay oluyor.

Önce yola, sonra tekrar bana bakıyor.

"Ben buradayım, tamam mı?" Tekrar yola

bakıyor. Başımı salladım.

Bana tekrar baktı. "Bunu birlikte yapıyoruz, tamam mı?"

"Tamam," diyorum nefes verirken.

Yola ve bana bakmaya devam ediyor, sol eli direksiyondayken eli hala kucağımdaki elimi tutuyor.

"Neye ihtiyacın olursa olsun Kenzie, ben buradayım. Eğer bir noktada çok fazla gelirse, hemen kaçarız. Uçağa bineriz, eve döneriz. Dur dersen dururuz ve bir daha asla annenin mektupları hakkında konuşmayız. Neye ihtiyacın olursa, orada olacağım."

Birden göğsüm daraldı.

"Evet," diyorum, arkamı dönüyorum, çünkü bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam.

Ama bunu atlatmam gerekiyor. Bu annemin geçmişi ve varsayılan olarak benim kökenim. Onu hiç bu kadar iyi anlamamıştım. Ve kendim ya da ailem hakkında hissettiklerim konusunda kafam hiç bu kadar karışmamıştı.

EJ'in elinin kaydığını ve parmaklarının benimkilerle iç içe geçtiğini hissediyorum.

Kalbim göğsüme çarpıyor ve bir an için neden burada olduğumuzu unutup sadece kilitli ellerimizin, başparmağının hala benimkini okşadığının farkına varıyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, hıçkırıklara karşı koymaya çalışırken nefesimi tutuyorum. "Bunu yaptığın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Bana her zaman güvenebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Aramızda garip bir sessizlik geçiyor ve ben bunu bozacak tek şeyi söylüyorum. "Kripto Barbie'lerinle meşgul olduğun zamanlar hariç, değil mi?"

Bir kahkaha patlatıyor ve eli az önce olduğu yerde boş bir his bırakarak elimi bırakıyor.

"Çok kıskançsın, Snarky," diye alay ediyor.

Ona yan gözle bakarak homurdanıyorum ve omzuna bir tokat atarak tekrar kıkırdamasına neden oluyorum. "Sen öyle san."

Öyleyim ve bunu ona söyleme şansım yok.

EJ "Evet" gibi bir şeyler mırıldanıyor, sonra elektronik sigara kalemini tıklıyor, bir nefes çekiyor ve yoğun bir duman çıkarıyor.

Sütümsü bulut nane gibi kokuyor ve camı kırıp açana kadar birkaç saniye havada kalıyor ve dışarı çekiliyor.

Hoparlörden rock müzik açıyorum, aramızdaki garip sessizliği bozmak için her şeyi yapıyorum.

Yine düşüncelerim anneme ve onun kitaplarına kayıyor. Sürükleyici ve atmosferik oldukları için övülürlerdi. Şimdi anlıyorum. Nebraska'da ıssız bir yerde yetim olarak büyümeyi deneyin.

Bir direğin üzerine çivilenmiş geyik boynuzları olan bir çeşit el yapımı tabelanın yanından geçiyoruz.

"İlk yaşam belirtisi," diyor EJ. "Neredeyse vardık."

Bahse girerim bu atmosfer kafanızı gerçekten karıştırabilir. Mevsimsel depresyonları boş verin. Burada kışları hayal bile edemiyorum.

İki dakika sonra GPS bizi ormandan çıkarıp tarlalara götüren geniş bir toprak yola sokuyor. Bir mil sonra, bir sığıra rastlıyoruz

Kapı.

EJ arabayı tam önünde durdurur.

"Kapalı görünüyor ama kesinlikle bakımlı," diyor direksiyona yaslanıp ön camdan gözlerini kısarak.

"Şimdi ne yapacağız?"

Gözlerini bana çevirdi. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Kapalı kapıya bakıyorum, sonra tekrar ona. Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

Bazen yasaları çiğnemenin bu kadar kolay olması tuhaf değil mi? Sadece birkaç saniyelik bir karar, kısa bir "Oh, lanet olsun, neden olmasın?" ve yasanın yanlış tarafındasınız. O kapıyı açarsak izinsiz girmiş oluruz.

"Hadi yapalım," diye kaçırdım. "Terk edilmiş bir mülke rastlayabiliriz. En azından denediğimizi bileceğiz."

"Evet, patron." EJ tereddüt etmeden arabadan iner. "Kilitli bile değil!" diye bağırıp kapıyı iterek açtı.

İki dakika sonra, bir tarladan geçip başka bir toprak yola döndükten sonra, iki katlı bir kır evine yanaşıyoruz.

"Yasaları çiğniyor muyuz?" EJ motoru durdurup terk edilmiş gibi görünen eve bakarken soruyorum. "Yani, izinsiz mi giriyoruz?"

"Terk edilmişse olmaz. Eğer burada biri varsa, özür dileriz. Unutmayın, izinsiz bir şeyler yapmak ve sonra özür dilemek daha kolay-"

"İzin istemek ve reddedilmek için," diye araya giriyorum ve ekliyorum, "Tutuklanmadığımız sürece."

"Kes şunu, negatif Nancy. Hadi gidelim."

Arabadan indik ve evin verandasına doğru yürüdük.

İlk değerlendirmemde yanılmışım. Terk edilmemiş. Sundurmanın kenarında bir taze Brüksel lahanası duruyor, sundurmanın korkuluğunda bir yağmurluk asılı. Çamurlu yağmur botları girişteki paspasın yanında duruyor. Burası güve topları ve çürüme gibi kokmuyor. Belli belirsiz sonbahar hasadı ve baca dumanı kokuyor ama ben hiç fark etmedim. Yine de pencerelerin hiçbirinde ışık yok, ses yok, evin yanına park etmiş bir araç yok.

EJ ve ben kapıya doğru ilerledik, o da yüksek sesle kapıyı çaldı.

Sessizlik etrafımızı sararken birbirimize bakıyoruz ve hayal kırıklığının içime çöktüğünü hissediyorum. Bu muhtemelen annemin üniversite yıllarından önceki geçmişine dair tek ipucuydu.

"Evde kimse yok," diye sonuca varıyorum, cesaretim kırılmış bir halde.

"Sadece bekle." EJ kapıyı tekrar çalar, bu sefer daha yüksek sesle.

Verandayı tarıyor, sonra en yakındaki pencereye doğru yürüyor ve ellerini yüzünün iki yanına koyup cama bastırarak içeri bakmaya çalışıyor.

"Burada kesinlikle birileri yaşıyor," diyor.

"Bekleyebiliriz," diye yokluyorum, kollarımı ortama sarıyorum ve titriyorum. Parkamı arabada bırakmıştım ve hava soğuk olmasa da midemde huzursuz bir his var. Bunu açıklayamıyorum.

"Evet, yapabiliriz. İçeri," diyor EJ tekrar kapıya doğru yürüyüp kapı kolunu çevirirken.

Çaba göstermeden olur ve kapı aralık açılır.

EJ kaskatı kesiliyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra kaşlarını çatıyor.

"Dur!" Panik içinde itiraz ettim. "Hayır, birinin evine öylece girmeyeceğiz."

Birden arkamızdan tetiğin kurulma sesi duyuldu ve yaşlı bir kadın sesi "Bir adım daha atarsan ateş ederim" dedi.

OceanofPDF.com

TWENTY-EIGHT

Sesi olmasaydı, bize tüfek doğrultan kişinin bir erkek olduğunu düşünebilirdim.

"Burayı yağmalamayı mı düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor kadın, kesinlikle bir kadın, ama yine de görünüşünden bunu anlamak zor.

"Hayır," dedi EJ ve ben aynı anda. "Hayır, hayır, biz-" "İki kere

düşün. Kolu bırak. Şimdi."

EJ'e "Bırak kolu," diye fısıldıyorum ve o biraz önüme geçip beni korurken ikimiz de ellerimizi havaya kaldırıyoruz.

Arkasından bakıyorum.

Figür, flanel gömlek üzerine kanvas tulum, iş botları ve ördek ceketi giymiş. Bize doğru kaldırdığı tüfeğin üzerine eğilirken beyzbol şapkası yüzünü örtüyor.

"Sığır kapısında korna çaldık," diye yalan söylüyor EJ.

"Hayır, yapmadın," diyor kadın sertçe. "Seni izledim. Kamerada."

Kahretsin. Hiçliğin ortasında birinin kamerası olduğunu nereden bilebilirdik ki?

"Konuşmaya geldik hanımefendi," diyor EJ. "Arabayla geçip gittiğimiz için özür dileriz. Ama biz buralı değiliz. Kuralları bilmiyoruz."

"Kurallar" -kadın dişlerini emiyor- "davet edilmeden bir yabancının evine girilmemesidir."

"Üzgünüm," diyor EJ tekrar. "Yine de çaresiz durumdayız." İyi deneme. "Doğu Yakası'ndan uçakla geldik. Keller Koruyucu Bakım Tesisi için buradayız."

Sözü kesilmesin diye hızlı hızlı söylüyor. "Orada çalışıyordun, değil mi? Sen Dianne Jacobson, temizlikçi?"

EJ'in sesinden nazik olmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Arkadaş canlısı ve ısrarcı olabiliyor. Bu yüzden herkes ondan hoşlanıyor ve kimse benden gerçekten hoşlanmıyor. Ben yalakalık yapmam.

"Neden saklanıyor?" diye soruyor kadın, tüfeğin namlusunu hafifçe bana doğru eğerek. "Sen, onun arkasındaki, dışarı çık ki seni ve ellerini de görebileyim."

EJ'in beni korumasını takdir etsem de, bu kadının bize zarar vermeyeceğini hissediyorum. En fazla bizi dışarı atabilir.

Yavaşça EJ'in arkasından çıkıp yanında duruyorum.

Kadın silahını biraz indiriyor. "Lanetleneceğim," diyor, silahı yanına gelene kadar daha da alçalıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bu bir déjà vu değil mi..."

Yere tükürüyor ve bize doğru yavaş adımlarla ilerliyor, dudakları sırıtarak kıvrılıyor, gözleri benden hiç ayrılmıyor. "Adın ne senin?"

"Emerson, hanımefendi," diyor EJ.

"Sen değil. O." Çenesini bana doğru uzattı.

"Mackenzie. Mackenzie Casper," diyorum çabucak. "Annemin adı Elizabeth Dunn. Eskiden..."

"Bunu görüyorum," diyor kadın, gözle görülür bir şekilde ilgisini çekmiş. "Bir hayalet görmek gibi. Karbon kopya, sen ve o." Verandada durur. "Burada ne arıyorsun?"

"Onun hakkında konuşmak için," diyorum ellerimi indirerek. "Kimsenin cevaplamak istemediği bazı sorularımız var. Cevap verebilecek kimseyi tanımıyoruz."

Kadın başını sallar ve etrafına bakınır. "Eminim bilmiyorsundur."

Ağır bir iç çekişle verandaya çıkıp aramıza giriyor ve EJ'e şöyle bir bakıyor, EJ de ona sevimli bir sırıtış atıyor.

"Haydi," diyor ve eve doğru yürüyor. "Ayakkabılarınızı kapıda çıkarın," diye ekliyor bize dönüp bakmadan sertçe.

Dianne Jacobson ışığı yakıp bizi mutfağa davet ettiğinde, buranın kesinlikle terk edilmemiş olduğu sonucuna varıyorum. Dışarıdan eski püskü görünebilir ama içerisi tertemiz, yine de eski odun ve baca dumanı kokusu çok belirgin.

Dianne Jacobson ceketini ve ayakkabılarını, ardından da şapkasını çıkarır. Omuz hizasında gri saçları arkada bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştır. Elleri

EJ ve ben masaya oturup etrafa bakarken o da çaydanlığı ocağa koyarken kaba ve nasırlı ama hızlıydı.

Mutfak basit ama düzenli; ahşap dolaplar, ahşap duvarlar, ahşap zemin, her şey ahşap. Küçük bir mutfak masasının altında dokuma bir halı var ve duvarları geyik boynuzları ve resimler süslüyor.

"Ne bilmek istiyordunuz?" Dianne Jacobson soruyor. "Onu

hatırlıyor musun, Elizabeth Dunn?" Ben soruyorum.

"Tabii ki. Her zaman herkesin gözünden uzak durmaya çalışırdı. Ama onda öyle bir şey vardı ki... sana yapışıp kalmıştı."

Gülümsedim. O benim annemdi.

Dianne Jacobson dolaptan birkaç uyumsuz fincan çıkardı, onları benim ve EJ'in önüne, bir tanesini de boş bir koltuğun önüne koydu, sonra da oturdu. Bir şey isteyip istemediğimizi hiç sormadı. Çay ya da her ne yapacaksa içen biri değilim ama bir tüfeği nasıl kullanacağını bilen ve en önemlisi annemin geçmişine dair tek ipucum olan bir kadının teklifini reddetmek istemiyorum.

Kilitli ellerini önünde birleştiriyor ve bana bakıyor. "Geçmişten gelen bir hayalet gibi," diyor yüzümü inceleyerek. "Hık demiş burnundan düşmüşsün."

Ben şahsen annemle tek ortak noktamızın siyah saç ve düşmanca yüz ifadesi olduğunu düşünüyorum. En azından EJ öyle diyor.

Yine de kadının yorumuna kibarca gülümsüyorum. "Bana onun hakkında söyleyebileceğiniz her şey için minnettar olurum, Bayan Jacobson."

"Dianne," diyor. "Artık temizlikçi değilim." Başımı

salladım. "Dianne."

"Annen özel biriydi," diyor, ellerini masaya dayamış, başparmaklarını düşünceli bir şekilde birbirine sürtüyor. "Yani, diğer çocuklardan farklıydı. Her türden çocuğun koruyucu aileye verildiğini görürsünüz. Hasarlı, öfkeli, zalim. Ama o? Huh." Bir an duraksıyor. "O bambaşka biriydi. Yetenekliydi, her zaman günlüklerine yazar ya da bahçede oturup çizim yapardı. Diğerleriyle takılmayı hiç umursamazdı. Lizzy değil. Onu severdim, anneni. Diğer çocuklar ev işlerini sevmezdi, bilirsin. Hiçbir çocuk sevmez. Buna sorsan yapardı. Tartışma yok. Disiplin." Dianne gözlerini bana kaldırdı. "Onlara öğretmeye çalıştığımız şey disiplindi. Çünkü gerçek dünyaya atıldıklarında yanlarında götürdükleri tek şey bu olabilirdi."

Dianne'in bakışları yoğun ama bir şekilde emredici. Öyle bir bakış ki size yere düşüp yüz şınav çekmenizi emredebilir ve siz bunu yapmazsınız.

itaatsizliğe cesaret edemez. Gri gür kaşlar, kare çene, geniş ağız, yıpranmış cilt.

"Neden onu sormaya geldin?" diye sorar. "Vefat

etti. Yakın zamanda," diyorum.

Dianne irkilmiyor. "Başınız sağ olsun."

Sandalyesinden kalkıp çaydanlığı doldurmak için bir dakika harcıyor, sonra masaya getirip oturuyor.

"Annem çok satan bir yazardı," diyorum Dianne'in bilmemesi ihtimaline karşı.

Burnundan kıkırdıyor, gözleri beni kendimin farkında olmamı sağlayacak şekilde inceliyor.

"Kafasında sürekli hikayeler uydururdu," diyor. "Yazıyordu. Yazmak. Tuhaf şeyler de yazardı. Bazen onları okumama izin verirdi. Hmm."

"Yakın mıydın?"

"Bunu söyleyebilirsiniz. Keller'daki çocukların rehberliğe ihtiyacı vardı. İstediklerinden değil. En azından hepsinin değil. Yıllar boyunca çok fazla çocuğumuz oldu. Bir taşıma bandı gibi geçip giderken bağlanmak zordu."

"Anlıyorum."

Kıkırdıyor. "Öyle mi?" Bana tekrar bakıyor, sonra başını sallıyor. "Tanrım, benzerlik... Esrarengiz."

Ve belki de şimdi kadın ısındığına göre, olayı sormak için iyi bir zamandır.

OceanofPDF.com

TWENTY-NINE

Bu kolay olmayacak, biliyorum. Ama buraya bunun için geldik. "Grup evinde geçirdiği yıllar boyunca anneme bir şey oldu."

tereddütle. "Saldırıya uğramış olabilir mi? Bu konuda bildiğiniz bir şey var mı?"

Dianne'in bana bakışları sertleşiyor. Önce EJ'e, sonra bana bakıyor, sonra önünde birleştirdiği ellerine bakıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Öyleydi, evet. Onuncu sınıftayken." "Yani bu doğru."

"Oh, öyle. Gerçi bunu genç aşk kuşları arasındaki eski güzel atışmalardan ibaretmiş gibi gösterdiler."

"Kim *onlar*?"

"Kurul, konuyu açtığımda. Başından beri bir şeyler olduğunu biliyordum. Böyle bir yerde yeterince uzun süre çalışırsanız, her şeyi fark edersiniz. Kimin zorbalık yaptığını. Kimin yetkili olduğunu. Kim popüler. Kim başa çıkamıyor. Uzun süreli olanlar istenmeyenlerdi, bilirsiniz. Evlat edinilemeyenler, koruyucu aileler tarafından alınmayanlar ya da geri gönderilenler. Sistem *yerleştirilemeyen* çocuklarla dolu. Resmi belgeler böyle diyor. Hepsini tanıyorsunuz. Nesilden nesile, nesilden nesile. Tarih tekerrür ediyor. Kazalar. Skandallar. Kavgalar. Aşklar. Kalp kırıklıkları. Kıskançlık. İhanet. Ben senin anneni gördüğümde

Günlerce içine kapandıktan sonra onu kenara çektim ve sordum. İşte o zaman bana o lanet ahırda çocukların ona ne yaptığını anlattı."

Dianne bana anlamlı bir bakış attı ama bakışında hiç acıma yoktu. Sanki bu onun gözetiminde olan ilk ya da son iğrenç şey değilmiş gibi. Sanki bu tür şeylere alışkınmış gibi.

"Hikayeyi biliyordum. Çocukları tanıyordum. Kimlerle takıldıklarını. Lizzy ise popüler değildi, popüler tayfayla takılmıyordu. Ama... On beş yaşındaydı, güzelleşiyordu. Ona tuhaf diyorlardı. Ama erkekler, bilirsiniz... Gözlerini ondan alamıyorlardı. O da böyle bir güzelliği saklayamazdı. Hormon patlaması yaşayan oğlanlardan değil. Hepsi reddedilmişti ve reddedilmeyi pek iyi karşılamıyorlardı."

"Rapor ettiniz mi? Ne yaptıklarını?"

Dianne'in ağzı bir sırıtışla aşağıya doğru kıvrılıyor, ta ki gözleri bu anıyı hatırlayınca saf bir nefrete dönüşene kadar.

"Yaptım. Yaptım," diyor sessizce. "Bir iç soruşturma vardı. Çocukları sorguladılar. Çocuklar her şeyi inkar ettiler tabii ki. Eğer Lizzy bana hemen söyleseydi, onu muayene için hastaneye gönderebilirdik. Ama iki hafta kadar sonra oldu. Sonra başka bir tanık daha çıktı."

"Bir tanık mı?"

"Erkeklerle kaçan kız, kız arkadaşlardan biri."

EJ ile bakışıyoruz ama Dianne'in devam etmesini bekleyerek sessiz kalıyorum.

"Adı Tonya'ydı."

Midemin bulandığını hissediyorum. "O nasıl tanık oldu?"

Dianne omuz silkiyor. "Lizzy'nin çocuklarla arkadaş olduğunu söyledi. fazla arkadaş canlısıymış. Lizzy'nin onlarla flört ettiğini, erkek arkadaşıyla flört ettiğini, onlara açıkça imalarda bulunduğunu söyledi. O tipler işte, bilirsin."

" miydi?"

Dianne homurdanıyor. "Lizzy mi? Hayır. Bir mil bile değil. Haftanın altı günü, sabahtan akşama kadar o çocukların yanındaydım. Tonya mı? O sinsiydi, kıskançtı, kendi iyiliği için çok hızlıydı. Ve o da bir hikaye uydurabilirdi, ve yaptı da. Ama kurulun umurunda değildi. Söylediği her şeye inandılar çünkü daha kolaydı ve daha fazla soruşturma gerektirmiyordu. Dava kapandı."

"Öylece mi?"

Dianne bana kayıtsız bir bakış attı. "Aynen öyle. O çocuklardan çok fazla vardı, çok fazla sorunları vardı ve ihtiyaç duydukları son şey

yetkililerin dahil olması. Bu gibi yerler için devlet finansmanı çok ."

"Çocuklar daha sonra başka bir şey yaptılar mı?"

"Hayır. Buna cesaret edemezler. Kurulun şikayeti geri çektiği gün onları bir kenara çektim ve Lizzy'ye bir daha dokunurlarsa mezuniyetten sonra bir kuruş bile alamayacaklarından emin olacağımı söyledim. Bu büyük bir olaydı. Kaltak, beni aradılar. Ama kimin umurunda."

"Ee, Tonya. Neden annem hakkında yalan söylesin ki? Üç çocuktan biri erkek arkadaşı olduğu için mi?"

"Durumun böyle olduğunu sanmıyorum," diyor Dianne.

"Başka ne olabilir ki? Çocuklardan birine aşıktı. Çocuk başka bir kızdan hoşlanıyordu. Kız kıskanmış."

Dianne başını sallıyor ve bana doğru eğilerek göz göze geliyoruz. "Mesele bu değildi."

Anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

"Erkek arkadaşına takıntılı olduğunu sanmıyorum," diyor Dianne. "Bence Tonya Lizzy'ye takıntılıydı."

OceanofPDF.com

THIRTY

İki saat sonra hala konuşuyor ve çay içiyorduk. Gök gürlüyor ve dışarıda yağmur yağmaya başladı. Ama evin içi şaşırtıcı derecede rahat.

Bacayı arıyordum ve Dianne fark etti.

"Süpürgelik," diyor ve burayı ısıtan bir şöminesi olduğunu düşündüğüm gerçeğine gülüyor.

"Ama duman..." Havayı kokluyorum.

"Bir , kurutulmuş geyik eti için, taşradaki ahırda." Başını evin arkasındaki yöne doğru eğiyor.

Sadece birkaç soru sormak için uğrayacaktık. Ama sonra Dianne bize aç olup olmadığımızı sordu ve tabii ki EJ utanmadan aç olduğunu söyledi ve bize sandviç ve biraz daha çay yaptı.

Dianne ilk bakışta göründüğü kadar düşmanca değil. Belki de hayatı hakkında konuşma fırsatı onu daha alçakgönüllü yapıyor.

Bize koruyucu aile hakkında, annem hakkında, alışkanlıkları hakkında daha çok şey anlattı.

Tabii ki, ahır yangınını gündeme getirdim.

Dianne polis raporu ve soruşturmanın detayları hakkında her şeyi biliyor. Ona annemin bu olaydaki rolünü tereddüt ediyorum, sonra vazgeçiyorum.

"Herhangi bir şüpheniz var mıydı? Dedektiflerin hiç aklına gelmeyen bir şey?"

"Çocuklar konuşurdu, bilirsiniz. Ağzından baklayı çıkarmaz ya da birbirlerini dedektiflere ispiyonlamazlardı. Ama birbirleriyle konuşurlardı. Bazı şeyler duydum."

"Ne gibi?"

Başından savıyor. "Dedikodu. Müfettişler ahır kapısının tahtayla kapatıldığını ve polis oraya varmadan önce açıldığını söylediler. Ama raporda bu kesin değildi."

"Raporu okuduk."

"Gerçek şu ki bu çocuklar pek çok insana yanlış yaptı. Yapmamış olsalar bile, böyle bir şeyi iğrenç bir şaka olarak yapabilecek pek çok kişi var. Ebeveyn figürleri olmadan büyüyen gençler yalnız kurt yavruları gibi olabilirler - nasıl ısıracaklarını öğrenene kadar zararsızdırlar."

"Keller'dan ayrıldıktan sonra görüşmeye devam ettiler mi?" Belki annem görüşmüştür diye umarak sordum.

"Hiç çocuk istemedim. Hiç çocuk doğurmadım ama hayatımda çok fazla çocuk oldu. Bazıları hala bana Noel kartları gönderiyor." Dianne gülümsüyor. "Sadece birkaçı. Çoğu sistemde geçirdikleri yılları unutmaya çalışıyor."

Anlaşılabilir. "Peki ya annem?"

"Lizzy mi? Birkaç yıl boyunca doğum günümde ve Noel'de aradı. Sonra aramayı kesti. Her zaman ahırdaki yangının onu daha da kötüleştirdiğini düşünmüşümdür."

"Daha mı kötü?"

"Hayır, doğru kelime değil. Daha sessizleşti. Belki daha da sinirlendi. Kendi içine çekildi. O yerle ilgili hiçbir şey yapmak istemedi. Onu suçlamıyorum. Ülkenin dört bir yanındaki kolejlere ve üniversitelere başvurduğunu biliyorum. Birkaç tanesine burs aldı. Old Bow'da bir tane seçti. Kendi başının çaresine bakacağını biliyordum."

"Onur derecesiyle ve yaratıcı yazarlık bölümünden mezun oldu," diyorum.

Dianne yumuşak bir gülümsemeyle başını sallıyor ve sanki bunlar onun için yeni bir şey değilmiş gibi yoğun bakışlarını bana dikiyor. "Onun için iyi. Aferin ona."

"Üç uluslararası çok satan kitap yazdı ve kitap dünyasında oldukça büyük bir yer edindi."

"Güzel."

"Ve sonra öldü."

"Uh-huh." Dianne ama sanki cevabı öğrenmek istiyormuş gibi bana bakıyor.

"Kayma ve düşme."

Dianne'in bakışları sertleşiyor. İçinde bir pişmanlık ya da hayal kırıklığı parıltısı var, emin değilim. "Bu çok talihsiz bir durum."

Bir tür dalgınlıkla çenesini bana doğru eğiyor ve beni rahatsız edecek kadar uzun süre bana bakıyor. Sonra derin bir nefes alırken yüzü aniden rahatlıyor. "Umarım sen de annen kadar yeteneklisindir."

"Peki ya diğer kız? Tonya mı?"

Dianne dişlerini emiyor. "Peki ya o?"

"Keller'dan ayrıldıktan sonra ona ne olduğunu biliyor musun?"

Dianne omuz silkiyor. "Dediğim gibi, nadiren takip ettik."

"Yaptın mı? Onunla mı?" Üstüne gidiyorum ve Dianne bana yine sert bir bakış atıyor. "Bebeğine ne oldu? Hamileydi, değil mi?"

Dianne'in ağzında acı bir gülümseme beliriyor. "Bazı kadınlar anne olmak için yaratılmamıştır. Tonya öyle değildi. Çocuğu evlatlık verdi. Özel olarak. Karşılıklı rıza kaydı yok. Hiçbir şey yoktu. Bunun için para aldığını da duydum. Nasıl almış? Bilmiyorum ama şaşırmadım. Hamile kalmak çok fazla iş olmalı. Aksi takdirde Tonya bunu sürekli bir girişim haline getirirdi."

Titriyorum. Tonya sadece bir sapık değildi. Kulağa şeytanmış gibi geliyor.

OceanofPDF.com

THIRTY-ONE

Dianne derin bir nefes alır. "Eee?"

Avuçlarını masaya vurur ve ayağa kalkmaya başlar.

Hava kararmaya başladı bile. Saatlerce kalıp daha fazla soru sorabilirdim ama Dianne konuşmayı bitirmiş gibi görünüyor.

Dışarıda hala yağmur yağıyor. EJ ve ben şehre geri dönmek ve sabah uçağına yetişmek için gece motelde kalmak zorundayız.

Dianne'e verdiği bilgiler için teşekkür ediyorum. EJ çay ve yemek için teşekkür ediyor ve izinsiz girdiği için tekrar özür diliyor ama buzları eritebilen o büyüleyici gülümsemesiyle.

Ayakkabılarını giyerken Dianne ona bir kez daha bakıyor ve bana dönüyor. "Erkek arkadaşın mı?"

Kıkırdıyorum. "Hayır, hayır, sadece arkadaşız."

Ama "erkek arkadaş" kelimesi çoktan ortaya çıktı ve havada asılı kaldı, EJ spor ayakkabılarını bağlarken kaşlarının altından bana baktığında yüzüm kızardı.

Dianne bakışıyor. "Dikkatli ol."

EJ, o şımarık herif, doğruldu ve kolunu omuzlarıma doladı. "Onu her zaman güvende tutarım, değil mi bebeğim?" Bana göz kırpıyor ve ben kıpkırmızı oluyorum.

Dianne sadece kıkırdar. "Uh-huh."

Şu an konuyu değiştirmek için çok iyi bir zaman. "Yapar mısın... Annem ilk kitabında, kendisiyle olanları yazdı ve

O üç çocuk," diyorum Dianne'e.

Gözlerini bana dikiyor.

"Hayali olarak tabii ki," diye ekliyorum. "Kitabında bir karakter var, bir kahya, tek iyi insan ve yıllar sonra yardım için başvurduğu kişi."

Dianne'in ifadesi değişmiyor.

Gülümseyerek omuz silkiyorum. "Sanırım o karaktere sen ilham verdin. Her neyse.
Annemin kitaplarından birini ister misiniz?"

Tam da bu amaçla birkaç kopya getirdim; onun hakkında konuşmak isteyecek birinin ekmeğine yağ sürmek için. Tüm insanlar arasında -kazıyın bunu, buralardaki tek kişi- Dianne bir tane almayı hak ediyor.

"Elbette," diye kabul ediyor.

"Hemen döneceğim," diyorum heyecanla ve arabaya koşuyorum.

Acaba annem geçmişinden birinin kitabını okuduğunu bilse gurur duyar mıydı?

Yalanlar, Yalanlar ve İntikam'ı aldım. Belki Dianne bunu okur ve annemin çocuklardan bu şekilde intikam aldığını bilerek rahatlar.

Kitabı eve getirdim ve Dianne'e verdim.

"Onun imzası var," diyorum gururla. "Bu onun takma adı."

Dianne kapağı inceliyor.

"E.V. Renge intikam için bir anagram." Gülümsüyorum.

Dianne kitabı elinde çevirir ve arka kapaktaki yazar resmine bakar.

Annemin birkaç yıl önce çekilmiş güncel bir fotoğrafı, kendine özgü dağınık kuzguni saçları, kakülleri ve arka plandaki kırmızı güllerle uyumlu kırmızı rujuyla. Gotik görünüyor, muhtemelen evlatlık yıllarından bir değişiklik.

Dianne resme bakınca gözleri kısıldı. Nedense hediyem konusunda pek heyecanlı görünmüyor.

"Bu annem. Yaklaşık beş yıl önce," diye açıklıyorum.

Yine de sessizlik garip. Dianne aniden biraz fazla düşmanca görünüyor. "Tabii ki vardı."

"Ne?"

"Çiçekler. Gülleri severdi."

"Oh." Bunu hiç duymamıştım. "Gerçekten mi? Çok komik. Annemin çoğu çiçeğe alerjisi vardı. Zaten muhtemelen sahteydiler."

Dianne ölü bir sessizlik içinde resme bakmaya devam ederken EJ ve ben birbirimize kaşlarımızı kaldırıyor ama sözünü kesmek istemiyoruz. Dianne Jacobson'ın

Kimse tanımadan önce annemi tanıyordum. Babamdan *önce.*

Birden, Keller'dan ayrıldığından beri annemin daha fazla fotoğrafını görmek isteyip istemediğini merak ettim. Sosyal medya hesaplarımı kontrol etmek için telefonum çekmiyor ama resim klasörümde en az bir tane olduğuna eminim. Anma töreninden slayt gösterisi dosyasını açıyorum -büyükannem annemin, babamın ve benim bebeklik resimlerimizi de eklemişti- ve telefonu Dianne'e veriyorum.

"Bu onun elimdeki en eski fotoğrafı. Muhtemelen bir yaşlarındaydım," diyorum ikimiz de ekrana bakarken.

Annem, yüzü mükemmel bir şekilde yakalanana kadar defalarca çekilmedikçe fotoğraf çektirmeyi pek sevmezdi. O zaman bile rötuşlanması ya da fotoşoplanması gerekirdi.

Ama bunu büyükannem çekmişti. Cenazeye kadar hiç görmemiştim. Resimde annem beni kollarında tutuyor. Saçlarını at kuyruğu yapmış. Ruj yok, makyaj yok. Kolunu omuzlarına dolamış olan babamın yanında otururken yorgun görünüyor. Annem hazırlıksız yakalanmış gibi görünürken o kameraya sırıtıyor. Çok genç görünüyor, yirmili yaşlarının başında, her zamanki özenle giyinmiş, tertemiz halinden çok farklı-

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yazık," diye mırıldanıyor Dianne.

Gözlerim şaşkınlıkla ona bakıyor. Kaşlarımı çatıyorum, kelime aklıma hemen gelmiyor.

"Annem bu resimde çok daha genç ve makyajsız," diye açıklıyorum tereddütle, neyi kastettiğinden emin değilim.

Dianne başını sallıyor, yanağını diliyle ısırıyor. Gözlerini bana kaldırıyor, bakışları neredeyse kızgın. "Deli olduğumu düşüneceksin. Ama bu böyle olmayacak."

Midemin çukurunda kötü bir his toplanıyor.

Dianne ekrana dokunmadan, kıvrık işaret parmağıyla ekranın üzerindeki havaya birkaç kez vurur.

"Onu tanıyorum. Lizzy Dunn'ı da tanıyorum. Bu" -gözleriyle ekranı işaret ediyor ve tekrar benimkilerle buluşuyor- "Lizzy değil. Bu Tonya."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

YIRMI BIR YIL ÖNCE

OCEANOFPDF.COM

THIRTY-TWO

BEN

"Bizi biliyor. Kahretsin!" Tonya'nın göl kulübesinin mutfağında adımlarken homurdanıyorum.

Tonya kollarını göğsünde kavuşturarak, "O aptal değil," diyor. "Demek ki sen yeterince zeki değilmişsin."

"Bana söylediğin her şeyi yaptım, Tonya."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama eğer söyleseydin, hiç şüphelenmezdi."

Buzdolabından bir bira alıyorum ve sinirimi bastırmak için büyük bir yudum alıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, 22 yaşında baba olmayı planlamamıştım. Ya da birlikte olmak istemediğim bir kızla yaşamayı. Bu arada, birlikte yaşadığım kızı kullanarak zengin olmak için tuhaf bir intikam planı olan başka bir kıza aşık olmak ve onunla bir ilişki yaşamak.

Ben de bu kadar erken evlenmeyi planlamamıştım. Ama sonra, Tonya bunun gerekli olacağını ve bebeğin kozumuz olacağını söyledi.

Tonya akıllıdır. Bu plan berbat. Ama sonra, Lizzy'nin grup evinde Tonya'ya yaptıklarını düşünmekten nefret ediyorum. Belki de gelecekteki başarısını paylaşması gerekiyordur. Tonya adaleti hak ediyor. Geri ödeme diyor.

Keşke şehirdeki o küçük stüdyoda yaşamak zorunda olmasaydım. İç karartıcı.

Tonya'nın göl kulübesi çok daha iyi. Yaklaşık altı haftada bir burada buluşuyoruz. Uzak bir akrabasının burada yaşadığını söyledi.

yardım etmek için grup evinden hemen sonra taşındı. Akrabası ölmüş ve kulübeyi ona vasiyet etmiş.

Artık yaz olduğu için burası çok güzel. Kışın Tonya'yı görmek için kar fırtınalarında falan buraya gelmek çok zordu. Ama o zaman hâlâ yurtta kalıyordum. Birkaç günlüğüne ortadan kaybolmak için bir bahanem olması daha kolaydı. Mezuniyetten sonra Lizzy'nin yanına taşınmak zorunda olduğum için hafta sonlarını burada geçirmek için annemi bahane olarak kullanmak zorundayım.

Genellikle Lizzy beni havaalanına götürmek için benim arabamı kullanır. Sonra Tonya gelir ve beni alır. Kulübede hafta sonları rahat bir nefes alıyoruz ve sonra Lizzy'nin evine dönüyoruz.

, kulağa şaibeli geliyor ama çifte hayat yaşayan tek kişi ben değilim. Lizzy'yi manevi olarak ve ailemin bana gönderdiği parayla destekliyorum. Minnettar olmalı. Ve gelecekte kızıma bakmak istiyorum

Sadece Tonya'yla birlikte olmak istiyorum. Yazları Old Bow'dan kulübeye arabayla bir saatte gidiliyor. Saklanmaktan yoruldum.

Lizzy ve Tonya ile ilgili her şey kontrolden çıktı. Lizzy hamile kalmasaydı her şey yoluna girecekti. Öğrendiğimde temkinli bir şekilde ona bu konuda ne yapmak istediğini sordum. Her *şeye* razıydım, altını çiziyorum, *her şeye*. Bebeği doğurmak istediğini söyledi.

Hiç şaşırmadım.

Kızgındım ama kendimden başka kime kızabilirdim ki? Tam da bu durumdan kaçınmak için her seferinde koruma kullandım. Belki de çoğu zaman. Sarhoş olduğum ve onunla seks yaptığımızı bildiğim halde hatırlamadığım birkaç kez hariç.

Ama bu dışında.

Lizzy'ye bebeğe yardım edeceğimi söyledim. Tabii ki. Yani, param olsaydı. Onunla kalmayı planlamamıştım ama Tonya ısrar etti.

Tonya. Tonya. Tonya. Bu kız ateş gibi, ben biramı yudumlarken onun beni izlemesini izliyorum ve hâlâ Lizzy ve bebekle tüm bu çileye rağmen Tonya ve benim bunu çözeceğimizi düşünüyorum. Öyle diyor ve eğer bu kız öyle diyorsa, onu mezbahaya giden bir koyun gibi takip edeceğim.

Lizzy'nin hamile olduğunu öğrendiğimizde, Tonya birkaç ay ortadan kayboldu.

"Lizzy'ye odaklanmalısın. Benim de düşünmeye ihtiyacım var," dedi gitmeden önce ve ben onun gittiği her dakikadan nefret ettim.

Lizzy ile işleri yoluna koymaya çalıştım. Tanrı biliyor ya, denedim. Ama Lizzy dayanılmaz hale geldi. Onunla sadece bebek için kalmayı planlamıştım. Bir de evi yüzünden. Brady Monica'yla çıkıyordu, bu yüzden Monica her ziyarete geldiğinde yurttan çıkmak zorunda kalıyordum. Bu zaten yarım yıl sürmüştü. En başta Lizzy'yle takılmamın sebebi buydu. O kolay biriydi. Kendi dairesi vardı. İstediğim her şeyi yapmama izin veriyordu. Haftanın herhangi bir günü, herhangi bir saatte gelmeme izin veriyordu. Tabii ki ona kalacak bir yere ihtiyacım olduğunu söyleyecek kadar aptal değildim.

Yani, Lizzy yetenekli, buna şüphe yok. Bana ilk kez bazı öykülerini okuduğunda, onun bir yerlere gelebileceğini anlamıştım.

Ama sonra Tonya geldi. Ateş. Eğlenceli. Havalı. Kıskançlık yok. Bağlanmak yok. Ona Lizzy'den bahsettiğimde ve Tonya bana bir şans verirse onunla görüşmeyi bırakacağımı söylediğimde bile, "Dur bakalım kaptan" dedi.

Aşık olmuştum. Tonya o kızdı. Yani, böyle bir kızla tanıştığınızda ve her türlü duyguyu hissettiğinizde, sadece bilirsiniz.

Ama sonra gidip ona Lizzy'nin yazdığı hikâyeleri anlatmak zorunda kaldım.

Lanet olası Lizzy ve hikayeleri. Sanki Tonya onlara kafayı takmış gibiydi. Özellikle de Lizzy'nin müsveddelerini gizlice çıkarıp okuması için Tonya'ya verdiğimde.

"Harika," dedi Tonya.

Bunu biliyordum. Herkes biliyordu. Lizzy'nin o noktada zaten bir menajeri vardı ve ona bir çeşit avans sözü vermişti.

Tonya, "Bu bir yerlere gelecek," dedi, "Bu kitapla bir yerlere gelecek. *Yalanlar, Yalanlar ve İntikam*.

Bunu ben de biliyordum.

Tonya birkaç ay sonra yeniden ortaya çıktığında, basitçe "Onu şimdi bırakamazsın" dedi.

O gün kavga , ilk kavgamızdı.

"Benimle birlikte olmak istemiyorsan tamam," diye çıkıştım. "Ama sırf lanet bir bebek için hiçbir şey hissetmediğim bir kızla kalmayacağım. Yirmi iki yaşındayım, Tonya. Mezun olmak, bu şehirden Doğu Yakası'na taşınmak ve bir iş bulmak üzereyim. Yaşamak istiyorum, bebek bakıcılığı değil."

Tonya daha önce hiç konuşmadığı bir şekilde, "Güzel olmalı," dedi. Gözleri yaşlarla doldu.

"Ne?... Güzel mi? Güzel ne?"

"Geçmişi geride bırakabilmek. Bir zamanlar her şeye sahip olan birinin sizden her şeyi aldığını düşünmemek."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

İşte o zaman bana ahır yangınından bahsetti.

"Evet, birbirimizi tanıyorduk," dedi Tonya acımasızca. "Yani, bugünlerde beni hatırlamıyor. Neden hatırlasın ki? Ben bir hiçtim. Ve sahip olduğum tek şeyi, erkek arkadaşımı aldı. Kıskanıyordu çünkü erkek arkadaşım popüler, yakışıklı ve zeki biriydi ve beni ona tercih etmişti."

"Bunu bana hiç söylemedi."

"Sana ne derdi, Ben?" Tonya tersledi, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve Tonya'yı daha önce hiç ağlarken görmemiştim. "Onun bir psikopat olduğunu mu? Bir sapık mı? Kafasında bazı dengesiz fikirler mi vardı? Beni ve bir çocuğu kıskandığı için onu ve iki arkadaşını bir ahıra kadar takip edip ahırı ateşe vererek onları öldürdüğünü mü? Sence bunu sana gerçekten söyler miydi?"

Şok içinde bakakaldım. Bu olamazdı. Benim sessiz, saf Lizzy'm
değil. Ama sonra.

Hâlâ şok içinde Tonya'ya bakıyordum. "İşte.
Bana inanmayacağını biliyordum." Bir
gazete kupürü uzattı.

GRUP EVİNDE ÇIKAN AHIR YANGININDA ÜÇ KİŞİ ÖLDÜ

OceanofPDF.com

THIRTY-THREE

BEN

İşte o zaman Lizzy'nin farklı bir yönünü anladım. Her zaman çok sessiz ve gizemli görünüyordu ama romanları farklı bir hikaye anlatıyordu. Onun gibi birinin yazdığı çarpık, kanlı intikam planlarını nasıl bulabildiğini asla anlayamazdım.

Şimdi her şey anlam kazanmaya başladı.

"Hey, hey, bebeğim." Tonya'ya doğru yürüdüm ve onu kollarımın arasına aldım. "Şşş, sana inanıyorum. Her şey yolunda. Her şey yolunda."

Bir süre hıçkıra hıçkıra ağladı, sonra ağlamaklı gözlerini bana kaldırdı. "Şimdi anlıyor musun?"

"Evet, onu bırakacağım."

Dudaklarını büzerek gözlerini kapattı. "Hayır, Ben." Gözlerini bana dikti. "Yapamazsın."

". Ne istiyorsun o zaman?"

"Bana borçlu, Ben. Bu hikayeleri. Bu acıyı. Yazdığı her şeyi, kederimi kullanarak ve ondan yararlanarak. Ve tahmin et ne oldu? O kitapları yayınladığında, o da zengin olacak."

Hala anlamamıştım.

"Sen," dedi Tonya, "bunun bir kısmını alabilecek tek kişi sensin."

"Nasıl?"

"Bebeğin babası sensin." "Ve?"

"Bebek doğana kadar onunla kalacaksın. Kitap yayınlanmadan önce sen de onunla evleneceksin. Ve sonra..."

Önerdiği şey başımı döndürdü. Bu bana ve Tonya'ya haksızlıktı. "Peki sonra?"

"Ve sonra ondan her kuruşunu alacaksın."

"Ama... Peki ya *biz*?"

Tonya elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Fedakârlık yapmam gerekecek. Bizi."

"Hiç şansın yok-"

"Dinle!" diye bağırdı öfkeyle, sonra kendini toparlamak için gözlerini kapadı ve tekrar açtı. "Beni dinle. Dinleyebilirim. Dinleyeceğim. Ve senin de yapabileceğini biliyorum. Benim için. Geleceğimiz için." Alt dudağı titredi, güzel gözlerinden yine yaşlar döküldü. "Sadece sabırlı olmalıyız bebeğim." Yüzümü çok tatlı bir şekilde kavradı. "Dediğimi yapacaksın. Ben de tam burada, senin yanında olacağım. Sadece herkesin içinde değil. Ve onun bilmediği bir şekilde. Ve sonra," -dudağını ısırdı ve kirpiklerini kalbimi hızlandıracak şekilde bana doğru kırpıştırdı- "ve sonra, bebeğim, bize olan borcunu aldığımızda, onu terk edeceksin ve sonunda birlikte olacağız. Ve zengin."

"Ama-"

"Sen, ben ve kızın." "Kızım mı?"

"Kızını da alacağız. Lizzy'nin neler biliyorsun.
Kızınız bizimle daha iyi olacak. Hem daha güvende."

Sadece Tonya böyle bir sevgiye sahip olabilirdi.

Önümüzdeki birkaç ay içinde bunların hepsi doğru çıktı.

Lizzy'ye ahır yangınından hiç bahsetmedim tabii ki. O zaman bahsetmedim. Yani, ben aptal değilim. Onu korkutmak falan istemedim.

Ama Lizzy gittikçe deliriyordu. Şüphelenmeye başlamıştı. Öfkeli şeyler söylüyor ve mantıklı olmayan tehditler savuruyordu. Evde çılgınca şeyler yapıyor, sonra da beni suçluyordu.

Aşırı tepki veriyor olabileceğini düşündüm. Ta ki ikinci el yazmasını bulana kadar.

Tonya'ya göstermek için Lizzy'nin evinden gizlice çıkardım.

İskelede durup tekneden gelen çığlıklarını dinliyorum. Aklını kaçıran kadının çığlıkları. O kadın ki

bunun neden geldiğini henüz bilmiyor. Hayatı yavaş yavaş parçalanan kadın. Kocasının boğulmasını izliyor, yardım edemiyor.

Bunu hak eden bir kadın.

Çaresiz. Panik. Clueless.

Bilgisiz, çünkü bunların hepsi benim suçumdu. Kocasının ölümü de dahil.

Bunu hak etmişti.

Yoluma hiç çıkmamalıydı.

"Aklı başında kim böyle bir şey yazar ki?" Tonya gözlerini el yazmasından ayırıp şok içinde bana bakarken gözyaşları içinde sordu.

"Yani..." Burnumun kenarını çimdikledim. "Bu bir kurgu, değil mi?"

"Kurgu mu?" Tonya haykırdı. "Elbette bebeğim, kurgu. Ama" -sayfaları çılgınca çevirdi- "işte, işte. İki ana kahraman okulda rakipti. Sonra biri diğerinin erkek arkadaşını çalmış. Ve yıllar sonra, diğeri"-Tonya'nın panik içindeki gözleri bana dikilmişti-"ilk kızın kocasını boğulmakla suçluyor, sonra evlerini yakıyor ve bebeklerini çalıyor. Başına böyle bir şey gelmesini mi istiyorsun?"

"Bana mı? Bekle-bekle-bekle-"

"Kör müsün, Ben?" Tonya'nın kaşları acıma duygusuyla çatıldı. "O berbat bir insan. Hayatımı bir kez mahvetti. Bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim. Bedelini ödemeli."

Göğsü hıçkırıklarla sarsıldı.

Kadınlar ve tiyatroculukları.

Ama bu Tonya'ydı. Ve o böyleyken elimde değildi. Ona tekrar sarıldım ve göğsüme bastırdım.

"Şşş, her şey yolunda. Her şey yolunda."

"Bunu sensiz yapamam, Ben. Ama buna ihtiyacım var. Normal hissetmek için buna ihtiyacım var. Seni kaybetmek istemiyorum. Ama bunu ona ödetmek için yardıma ihtiyacım var. Lütfen?"

Güzel gözlerini bana dikti ve dünyada bana hayır dedirtebilecek hiçbir şey yoktu.

"Dört ay daha," dedi.

Hapis cezası gibi görünüyordu. Pek de neşeli olmayan bir mezuniyet. Lizzy, gittikçe daha eksantrik ve paranoyak oluyordu. Sonunda Lizzy'den bahsettiğim ailem.

"Pantolonunun içinde , değil mi?" Annem tersledi.

Ama sonra onlara Lizzy'nin yayıncılık anlaşmasından bahsettim ve onunla konuşmak istediler. Lizzy onlarla bir süre telefonda konuştu ve sonunda Lizzy parlıyordu ve onlar da memnundu.

Ona dünyaları vaat ettim elbette. Başka ne ki? Hala

Tonya'ya aşıktım.

Ama sonra iki ay *kadar*... Lizzy'nin yanına taşındım, çünkü yurtlarımın boşaltılması gerekiyordu. Arkadaşlarım birbiri ardına yeryüzünden silindi, çünkü iş bulmuşlardı ve ülkenin dört bir yanına dağılmışlardı. Elimde işe yaramaz bir diplomadan başka bir şey yoktu.

Sonra bir ay kaldı.

Tonya ve benim bir planımız vardı, ama nasıl yürüteceğimizi tam olarak bilmiyordum.

Lizzy ile evlenmek mi? Çılgınca. Ailem bir süre onlarla kalabileceğimizi söyledi. Kendi ayaklarımız üzerinde durana kadar. Lizzy'nin kitapları basılana kadar.

Tonya da bize yakın bir yere taşınacağını söyledi, kimsenin haberi

olmadan. İşte buradayız, sadece günler kaldı.

Ailem dırdır ediyor. Kız arkadaşımın bebeği olmak üzere. Sevdiğim kız şehrin dışında, göl kenarında bir kulübede yaşıyor. Ben bir dolandırıcıyım. Ben aşığım. Yalan söylemekten bıktım.

Ve aklımı kaçırmak üzereyim.

Ne derler? Yağmur yağdığında, bardaktan

boşanırcasına yağar. Gerçek bu değil mi?

Bir haftadan kısa bir süre içinde baba olacağım. Bu gerçek hala tam olarak değil. Yakında evleneceğim kızla ortak ebeveyn olacağım.

Lizzy bir saat önce beni havaalanına bıraktı. O gittikten sonra, Tonya beni almak için uğradı.

Biradan bir yudum alırken, birden her şey yanlış gelmeye başladı -tüm bu yalanlar sadece Tonya ile haftada bir gece geçirmek içindi.

Ama uzak duramıyorum.

"Bu asık surat da neyin nesi?" Tonya soruyor.

"Sadece..." Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bunun bir süre daha birlikte geçireceğimiz son hafta sonu olup olmadığından emin değilim. Lizzy doğum yaptığında, ona yardım etmek zorunda kalabilirim.

"Lanet olsun! Bunu gerçekten yapmak istemiyorum,"

diye . Tonya bana bakıyor. "Neyi yapmak, Ben?"

"Tüm bu ebeveynlik olayı."

Yüz ifadesi yumuşuyor, sonra gülüyor, neşeyle değil ama beni huzursuz eden şekilde. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Dışarıda hava çoktan kararmaya başlamıştı, bu yüzden bir arabanın farları pencereye vurduğunda Tonya da ben de hemen fark ettik.

"Kim o?" Tonya pencereden dışarı bakarak düşünür.

Umurumda değil. Gözlerimi sıkıca kapatıp hayatımın nasıl bu pembe diziye dönüştüğünü anlamaya çalışıyorum.

İşte o zaman Tonya, "Bu senin araban, Ben."

dedi. Başımı ona doğru çevirdim.

Hâlâ pencereden dışarı bakıyor. "Öyle," diyor. "Bilin bakalım burada kim var?"

gerek yok. Ben biliyorum. Lizzy.

Bence sıçtık.

OceanofPDF.com

THIRTY-FOUR

BEN

Tonya verandaya çıkarken ukalaca, "Bakın kedi kimi sürüklemiş," diyor.

Kapının arkasında duruyorum, nefesimi tutuyorum ve Tonya'nın Lizzy'yi göndermesi için dua ediyorum.

"Nerede o?" Lizzy tersler. "Kim?"

"O korkak ve hilekar. Ben. Nerede o?"

Tonya kıkırdar. "Onun burada olduğunu sana düşündüren ne? Hem burayı nasıl buldun?"

"Sizi takip ettim. İkinizi de. Evet, havaalanından beri. yüzden pis yalanlarını bırak Tonya."

Gözlerimi kapatıyorum, kafamın içinde tekrar tekrar küfrediyorum.

Belki de bu, sonunda bu işi *kendi* çözmem, Lizzy'ye durumu anlatmam ve ilişkimizi gerektiğinin işaretidir. Tonya ve ben idare edebiliriz. Birbirimizi seviyoruz ve Lizzy'nin kitaplarından kazanacağı potansiyel paraya ihtiyacımız yok. Tonya tüm bu yalanlara değmeyeceğini anlamıyor. "Bunun bir süredir devam ettiğini biliyorum," diyor Lizzy. "Denemeye gerek yok "Bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulmalısın."

Kararlıyım, kapıyı çekip açıyorum ve verandaya çıkıyorum.

Lizzy arabanın farlarının önünde duruyor, yüzü şimdiye kadar gördüklerimin en kızgın hali. Vücudu, çıkık göbeğiyle, arabanın üzerine dev bir gölge düşürüyor.

verandaya, ayaklarıma uzandı. Gözleri bana o kadar nefretle bakıyordu ki ne söylemeye çalıştığımı unuttum.

"Lizzy..." Mırıldanıyorum. "Düşündüğün gibi değil-"

"Kes şunu, Ben!" diye bağırıyor. "Annenle konuştum. Yarım yıldır eve gelmediğini biliyorum. Yalan söylemeyi bırak."

"Açıklayabilirim."

Farklı bir şey söyleyecektim ama o kadar öfkeli, o kadar kin dolu ki dayanamıyorum.

Tonya kollarını göğsünde kavuşturur ve başını eğerek Lizzy'ye bakar. Hiçbir şey söylemiyor. Lizzy'nin duygularını incitmeden nasıl bir şeyler söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Lizzy," diye başlıyorum. "Yetişkinler gibi konuşalım-"

"Konuşmak istemiyorum!" diye tükürür. "Ne var biliyor musun? Bunu uzun zaman önce yapmalıydım. Ama ben bir korkaktım. Tıpkı senin gibi. İşlerin yoluna gireceğini sanmıştım. Ama yürümüyor. Bir süredir de yürümüyor."

"Lizzy, sakin ol." Göğsünün hızla inip kalktığını görebiliyorum. Nefesi kesiliyor ve karnını tutuyor. "Sadece-"

"Hayır, Ben!" diye o kadar yüksek sesle bağırıyor ki sesi kısılıyor. "Yapmayalım! Seni istemiyorum. Bebeğim seni istemiyor. *Biz* seni istemiyoruz!"

Sanırım ağlıyor. Oh, adamım, ağlıyor.

Kollarımı avuç içlerim dışarı bakacak şekilde önümde birleştirdim. "Sadece rahatla, Lizzy, tamam mı?"

"Hayır!" diye bağırıyor, sesi tizleşiyor. "Dokunma bana! Sakın yaklaşma. İşimiz bitti, Ben! Bittik! Bittik! Bitti!" diye avazı çıktığı kadar bağırıyor.

Birden yüz ifadesi acıyla buruşur ve çığlık atarak yuvarlak karnına tutunarak kendi içine doğru eğilir.

"Lizzy?"

"Aah." Ağzı genişçe açılıyor ama bu sefer neredeyse hiç ses çıkmıyor. Gözleri şok içinde bana bakıyor.

"Lizzy?" Ona doğru yavaş adımlarla ilerliyorum. "Sorun

ne?" Panik beni ele geçirmeye başladı.

Tökezliyor. Eşofmanına bakarken ağzından uysal bir inilti çıkıyor. Farlar beni kör ettiği için karanlıkta pek iyi göremiyorum.

"Ben?" diye inliyor çaresizce, bacaklarına bakarak. o

zaman görüyorum. Açık renk eşofman altı ıslanıyor.

Endişeli gözlerini bana doğru kaldırıyor. "Ben?" diye fısıldıyor.
"anasını," diyor Tonya arkamdan. "Az önce suyu geldi." Lizzy'nin gözleri önce Tonya'ya, sonra bana, sonra da bacaklarına kaydı.
"Aah!" diye acı içinde homurdanıyor ve dizleri bükülmeye başlıyor. İleri atılıp onu kollarımla yakalıyorum.
"Onu hastaneye götürmeliyiz!" Tonya'ya bağırıyorum.
Lizzy'yi tutamıyorum ve ikimiz de çimlerin üzerine çöküyoruz.
Tonya yanımda diz çöküyor ve Lizzy'nin acılı yüzüne bakıyor.
"Gitmek zorundayız. Benim arabamla gideceğiz," diyorum.
"Hayır," diyor Tonya.
Endişeli bakışlarımı ona yöneltiyorum. "Ne demek hayır? Doğum yapıyor. Onu hastaneye götürmeliyiz."
Tonya bana dönüyor ve yüz ifadesi kararlı ama biraz soğuk. "Zamanımız yok. Bunu burada yapmak zorunda kalacak."
Bu sözler üzerine kusacakmış gibi hissediyorum.

OceanofPDF.com

THIRTY-FIVE

BEN

Keşke zamanı geri alabilsem.

Lizzy'nin evinde kaldığım günlere bile. Keşke bir saat öncesine dönebilsem.

Lizzy yatak odasında, yatakta acı içinde kıvrılmış yatıyor. İnliyor ve ara sıra çığlık atıyor, keskin yalvarma sesi midemi bulandırıyor.

Tonya'nın yatak odasına girip çıkmasını, Lizzy'yi kontrol etmesini, bir yandan da mutfakta su kaynatıp eski bir çarşafı yırtarak paçavra haline getirmesini izlerken kulaklarımın arasında kan dolaşıyor.

Bana sürekli şunu ya da bunu yapmamı söylüyor. Lizzy'ye hap vermemi istiyor, hapın ne olduğunu sormuyorum.

"Hastaneye gitmemiz gerek," diye tekrarlayıp duruyorum, kendi sesim bir yankı gibi.

"Seni terk etmek istiyor, Ben, anlamıyor musun?" Yatak odasından mutfağa gidip gelirken, Tonya'nın deyimiyle "malzemeleri" getirirken Tonya tıslıyor.

"Öyle olsun," diyorum.

"Aptal olma. Seni terk edemez. Hastaneye yattığında, geleceği ya da kitapları unut."

"Kitapları unut, Tonya!" Bağırıyorum.

Gömleğimin önünü yumrukluyor. "Hayır," diye öyle bir hırlıyor ki tüylerim diken diken oluyor.

"Ona burada, evde yardım edeceğiz," diye açıkladı. "Bu roket bilimi değil. Birçok insan evde doğum yapıyor. Sonra da bebeğe yardım edeceğiz. Biz onunla bir anlaşma yapana kadar buradan ayrılmayacak ya da bebeğini almayacak."

Ona bakakaldım. "Delirdin mi sen?"

Lizzy'nin iniltisi yatak odasından geliyor. "Yardım edin."

Tonya gözlerini genişletir. "Artık çok geç. Bunu kendimiz yapmak zorundayız.

Sertleş, Ben."

"Nasıl? Ne yapacağımızı nasıl bileceğiz?"

"Biliyorum." Tonya dolaptan bir demet temiz havlu alır.

"Nasıl?"

Tonya onları ellerime tutuşturuyor ve gözlerimin içine bakmak için bir an duraklıyor. "Bilmek istediğini sanmıyorum, Ben. Git hadi."

Bunu hiç istemedim. Hiçbir erkek buna tanık olmak istemez, bir kızın doğum yapmasına. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Bakamıyorum.

Bir saat boyunca Tonya ve ben Lizzy'nin yanındaydık, yatakta çırpınırken onu sakinleştirmeye çalışıyorduk.

"Tamam," der Tonya sonunda. "O hazır. Onu taşımama yardım edecek misin?"

Tonya'ya bakarak, "Hayır," diye yalvardım.

"Onu soymam gerek. Git odanın dışında bekle. Seni çağırıyorum, içeri geliyorsun. Bir şeyler isteyeceğim, hemen yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

Kuvvetle başımı salladım, tökezleyerek odadan çıktım ve koridorda durdum.

Nefes nefese, olanları çalışıyorum.

Çok işe yarayan bir çare var.

Mutfağa koşuyorum, dolaptan bir şişe viski alıyorum ve koridora geri dönüp bir yudum alıyorum. Sonra bir yudum daha. Ve bir tane daha.

Çıplak tavandan sarkan parlak ampul göz kamaştırıyor.

Tonya'nın sesi odanın içinde korku hikayelerinden bir yankı gibi. "Seni soymam gerek. Bana yardım et."

Lizzy'nin daha fazla homurtusu var.

Onları umuduyla viskiden bir yudum alıyorum. "Bana yardım etmelisin, tamam mı? Şimdi itmelisin."

Bir çığlık, sonra bir tane daha.

Daha fazla emir.

Daha fazla homurtu.

Bir yudum daha alıyorum, sıvı boğazımı yakıyor ve hafifçe başımı döndürüyor.

Sonra Lizzy'ye ait olan ama neredeyse insan sesine benzeyen korkunç bir kükreme geliyor.

"Tamam, tamam, tamam. Ben! Daha fazla çarşaf lazım! Kanaması var!"

Şişeyi yere bıraktım ve dolaptan daha fazla çarşaf aldım. Yatak odasına girdiğimde duraksadım.

Yine, keşke zamanı geri alabilsem. Keşke gördüklerimi geri alabilseydim. İşte Lizzy. Tonya var. Ve kan var. O kadar çok kan var ki yataktaki her şey kırmızı görünüyor.

"Haydi!" Tonya bağırıyor, kanlı eli bana doğru uzanıyor. Yatağın üzerinde bir sürü çıplak deri var ve hepsi bir cinayet mahalli gibi kırmızıya boyanmış.

Çarşafları bırakıyorum ve geriye doğru sendeleyerek odadan çıkıyorum.

Başımı sallamak korkunç görüntüyü yok etmiyor. Gözlerimi kapatmak da öyle.

Boğazıma kadar safra geliyor. Derin bir nefes alıyorum ve tutuyorum. Başım dönene kadar. Kusmayacağımı bilene kadar.

Bazı şeyler hayat boyu iz bırakır. Bazı şeyleri görmemek mümkün

değildir. Viskiden bir yudum alıyorum.

Sonra bir tane

daha. Ve bir tane

daha. Bir tane

daha.

Hasta olana kadar viskinin içinde boğulmak istiyorum. Yatak odasından gelen korkunç seslerden değil, içkiden.

Boğazımdaki viskinin yakıcılığı, odadan gelen hayvansı çığlıklara karışıyor, Tonya'nın emirleri ve öfkeli bağırışlar, daha fazla çığlık, homurdanmalar, inlemeler, inlemeler, daha fazla inlemeler.

Kısa süre sonra zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Yere oturuyorum, sırtım duvara dayalı ve şişe boş, yine de keşke daha fazla viskim olsaydı, çok daha fazla, böylece kendimden geçebilir ve bu kulübede olanları unutabilirdim. Kilometrelerce etrafımızda kimse yok, yardım edecek kimse yok ve bana bunun yanlış olduğunu, çok yanlış olduğunu söyleyecek kimse yok. Bunu içimde hissediyorum.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Bir saat mi? İki mi? Üç mü?

Uyukluyorum

Kapalı.

Bilmediğim bir ses duyduğumda neredeyse bir rüya gibi, daha önce bir ses. Filmlerde duyduğumuz, şu anda nedense ürkütücü o neşeli an, bir bebeğin ağlama sesi.

Tonya göğsünde bir şey tutarak yatak odasından çıkar. "Görmek ister misin?"

Başımı bile kaldıramıyorum. Sallıyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum.

"Görüyorum ki şişeye sarılmışsın," diye sitem ediyor Tonya. "Yardım etmek için çok fazla." Cevap vermedim.

Sonra hiç duymak istemediğim sözler geldi. "Onda bir sorun var."

İşte o zaman başımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Lizzy'de bir sorun var. Hiç mantıklı değil. Zar zor konuşabiliyor. Ve çok kan kaybetti."

Tonya banyoda kayboluyor. Suyun aktığını duyuyorum, uzaktaki bir şelale gibi. Bebek artık ağlamıyor. Her odada ışıklar açık olmasına rağmen kulübe karanlık hissediyor. Birdenbire sessizleşmesine rağmen korku filmi gibi hissediyorum.

Tonya yatak odasına geri döndü. Bir sonraki çıkışında başımı kaldırdım.

"Bebek nerede?" Fısıldıyorum.

Hâlâ yerde oturuyorum, kalkıp *oraya*, Lizzy'nin olduğu odaya gidecek gücü ya da cesareti kendimde bulamıyorum. Kanın olduğu yere.

"Bebek iyi. Uyuyor. Endişelendiğim şey bebek değil."

Tonya'nın elindeki çarşaf yığını kıpkırmızı, kan kırmızısıdır. Tonya onları banyoya taşırken kan yere damlıyor.

Ahşap zemindeki kırmızı damlalara, koridorun keskin ışığında neredeyse siyah görünen damlalara bakıyorum ve her şeyi berbat ettiğimizi fark ediyorum. Sanırım kötü bir karar verdim. Ve sanırım Lizzy'ye korkunç derecede kötü bir şey yaptık.

Ama zamanı geri alamayacağımı biliyorum. Artık çok geç.

OceanofPDF.com

THIRTY-SIX

BEN

Tonya'yla benim aramdaki kanepede yatan yırtık bir çarşafa sarılmış küçük yaratıktan gelen bu sesleri seviyor muyum yoksa onlardan nefret mi ediyorum bilmiyorum. Bir bebek-pterodaktil gibi ses çıkarıyor.

Bebeğin ebeveynlerine olan benzerliğini söyleyebilirsiniz derler. Bu herhangi bir bebek gibi görünüyor. Küçük siyah bir saç örgüsü. Buruşuk bir yüz. Kabarık bir ağız.

İki gündür çoğunlukla uyuyor. Lizzy'nin içinde bulunduğu durum nedeniyle, depo sütünü ısıtıp bebeğe vermek zorundayız. Tonya iyi olmadığını söylüyor ama şimdilik elimizdeki tek şey bu.

"Yakında beslenmesi gerekiyor," diyor Tonya, bebeği pek de ilgilenmeden inceleyerek. "Bebeklerin her üç saatte bir beslenmesi gerekir."

Bunu nereden bilebilir ki?

Bir dakika daha sessizce oturup aramızdaki küçük pakete bakıyoruz. Bir anneye ihtiyacı var. Ama annesi de en az bebeğin kendisi kadar çaresiz.

Lizzy'nin kanaması durdu. *O* geceden beri boş bir ifadeyle yatıyor, ara sıra bir şeyler mırıldanıyor. Yemek yemeyi reddediyor ama Tonya onu birkaç kez zorla beslemiş gibi görünüyor.

Lizzy konuşmuyor. Duyulmaz sesler çıkarıyor ve çoğunlukla uyuyor, yatakta yattığı zamanlar hariç, önüne bakıyor ve içeri girdiğimizde Tonya'ya veya bana nadiren yanıt veriyor.

Oda defalarca havalandırıldı ama kan kokusundan kurtulmanın bir yolu yok. Ne zaman içeri girsem, *o* gece olanlar gözümün önüne geliyor.

Oda spreyine ihtiyacımız

var. Yardıma ihtiyacımız

var.

Bunu halledecek profesyonellere ihtiyacımız var. Ama

Tonya bunu duymayacak.

"Ne yapmamızı önerirsiniz?" diye tartıştı dün. "Eğer onu hastaneye götürürsek ve iyileşirse, bebeğe ve diğer her şeye veda edebilirsin. Doktorlara ne söyleyeceğini kim bilebilir? Ya iyileşmezse ve yaptıklarınız yüzünden bebeğinizi alırlarsa?"

Dehşet üzerime çöktü. "Ben mi?"

"Ben, sen, alakasız. Ya bebeğe bakamayacak durumda olduğunu söylerlerse? O zaman her şeyini kaybedersin."

Tonya haklı. O zeki biri. Sadece bunu için zamana ihtiyacımız var.

"Bebek malzemelerine ihtiyacımız var," diyorum sonunda, Tonya'ya bakarak ve onun da bana bakmasını isteyerek.

Bebekle ne yapacağımı bilmiyorum, gerçekten. Oynamak istiyor mu? Hareket etmek? Çok fazla uyuyor. Bebeklerle nasıl başa çıkılacağını biliyormuş gibi kendinden emin davranan tek kişi Tonya. Garip, gerçekten.

Bu kulübede bebek için hiçbir şeyimiz yok. Kasabada ise bir süre önce aldığımız çıkarılabilir beşikli bir bebek arabamız, bebek bezlerimiz, oyuncaklarımız ve bebek kıyafetlerimiz var - Lizzy'nin aldığı tüm o şeyler.

Tonya, "Bebek eşyaları için kasabaya gitmem gerekiyor," diyor.

Ve daha fazla bira ve likör için. Kafamı toparlamak için bir içkiye ihtiyacım var.

"Bebek mamasına da ihtiyacımız var," diye ekliyor Tonya. "Bebeği beslemesini sağlamaya çalıştım ama pek işe yaramıyor. Dediğim gibi, vücudunda bir şeyler ters gitti."

Sözleri beni utandırıyor. Birden kendimi kötü hissettim. Lizzy için değil - neyse o- ama bebek için. O çok küçük. Bütün bunlar onun suçu değil. Bu bebek benim.

"Mackenzie," diyorum sessizce.

Tonya bana şaşkın bir bakış attı.

"Mackenzie," diye tekrarlıyorum. "Lizzy ona böyle seslenmek

istedi." "Umurumda değil."

"Mackenzie o," diyorum ve küçük yaratık minik ellerini hareket ettirip höpürdeten bir ses çıkarıyor.

Sanırım ona bir isim verdiğim anda gerçek oluyor, gerçi iki gündür gerçek.

"Onu nasıl tutacağını öğrenmelisin," diyor Tonya. "Ben etrafta olmadığım zamanlar için."

"Neden buralarda olmayacaksın?"

"Tsk. Çünkü hayatımızın sonuna kadar bu kulübede oturmayacağız, Ben. Değil mi? Ve senin bir bebeğin var."

"Bir bebeğimiz var," diye düzeltiyorum.

"Evet. Ama o *senin* bebeğin. Bunu sakın unutma. O yüzden baba olmayı öğren."

Sanki hakkında konuşulduğunu hissetmiş gibi, bebek ellerini belli bir yöne doğru sallamaya ve yine o pterodaktil seslerini çıkarmaya başlar.

Tonya küçük bohçayı dikkatle aldı ama kucağına almak yerine başını sallayarak bana uzattı. "Haydi. Al şunu."

Garip bir şekilde, bebeğin vücudunda bir şeylerin kırılacağından korkarak onu kollarıma alıyorum.

"Onu beslemeliyiz," diyor Tonya. "." "Onu."

"Ne?"

"O. *Onu* beslememiz gerek. Mackenzie." Ona zayıf bir gülümseme verdim.

Tonya sırıtarak cevap veriyor ve gözlerini hafifçe devirdiğinden eminim. "Doğru. Mackenzie."

OceanofPDF.com

THIRTY-SEVEN

TONYA

Eğer Ben bana bir kez daha o aptal koyunsu bakışlarından birini atarsa, yemin ederim kafasını kıracağım.

Tanrım, annecilik oynamaktan yoruldum. İkisine de. Aslında şimdi üç oldular. Son iki gün sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi.

Lizzy en büyük sorun. Kaçmak gibi aptalca bir şey yapabilir ve o zaman kitap anlaşmalarına veda edebiliriz. Ama şu anda o bir zombi gibi.

Ben'e, "Sen burada bebekle ve onunla kal, ben de şehre inip birkaç kıyafet ve bebek maması alayım," dedim. "Ben de onun evine uğrayıp aylardır biriktirdiği bebek eşyalarını alacağım. Başka bir şey var mı?"

"Bunu neden ben yapmıyorum?" Ben bebeği kucağına almış, perişan bir halde soruyor.

Bu ona yakışıyor. Bu noktada yapabileceği tek şey bu.

Cidden sinir bozucu biri. Eğer sinirlerimi bozarsa ve ben de kendimi kaybedersem, Lizzy'nin sonu da tıpkı bu kulübenin önceki sahibinin sonu gibi olur; ani bir aşırı doz reçeteyle.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum.

"Olası bir krizi yönetme konusunda daha iyiyim," diye

düşünüyorum. "Yön bulabilirim," diyor.

"Yapamazsın. Diğer şeylerin yanı sıra araştırma da yapmam gerekiyor. Şehirde tanıdığım biriyle karşılaşma şansım daha az. Ya tesadüfen

arkadaşlarınız ya da profesörleriniz? Ya bebeği sorarlarsa? Kız arkadaşın hakkında?"

Aptal gözleri yine üzerimde. Bu yavru köpek ifadesine dayanamıyorum. Keşke adam bir kez olsun kendini ciddiye alsaydı.

Beni yanlış anlama, Ben eğlenceli biri. Çekici de, her partinin neşesi. Keşke hayat sadece partiden ibaret olsaydı.

Zar zor mezun oldu. Adil olmak gerekirse, ben hiç üniversiteye gitmedim, ancak bazılarımızın kendilerini dünyaya kanıtlamak için diploma almasına gerek yok. Tıpkı doğumun nasıl gerçekleştiğini bilmek için hemşirelik okuluna gitmeme gerek olmadığı gibi. En zor yaşam deneyimlerinden bazıları en kötü hatalardan kaynaklanır. Hamile kalmak da bunlardan biri. Bilmem gerekirdi. O yollardan geçtim. Bu Ben'in benim hakkımda asla öğrenemeyeceği şeylerden biri.

"Kasabadan kimseyle konuşma," diye uyarıyor Ben.

Sinir bozucu biri. Sevimli, ama, Tanrım, aptalın teki. Ondan hoşlandığım için şanslı, çünkü yatakta bile iyi değil. Tek yeteneği, yavaş yavaş bitkisel hayata giren yetenekli kız arkadaşı.

"Ben, bebeğim-" Ona doğru bir adım atıyorum ve yüzünü avuçluyorum. "Son iki günü atlattık, değil mi?"

Başını sallıyor, ifadesi çoktan yumuşamış. Çok kolay biri.

"Bir sonrakini atlatacağız. Sadece bana güven," diyorum o anki ruh halimin bana verdiği en tatlı sesle.

Ben'i -mutlu demek isterdim ama boş ver- zihinsel olarak dengede tutmak önemli. Ona ihtiyacım var.

"Peki ya o?" diye soruyor.

Onu yumruklamak istiyorum. Yemin ederim, son iki gündür bu karmaşayla ilgilenmek Ben'e karşı sabırlı olmaktan daha kolaydı. Lizzy olayı yüzünden kendini kötü hissediyor olabilir ama bu benim sorunum değil. Zayıf insanlardan bıktım.

Ama kızgın olmak onu sadece ürkütür ve üzer. Aptalca bir şey yapabilir ve tüm bu girişimi mahvedebilir. Bu yüzden kendi rolümü oynamaya devam etmeliyim.

Gözyaşı dökmek için kendimi zorluyorum. Evet, gözyaşları geliyor. İşte başlıyoruz, bu daha inandırıcı olacak. Dudağımı ısırıyorum, burnumu çekiyorum ve sonunda gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum.

"Sahip olduğum her şeyi aldı Ben," diyorum titrek bir sesle. Biraz fısıltılı, biraz acı-mükemmel. "Anlamıyorsun. Biz yetimdik. O çocuk, ilk aşkım, her şeyimdi. Ve onu aldı. Aynen ." Çıtlattım.

Parmaklarım. "O benim hayatımı mahvetti." Kasıtlı olarak sertçe yutkunuyorum ve küçük bir hıçkırık numarası yapıyorum. "Ve bana borçlu. Evet. Bunu parayla alacağım."

Ben'e bunu neden yaptığımızı milyonlarca kez hatırlatmaktan zarar gelmez.

Acımanın yüzünü ele geçirmeye başladığını görebiliyorum. *Güzel.* Bebeği bir koluna alıyor ve diğer koluyla beni kendine çekiyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor sessizce, alnımı bir an için omzuna yaslıyorum ve yüzümü göremeyeceğini bildiğim için gözlerimi deviriyorum. Erkeksi ve destekleyici hissetmeye mi ihtiyacı var? Bana uyar.

"Tamam, gitmem gerek," diyorum sonunda, ondan uzaklaşarak.

"Hey, birayı unutma." Gözleriyle karşılaştığımda özür dilercesine omuz silkiyor. "Son birkaç gün stresliydi."

Stresin ne olduğunu bilmiyor. Bir grup evinde büyümeyi dene. Ama ben öyle demiyorum. Deneyim özneldir.

Ona hızlı bir öpücük veriyorum ve bebeği kontrol ediyorum.

Mackenzie, Lizzy'nin ona isim vermek istediğini söyledi. Umursadığımdan değil. Bebek çok tatlı. Annesinin kendini kaybetmesi bebeğin suçu değil. Yine, benim sorunum değil.

Lizzy'yi kontrol etmeye zahmet etmiyorum. Sessiz, sürekli yarı uyku yarı depresyon halinde. Sadece kendini suçluyor. Aslında, Lizzy ile olan bu sorun bizim için iyi olabilir. En azından bir süreliğine, ben farklı bir eylem planı düşünene kadar burada, gölde kalmalı.

Onu rahatlatmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama merhametten değil. Daha çok acımak gibi, öldürmek üzere olduğunuz bir hayvan için hissettikleriniz.

Muhtemelen ona o zamanlar grup evindeyken onu kıskandığımı söyleyebilirim. Zekiydi, gizemliydi, güzeldi. Erkek arkadaşım bile ona aşıktı, arkadaşları da öyle. Bunu hak etmişti. Onlara kirpiklerini kırpıştırmamalıydı.

Güzel Lizzy'nin bir sürtük olduğunu, erkeklerden hoşlandığını ve sürekli onlardan bahsettiğini düşünmeleri için onları ikna etmek uzun sürmedi.

Ona iyi davrandıklarını söylediler. Bobby ve Danny'nin konuştuklarını duydum, ahırda ona ne yaptıklarını, hatta bundan zevk aldığını, almasını sağladıklarını. Brandon'ın orada olmaması dışında. Sadece izlediğini söylemişti. Ona inandığımdan değil. Hatta daha sonra özür dilemek için yatağına gizlice güller bırakmıştı. Acınası. Ve tüm bunlar benimle çıkarken oldu.

Haftalar sonra bir gece onu, çocukların bir parti için toplandığı terk edilmiş ahıra doğru sürünürken gördüğümde şok oldum. Ben de yoldaydım.

Lizzy hakkında çenesini kapatamayan Brandon'a kızgındı. Çocuklar haftalardır onunla yaptıkları küçük kaçamağı sanki yaptıkları en iyi şeymiş gibi tartışıyorlardı. O günün erken saatlerinde, kasabadan aldıkları kaçak içki şişesinin içine bir hemşireden çaldığım reçeteleri koymuştum. Sırf onlara bir ders vermek için. Bu benim intikamımdı. Akıllarını kaçırmalarını ve bundan zevk almalarını izlemek için ahıra gidiyordum.

Ama sonra Lizzy'yi ahırın dışında gördüm. Ahırın kapısının önüne bir gaz tenekesinden sıvı döktü ve ateşe verdi.

Cidden, kim içinde insanların olduğu bir binayı sırf inadına ateşe verir ki?

Ama şuna bakın, küçük cesur bir şey. Ondan büyülenmiştim. Onun yanında durmak, yangını izlemek, sarhoş ve muhtemelen korkudan altlarına işeyen o üçünün aptal yüzlerindeki şoku görmek istedim.

Ama Lizzy . Yazık oldu, gerçekten. Sonra aklıma başka bir fikir geldi.

Şu anda kıymetli Lizzy'ye, o gece kaçıp gittiğinde alev alev yanan kapıya geldiğimi, yan tarafta duran direği aldığımı ve kapının içeriden asla açılmaması için kapı kollarına soktuğumu itiraf edebilirim. Siktir et o üçünü. Onu benden daha çok seviyorlardı. Zaten onlardan sıkılmıştım.

Tüm bunları ona şimdi de anlatabilirim ama şimdiden aklını kaçırmaya başladı.

Akıllı olmakla zeki olmak arasında kesinlikle bir fark vardır. Lizzy sağduyudan yoksun. Yani, ona o gece ne yaptığını bildiğimi söyledim. Ona kanıtım olduğunu söylediğimde, sadece o güzel gözlerini kırpıştırdı ve bana inandı.

Cidden mi? Yıllar sonra elimde nasıl bir kanıt olabilir ki?

Dediğim gibi, aptalca. Eğer bu kadar aptalsanız, olanların suçunu da üstlenebilirsiniz, değil mi? Akıllı insanlar işledikleri suçlardan nasıl kurtulacaklarını bilirler.

Yaptım.

OceanofPDF.com

THIRTY-EIGHT

TONYA

Evden çıkıp arabama bindiğimde ve araziden uzaklaştığımda rahat bir nefes alıyorum. Ev gözümün önünden kaybolduğu anda sanki göğsümden bir taş kalkmış gibi hissediyorum. Radyoyu açıyorum ve şarkı söylemeye başlıyorum.

Bunu atlatacağım. Bunu çözeceğim. Bazılarımıza fırsatlar verilir. Bazılarımız onları kullanır. Lizzy'nin yarısı kadar yeteneğim olsaydı, şimdiye ünlü olmuştum. Şu kız mı? Tanrım. İşe yaramaz bir diploma, boktan bir daire ve Ben. Ne paket ama!

Ben'le ilk tanıştığımda, Lizzy'yle gizlice birlikte olduğunu bildiğim halde, ondan etkilenmiştim. Çok çekici biri, hakkını vermeliyim. Hatta aşık bile olmuştum. Küçük bir tane. Bir hafta kadar. Ama sonra, aşık olmak gençler içindir. Brandon bir aşktı. Ben'in sahip olduğu tek şeyin Lizzy olduğunu fark ettiğim anda, ikisine de ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Eğer Lizzy'ye onsuz ulaşma şansım olsaydı, bunu yapardım. Ben yardımcı oldu. O bebek de öyle. Lizzy'nin bir oğlanla başını daha fazla belaya sokmasına şaşırmadım bile.

Onun sorunları benim ikramiyem olabilir.

Arabayı ana yola çeviriyorum ve göl kulübesine dönüşü işaret eden dev balık tabelasına bakıyorum.

Biz buna "gar" dönüşü diyoruz ve bu işaretten nefret ediyorum. Üzerindeki balık keskin dişleri olan bir canavara benziyor. Görünüşe göre buna "garfish" deniyor ve gölde çok sayıda yaşıyorlar.

Bayan Cavendish bana bu konudaki yerel efsaneyi anlattığında tüylerim diken diken olmuştu. Bayan Cavendish'e baktığım bir yılı aşkın süre boyunca her gün o tabelayı gördüm. O yaşlı cadı sinir bozucuydu. Ama en azından nalları dikmeden önce evini bana bıraktı. Biraz yardımla. Bugünlerde herkes hak ettiğini almak için bir itkiye ihtiyaç duyuyor; berbat bir ilişki ya da bir mezar. En azından benim tecrübem bu yönde.

Old Bow'a doğru ilerlerken, bir sonraki eylem planımı oluşturmaya çalışıyorum.

Eğer Lizzy tehditlerini yerine getirir ve bebeği alıp taşınırsa, Ben kitaplarından kazanacağı paraya diyebilir. Bana da elveda, çünkü Lizzy olmadan ona ihtiyacım yok.

Ben mi? Yeni bir başlangıç yapmam, Lizzy'yi tekrar takip etmem, ona şantaj yapmam gerekecek ve bu çok can sıkıcı. Ben küçük şantajlar için doğmadım. Ya da göl kenarında eski püskü bir ev için.

Şehirdeki ilk durağım halk kütüphanesi.

Her şeyden önce, doğum sonrası komplikasyonlarla ilgili birkaç kitaba göz attım ve Lizzy'nin sorununun ne olduğunu anlamaya çalışarak birkaç saat okudum. Belli ki bir sorun var.

İki saat sonra, birkaç seçenekle baş başa kaldım. Nörolojik hasarla sonuçlanan ciddi oksijen yoksunluğu ile kalp durması. Hipovolemik şok. Yüksek tansiyondan kaynaklanan bir felç - ki bu büyük olasılıkla - beyin hasarına yol açabilir.

Kulağa biraz korkunç geliyor ama bu benim suçum değil. Birçok insan doktor yardımı olmadan doğum yapıyor. Komplikasyonlar kaçınılmaz. Lizzy'ye biraz zaman verip ne yapabileceğimize karar vereceğiz. Belli ki şu an kendinde değil. Sadece kendinden geçmiş değil. Bu sadece doğum sonrası depresyonu değil. Ben'in bilmediği, sıvılarına kattığım sakinleştiriciler de değil. Hiçbir şey hatırlamıyor, beni ya da Ben'i hatırlamıyor gibi görünüyor. Sadece bebeği.

Sonra, alışverişe çıkıyorum. Göl kulübesine daha yakın, yolun sadece on mil yukarısındaki küçük bir köyde, bir şey kaçırırsam daha sonra daha fazla malzeme alabileceğimiz bir mağaza var. Bu orada ne kadar kalacağımıza bağlı. Ama şu anda büyük bir mağazaya girip temel ihtiyaçlar, yiyecek ve bebek malzemeleri alıyorum. Bebek mamasına ihtiyacımız olduğu kesin.

Arkamdan bir ses duyduğumda, tabii ki bu kötü şansımdı. "Tonya!
Ne var yok?"

Ben'in ekibinden Garret. Mezun olduktan sonra hala şehirde olduğunu bilmiyordum.

"Ne var ne yok?" Pampers ve her türlü bebek eşyasıyla dolu olduğunu görmemesi için arabamın önüne geçerek soruyorum.

"Her şey . Bugünlerde senin neyin var? Seni uzun zamandır görmedim."

Arabama bir göz atıyor ve ben de meraklı olmasına sinirlenerek soğuk bir şekilde gülümsüyorum.

"Her zamanki gibi. İş. Ev. Bir arkadaşıma yardım ediyorum," diye ekliyorum, arabamda neden bebek eşyaları olduğunu merak ederse diye inandırıcı olsun diye.

"Son zamanlarda Ben'le konuştun mu? Onu pek ortalıkta görmedim."

Yüzümü asmıyorum. "Hayır. Aylardır yok. Birisi onun ve kız arkadaşının şehri terk ettiğini söyledi."

Garret kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Omuz silkiyorum. "Gitmem gerek. Sonra görüşürüz."

Malın parasını ödedim ve dükkandan çıktım.

Ben'in bunu yaptığını ve Garret'a Lizzy'nin nerede olduğunu ve neden bebek için alışveriş yapan kişinin kendisi olduğunu açıklamaya çalıştığını hayal edebiliyorum. Ben zor konuşmaları idare edecek kadar zeki değil.

Sonra, Ben ve Lizzy'nin dairesine gidiyorum.

Belli ki şanslı günümde değilim, çünkü ikinci kata çıkar çıkmaz apartman yöneticisi Grunger'in dairesinden çıktığını görüyorum.

Duruyorum ve o beni görmeden bir adım geri çekiliyorum ama artık çok geç. Gözleri bana kilitleniyor ve dudakları her zamanki sinsi gülümsemesiyle aralanıyor.

"Bakın burada kim varmış."

Gözlerini yavaşça Lizzy'nin dairesine kaydırıyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor.

Bana bir yıl önce Lizzy'nin dairesine girmek için ne yapmam gerektiğini hatırlatan bir hareket yapıyor.

Beni görünce onun da ilk düşüncesinin bu olduğuna eminim. Gülümsemesi müstehcenleşiyor ve bana doğru yavaş adımlarla ilerlerken kurt ıslığı çalıyor.

"Selam güzelim. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Şu anda onunla uğraşmayı gerçekten istemiyorum. Ama başka seçeneğim olmayabilir.

Saçmalık.

OceanofPDF.com

THIRTY-NINE

TONYA

On dakika sonra ben koltuktan kalkıp eteğimi düzeltirken Grunger kot pantolonunun fermuarını çekiyor. Yüzünde memnun bir gülümseme var.

Evet, Lizzy'nin kanepesinde yaptık. Ben aptal göl kulübesinde tek başıma yaşarken onun aylardır Ben'le birlikte olduğunu düşünürsek bu gayet adil. Ve Grunger seks konusunda Ben'den çok daha iyi.

Grunger, bir yıl önce şehre geldiğimde Lizzy ile ilk bağlantımdı. Dağınık siyah saçları, dövmeleri ve yüzünde iki elimin parmaklarını geçmeyecek kadar çok piercing vardı.

Binanın sahibi olan amcası için binayla ilgilendiğini öğrendim. Lizzy'nin komşusuydu ve bir yönetici olarak acil durumlar için tüm dairelerin anahtarlarına sahipti.

Bir gece Grunger'i bara kadar takip ettim. Olaylar birbirini izledi ve o gece kendimizi onun evinde bulduk. Altı bira içtikten sonra Lizzy ve anahtarlar hakkında epeyce şey biliyordum ve istediğim zaman dairesine girebiliyordum. Bunun yasal olup olmaması beni ilgilendirmiyordu.

Şu anda Grunger tam bir baş belası. Kollarını kanepenin yaymış, şehvetle beni inceliyor. Bu sürpriz karşılaşmayı uzatmayı planlamıyor olsa iyi olur.

"Gitmen gerek," dedim ona.

"Peki sen burada tam olarak ne yapıyorsun?" "Yardım ediyorum."

"Uh-huh." Şüpheleniyor, haklı olarak.

Görüyorsunuz, Grunger sinsi biri. Ondan istediğimi alırım ve onunla işim biter diye düşünmüştüm. Ama o çok dikkatli. İlk gecemizden beri karşılaşmalarımız oldukça sıklaştı. Binada kimse, özellikle de Lizzy beni görmeden gizlice evine girmek zorunda kalmama rağmen çoğu oldukça hoştu.

Ellerimi kalçalarıma koyup yorgun numarası yapıyorum. "Dinle, sadece... Karışık bir durum," diyorum. "Arkadaşlarıma yardım ediyorum ve işim başımdan aşkın."

Teatral bir şekilde iç çekiyorum ve alt dudağımı çiğniyorum, istendiğini hissetmesi için onu özlemle inceliyorum.

Cevap vermiyor, sadece yarım bir gülümsemeyle beni izliyor.

"İşleri yoluna koymak için biraz zamana ihtiyacım var ve sonra..." Gülümsememi gizlemeye çalışır gibi dudaklarımı büzüyorum ve onunla göz göze geliyorum. "Ve sonra belki bir içki için bir araya gelebiliriz ya da..."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yoksa?" diye yineliyor, gülümsemesi büyüyor.

"Sadece şimdi değil, Grunger. Belki birkaç hafta sonra," diyorum ona. Bir erkeğin biraz umudu olmalı. "Şu anda gerçekten bazı şeyleri çözmem gerekiyor. Yalnız başıma." Ona anlamlı bir bakış attım.

"Anlaşıldı," diyor ve yavaşça ayağa kalkıyor.

"Ayrıca..." Ona doğru yaklaştım, gömleğindeki gevşek bir ipliği kopardım ve ellerimi nazikçe göğsüne koyarak kaşlarımın altından ona baştan çıkarıcı bir bakış attım. "Ben burada değildim. Biri sorarsa diye."

"Uh-huh." Grunger'in elleri belimden tutup beni kendine çekiyor. Gözleri dudaklarıma düşüyor.

"Ama gitmen gerek," diye fısıldıyorum, dudaklarını yutmak istercesine inceliyorum. "Seni arayacağım."

Onu çabucak öpüyorum. "Hoşça kal," diyorum banyoya doğru yürürken. "Kapıyı arkandan kapat!"

Kendimi temizlerken, ön kapının kapandığını duydum.

Güzel.

Grunger'dan kurtulmam gerek. Ekstra para kazanmak için uyuşturucu sattığını düşünürsek, bunu nasıl başaracağıma dair oldukça iyi bir fikrim var.

Grunger bir keresinde bana yerel polisle başı derde girdiğini söylemişti. Dairesinde birçok kez bulundum, satılık eşyalarını nereye sakladığını biliyorum, dış klima ünitesine bağlı küçük bir bölmeye. Polisler onu asla bulamaz. Küçük bir ipucu olmadan yani.

Daha sonra sokaktaki ankesörlü telefonu kullanıp yerel kolluk kuvvetlerine bir nezaket çağrısı yapmak için aklıma bir not alıyorum, umarım bu Grunger'in uzun, çok uzun bir süre ortadan kaybolmasını sağlar. Çok fazla şey biliyor, özellikle de Lizzy'nin evinin anahtar kopyası hakkında.

Grunger yardımcı oldu, elbette. Eğitimli değil ama sokak zekası var. Onun sayesinde Lizzy'nin dairesine birçok kez girdim. İlk olarak, bir yıl önce Lizzy'ye not bıraktığımda. Eğlenceliydi. Notu bulduğunda yüzünün alacağı şekli hayal edebiliyorum.

Sonraki birkaç seferde mutfağına ölü bir fare bıraktım, kıyafetlerini yeniden düzenledim, oturma odasındaki halıyı değiştirdim, şişelenmiş içeceklerine toz halüsinojenler koydum. Nereden bulmuştum? Yine, Grunger ve onun gizli zulasından. Lizzy'yi delirtmek çok değerliydi. Hamile olduğu düşünülürse, hormonları muhtemelen bir isyana neden olmuştu.

Şimdi, dairesi dağınık görünüyor. Ben'in yaptığına eminim.

Banyodan çıktığımda her zamanki gibi ilk dikkatimi çeken pencerenin yanındaki eski antika yazı masası oluyor. Yontma altın süslemeli eski kiraz ağacından. Üzerinde bir lamba, mumlar ve kuru çiçekler var. Parmaklarımı kenarında gezdiriyorum ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Herkesi Lizzy'ye çeken de hep bu olmuştur; onun hakkındaki gizem. Herkesin hakkında fısıldadığı eski gotik bir konakta yaşayan o güzel cadı gibi. Sihirli büyüler bilen bir büyücü gibi. Giyinişinden, retro ve şık hissettiren eski püskü kıyafetlerinden, konuşma tarzından, bakmaya doyamayacağınız ürkek ve baştan çıkarıcı sesinden, içinizi görebilecekmiş gibi bakmasından, sevimli bir gülümsemeden ya da sahiplenici görünen hırçın bir öfkeden her zaman böyle görünürdü.

Lizzy Dunn bir gizemdi. Sadece Ben'in aptal ekibi
Onu.

Şimdi onun sahip olduğu şeylere dokunduğumda, unutulmaz yazılarını
yazarken kullandığı
Hikayelere doyamıyorum. Burada oturan, eğlence için bile olsa eski kalemi kullanan, çekmeceleri çekip eski kağıt yığınlarını yeniden düzenleyen o kişi olmak istiyorum.

Mutfak tezgahının üzerindeki telefonun aniden çalması beni ayağa kaldırıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Telefon susana kadar hareketsiz duruyorum. Sonra çekmecelerden birini açıp kalın deri defterleri çıkarıyorum. Birinin başlığı, *Yalanlar, Yalanlar ve İntikam*.

Diğeri ise Kurt Islığı. İkincisini elime alınca gülümsüyorum; zeki Lizzy benden ve ondan esinlenerek bir kitap yazmış. Çok hoş.

Çekmeceyi boşaltıyorum, sonra . Eğer biri gelip kapıyı çalarsa, onu ararsa, ev sahibi ya da Tanrı korusun, polis, el yazmalarını bulmalarını istemiyorum.

Telefon tekrar çalmaya başlayınca sarsıldım. Belki de kabloyu çıkarmalıyım. Ama günlerce kimse cevap vermezse, acilen Lizzy ya da Ben'e ulaşmak isteyen biri gerçekten kapıyı çalabilir.

Yavaşça nefes alıp veriyorum, telefona bakıyorum ve susmasını bekliyorum.

Sessizlik çöktüğünde, el yazmaları ve belgelerin bulunduğu çantayı kapıya çekmeceli dolaba yöneliyorum.

Burada sadece bir bavul var; muhtemelen Ben'in, mezun olduktan sonra buraya taşındığı zamanki bavulu. Onun çekmecesinden birkaç giysiyi bavula tıkıştırıyorum, sonra Lizzy'nin çekmecesine gidiyorum. Onunkinin yarısı dolu. Kız gerçekten paradan anlıyormuş.

Bavul dolduğunda, fermuarını çekiyorum ve bez çantanın olduğu kapıya doğru yuvarlıyorum. Yatağın altını ve dolabı aradım ama etrafta başka çanta yoktu. Bu yüzden mutfak lavabosunun altından birkaç çöp poşeti alıyorum, onları Lizzy'nin bebeği için aldığı bebek malzemeleri için kullanmak niyetindeyim.

Telefon tekrar çaldığında mutfağın köşesini dönüyorum. Ani zil sesi beni sıçratıyor ve elimi göğsüme bastırarak nefesimi tutuyorum.

Lanet olsun.

Durmadan çalıyor. Bu üst üste üçüncü kez oluyor. Buradayken telefona cevap vermeyi planlamıyordum, ama şimdi zil sesi bu kadar ısrarcı olunca, belki de vermeliyim diye düşünüyorum.

Grunger olabilir, benimle alay ediyor. Bunu yapardı. Ama ya Ben'in ailesiyse? Bildiğim kadarıyla Lizzy ile sadece bir ya da iki kez konuştular. Belki de endişelenmişlerdir. Ya üniversite ise? Ben, Lizzy'nin birkaç iş teklifi aldığını söyledi. İkisini de arayan biri olabilir. Doktorlar mı? Komşular?

Tanrım, seçenekler başımı döndürüyor ve şimdi basit bir şeyin farkına varıyorum - sonsuza kadar saklanamayız. Bir noktada, birileri bizi aramaya gelebilir.

Telefon çalmaya devam edince sonunda pes edip cevap veriyorum.

OceanofPDF.com

FORTY

TONYA

"Alo?" En sefil sesimle söylüyorum. Sonra, sırf inandırıcı olsun diye, biraz öksürüyorum ve törpü taklidi yapmaya çalışarak "Alo?" diye tekrarlıyorum.

"Alo? Oh, merhaba! Cevap alacağımı sanmıyordum ve telesekreter de yok," diyor neşeli kadın sesi. "Elizabeth Dunn ile görüşebilir miyim?"

Hay aksi. Şimdi zor durumdayım. Bu rastgele bir arama mı yoksa onu tanıyan ve sesini bilen biri mi?

"Kiminle konuşuyorum?" Her ihtimale karşı kontrol ediyorum.

"Bu Laima Roth, edebiyat ajanı. Bu Elizabeth mi?"

Ben'in Lizzy ve menajeri hakkında söylediği her şeyi hatırlamaya çalışarak nefesimi tutuyorum. Birbirlerine e-posta gönderdiklerini biliyorum. Lizzy de onun taslaklarını gönderdi. Yine de etkileşimlerinin tam boyutunu bilmiyorum.

"Evet?" Uysalca, yalan söylerken yakalanırsam bunun üstesinden gelebileceğimi umarak söylüyorum. "Aman Tanrım! Elizabeth! Merhaba! Seninle konuşmak çok ama çok güzel! Ben sadece
Umarım yakında yüz yüze görüşebiliriz! Geçen hafta size birkaç kez e-posta gönderdim ve hiç yanıt alamadım."

Çifte saçmalık.

Lizzy'nin bilgisayarı yok ama üniversitenin internet kafesine gidiyor. Bunu düşünmemiştim bile.

"Ben... Ben meşguldüm."

"Harika haberlerim var, Elizabeth!"

Umarım öyledir, çünkü son zamanlarda işler sarpa sarıyor. Sadece bunu nasıl çevireceğimi bulmam lazım.

Ve edebiyat ajanlarına sonsuza dek minnettarım, çünkü görünüşe göre hiç susmuyorlar.

Laima her neyse, taslak, ikincisi ve sonunda en yüksek teklifi veren yayınevi hakkında cıvıldamaya başlıyor. Ama ben onun "İlk baskı elli bin adet" sözlerini kaydettikten sonra her şey bulanıklaşıyor.

O konuşmaya devam ederken, ben de hesap yaptım. Çok fazla gibi görünmüyor, ama ya kitap en çok satanlar listesine girerse ve birden fazla baskı yaparsa?

"Evet", "anlıyorum", "tabii" gibi kısa cevaplar verirken zihnim rakamlarla dönüyor.

Laima Something bir saniye bile susmuyor. "Yayının önümüzdeki yılın sonlarına doğru yapılması planlanıyor."

Kalbim karnıma batıyor. "Gelecek yıl mı?"

"Doğru, tıpkı konuştuğumuz gibi. Ama! Yayıncıya durumunuzu açıkladım, bebek ve her şey. İkinci taslağı göz önünde bulundurarak, yayıncı size yüklü bir avans vermeye hazır. Bu yeni bir yazar için son yılların en büyük avansı. Senin için gerçekten çok çalışıyorum Elizabeth."

Gururla gülüyor ve sonunda susuyor.

Sanırım kalp atışlarımı duyabiliyorum.

"Ne zaman?"

"Oh! Şey, bu değişir. Yani, New York'a ne kadar çabuk gelebileceğinize bağlı. Bir ara geleceğini biliyorum... Aman Tanrım! Sormadım bile! Bu sıralarda bir yerde, değil mi? Doğumun yaklaşıyor mu?"

Sertçe yutkunuyorum, beynim bunu nasıl oynayacağıma dair farklı senaryolar üretiyor. "Öyleyim."

"Ne zaman?"

"İki gün önce," diye ağzımdan kaçırdım, sonra ne diyeceğimi bilemeden. En azından gerçek bu.

"Aman Tanrım! Tebrikler, Elizabeth! Bu harika!"

Mırıldanarak teşekkür ediyorum ve Laima Chirpyhead işine geri döndüğünde diğer bazı soruları yanıtlıyorum.

"Ne zaman ayağa kalkıp New York'a uçabileceğinizi düşünüyorsunuz?"

"Bunu e-posta yoluyla yapamaz mıyım?" Tereddütle sordum.

Gülüyor. "Yapabilirsin ama yüklü avansı düşünürsek, bunu şahsen yapmak isterim," diyor patronluk taslayan bir ses tonuyla. "Yayınevi temsilcileriyle oturup sözleşmelerin üzerinden geçeceğiz ve anlaşmayı imzalayacağız. Aceleye gerek yok. Durumunuzu anlıyorum, bebek ve her şey. Ama tabii ki bunu mümkün olan en kısa sürede yapmak istiyoruz. Elbette tüm masrafları biz karşılayacağız."

Yine sessizlik var.

Başım dönüyor. Birdenbire zihnimde çılgın bir senaryo beliriyor. Aslında, o kadar saçma ki beni güldürüyor.

Bu bayan Lizzy'yi şahsen tanımıyor. Aklımdaki şey karmaşık olmamalı. Kesin olan bir şey var ki, hayatım boyunca kalbim hiç bu kadar çılgınca atmamıştı. Her zaman özel, kendime ait bir şeyim olsun istedim. Ve hiç bu kadar büyük bir fırsatım olmamıştı. Hayır, hayır, bu devasa! Bu benim hayatımı değiştirecek. Bu benim *yeni* hayatım olacak.

"Gelecek hafta yapabilir miyiz?" Kendimle eğlenerek soruyorum.

"Oh... Oh! Şey, kesinlikle! Sen olduğun sürece... Evet, kesinlikle. Hemen sıcak trene atlayalım!" Laima-the-hustler mutlu bir şekilde gülüyor. "Biletinizi ayırtmak için ehliyetinizin bir kopyasına ihtiyacım var."

"Sana e-posta göndereceğim. Bana e-postanızı tekrar verebilir misiniz? Oturum açma konusunda sorun yaşıyor gibiyim."

"Elbette."

Telefonun yanındaki kâğıt ve kalemi alıp dikte ettiklerini yazıyorum.

"Pekâlâ Elizabeth, sonunda seninle tanışacağımız ve kitaplarını milyonlarca okurun eline ulaştıracağımız için hepimiz çok heyecanlıyız."

"Milyonlar" kelimesi kulaklarımda çınlıyor ve kendimi gülümserken yakalıyorum. "Gelecek hafta New York'ta görüşürüz, Elizabeth!"

Evet, kendi kendime düşünüyorum. Gelecek hafta. New York'ta.

Oraya uçacağım. Elizabeth Dunn olacağım. Hatta bu ahmak Ben'den kurtulana kadar onunla kalacağım. Gerekirse bebeğe de bakarım. O parayı ve yayıncılık anlaşmasını almak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Sadece bir sorun var.

Gerçek Elizabeth'ten kurtulmam lazım.

OceanofPDF.com

FORTY-ONE

TONYA

Kulübeye döndüğümde Ben'in gözleri sanki Noel Baba'yı görmüş gibi sevinçle parlıyor.

"Sonunda," diyor kollarını bana dolayarak.

Aslında bu beni gülümsetiyor. Sevecen olması hoşuma gidiyor. Ayrıca, şimdiye kadarki en iyi ruh halindeyim.

"Git arabadan eşyaları al, ben de bebeği kontrol edeyim," diyorum ona.

Sanki buradan başka bir yerde olmaktan mutluymuş gibi koşarak evden çıkıyor.

Onu suçlamıyorum. Bebek çok tatlı, uyuyor. Bu gece aile okuma gecesi olacak. Lizzy'nin evinden birkaç bebek kitabı getirdim, böylece bebekler hakkında yeni şeyler öğrenebiliriz, çünkü evet, elimizde bir bebek var. Lizzy tepki vermiyor. Yatak odasına girdiğimde tepki bile vermiyor. Yatakta , kendi işaret parmağının yastık kumaşındaki aynı küçük noktayı okşamasını ve okşamasını izliyor. O

Görünüşe göre ona verdiğim sakinleştiriciler işe yarıyor.

Bu sefer onu beslemesi için Ben'i göndereceğimi düşünerek dışarı çıkıyorum.

"Onu burada tutamayız. Bir doktora ihtiyacı var," diyor Ben, yiyecekleri yerleştirirken kaşlarının altından bana bakarak.

"Kanaması yok. Kontrol ettim. Ona bir banyo daha yaptırıp tekrar kontrol edeceğim. Sıvı yiyor, yani bu iyi bir şey."

"Yardıma ihtiyacı var."

Bu sinir bozucu konuşmalar hiç bitmiyor.

"Peki, ne yapmamızı istiyorsun Ben? Ya onu hastaneye götürürsek ve bu halinden dolayı bizi suçlarlarsa? O zaman ne olacak? Yani, ya bizi suçlarlarsa?"

Ben dehşet içinde bana bakarken neredeyse elindeki yumurta kartonunu düşürüyordu. "Ne demek istiyorsun, bizden para mı alacaklar?"

"Kasıtlı olmayan bir zararla ya da başka bir şeyle, bilmiyorum. Ya yasa dışıysa?"

"Yasadışı olan ne?"

"Bu şekilde doğum yapmak için mi?" "İyi olduğunu söylemiştin."

"Söyledim," diyorum sesimi yükselterek, "çünkü başka seçeneğimiz yoktu, Ben. Bir çocuk doğurmaya hazırdı. Sonra yoruldu. Kafamız karışmıştı. Ve sonra iyi değildi. Ve... Artık çok geç olabilir."

"Siktir," diye fısıldıyor Ben ve saçlarını tutarak mutfakta volta atmaya başlıyor.

Keşke adam olsa.

"Aklını başına al, Ben. Şu kitap anlaşmasını yapmamız lazım. Ama önce bebekle ilgili bir şeyler yapmalıyız."

Durdu ve kafasını bana doğru çevirdi. Bu kez dehşete düşmüş görünüyor. "Bebek *ne* olacak?" diye fısıltıyla soruyor.

Birden kafama dank ediyor, o kadar şok edici bir farkındalık ki gülmeye başlıyorum. Yarım dakika kadar güldükten sonra onun gözleriyle karşılaşıyorum. "Bebeği kaydettir, Ben. Başka ne olacak?"

O kadar yüksek sesle nefes veriyor ki tüm vücudu sarkıyor. Belli ki rahatlamıştı ve aniden düşüncelerinin tamamen farklı bir yöne gittiğini fark ettim.

Bir adım daha yaklaştım. "Ne düşünüyordun Ben?" Onunla alay ediyorum.

kadar sapkın olduğumu düşünmüyor, değil mi? Yani, bu evin sahibi Bayan Cavendish başka bir şey. Yaşlı ve kaltağın tekiydi. Ayrıca, Ben'in bunu bilmesine gerek yok. Ama bir bebek farklı. Yani, işler kötüye gitmedikçe ve aşırı önlemler almak zorunda kalmadıkça.

Başını sallar, şaşkın şaşkın etrafına bakınır. "Ben... çılgınca düşündüm... Ben

... Yani, bu zaten çılgınlık, bebek ve o... Ben..."

Daha da yaklaşıp ellerimi nazikçe omuzlarına koyuyorum. "Biz canavar değiliz, Ben. Sadece çaresiziz. Ve o senin kızın. Onu kaydettirmemiz gerek."

"Ama Lizzy'yi oraya nasıl götüreceğiz ve nasıl açıklayacağız?"

"Lizzy içeri girecek ve bunu kanıtlamak için hamileliğinin tıbbi kayıtlarını sunacak. Bebek evde, acil bir durumda doğdu."

Ben kıkırdar. "Evet, tamam. İçeri nasıl girecek?" Başını Lizzy'nin bulunduğu odanın kapısına doğru eğiyor. "İki kelimeyi bir araya getiremiyor bile."

"*O* Lizzy yapmayacak," diyorum aynı kapıyı göstererek. "Ama başka bir Lizzy yapacak."

Bana şaşkın şaşkın, o aptal koyunsu bakışıyla baktığında sadece gülümsüyorum.

"Bebeği beslemen gerek," . "Bebek maması aldım." "Bunu nasıl yapacağım?"

"Talimatları oku, Ben. Yapmam gereken başka bir şey daha var."

Başka bir şey söylemeden banyoya yürüyorum ve satın aldıklarımdan birini koyduğum dolabı açıyorum. Siyah saç boyası, rengi "Ultimate Intense".

Mükemmel.

Bir saat sonra saçlarımı yıkayıp kuruttuktan ve düzleştirdikten sonra çekmeceden makası alıp öndeki tutamları bir çırpıda kesiyorum.

Memnuniyetle aynaya bakıyorum, yeni kaküllerime gülümsüyorum. Bunu daha önce nasıl düşünemedim? Bu görünüm bana uyuyor, kesinlikle uyuyor. Sadece kaşlarımı keskinleştirmem gerek. Ve-

Çekmeceyi karıştırıyorum ve sadece evde, böyle anlarda kullandığım, bir femme fatale olmanın nasıl bir şey olacağını düşündüğüm bir şeyi çıkarıyorum.

Kırmızı ruju dudaklarıma sürüyorum, dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum ve aynadan uzaklaşıp kendime bir kez daha bakıyorum.

İçimden aptalca bir kıkırdama geçiyor ve saniyeler içinde saçma kahkahamı durduramıyorum.

Bu tekinsiz. Bu yanlış.

Ve bu çok iyi hissettiriyor.

Çünkü aynadan bana bakan yüz Lizzy Dunn'ın bir kopyası. Hayır, kopyası değil. *Yeni* Lizzy Dunn. Temiz, kendinden emin, akıllı Elizabeth Dunn, dünyayı kasıp kavurmaya hazır.

OceanofPDF.com

FORTY-TWO

BEN

Yatak odasından mümkün olduğunca uzak duruyorum. Oraya girmek bana geçen hafta huzurlu görünmesine rağmen orada bir şeylerin korkunç bir şekilde ters gittiğini hatırlatıyor.

Lizzy artık Lizzy değil, boş bir insan kabuğu. Ben doktor değilim ve bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum ama bu sadece depresyon ya da yorgunluk değil. Bence saatlerce kan kaybettiği o gece beyninde bir şey bozuldu.

Ara sıra bebeği vermek ya da yemek getirmek için içeri girdiğimde bana hiç bakmıyor. Bakmadığı için memnunum. Boş bakışları rahatsız edici ve beni ürkütüyor.

Ben perişan haldeyken, Tonya bu karmaşayı oldukça iyi karşılıyor gibi görünüyor. Arada sırada kasabaya gidiyor ve orada ne yaptığından bile emin değilim. Zamanımın çoğunu Lizzy'nin odası dışında bir yerde geçiriyorum. Bebeği ondan daha sık almaya başladım. Artık Lizzy'ye güvenmiyorum.

Zihinsel ve duygusal olarak cehennem gibi günler geçirdim.

Bir akşam mutfakta yemek yerken Tonya'ya "Bu yanlış," diyorum. Bu, son zamanlarda yaptığımız bu tür konuşmalardan biriydi.

Tonya bana sitem dolu bir bakış attı. "Lizzy'nin yanında daha dikkatli olmalıydın. Yakalanmamış olsaydın, burada olmayacaktı."

"Oh, bu benim hatam mı?"

"Ne, benim olduğunu düşünüyorsun?"

"Onunla kalmak istemedim."

"Ben de öyle, Ben. Ama tahmin et ne oldu? Bir şeylerle geçinmemiz gerekiyor ve senin bir işin yok ve o" -parmağını yatak odasına doğru uzatıyor- "hayatını yaşarken, kitaplar yazarken ve milyonlar kazanırken ben hayatım boyunca garson olarak çalışmayacağım. O bir katil. Brandon'ı ve diğerlerini öldürdü."

Lizzy'nin neler yapabileceğini hatırlatmaya ihtiyacım yok.

Beşikteki bebeğe bakıyorum. Mackenzie şu ana kadar çoğunlukla sessizdi, uyuyor, yiyor, uyuyor, yiyordu. Bebek bezi kokusundan nefret ediyorum. Ve bebeğin kokusundan. Ama bunların hiçbiri bebeğin suçu değil.

Bakışlarımı Tonya'ya çeviriyorum.

Kuzguni siyaha boyanmış saçlarıyla farklı görünüyor. Uzaktan baktığınızda Lizzy ile şaşırtıcı bir benzerliği var; aynı saç, aynı vücut yapısı. Tekinsiz ve bu da yanlış hissettiriyor.

Tonya mutfak masasından kalkıp bebek mamasını ısıtmaya gider. "Bu gece bebekle ilk vardiyayı ben alıyorum. Böylece sen de biraz kestirebilirsin."

O kadar kayıtsız bir şekilde söylüyor ki, sanki bu bizim yeni normalimizmiş gibi. Belki de öyle olduğu yavaş yavaş kafama dank etmeye başlıyor.

Bundan nefret ediyorum. Evden, yatak odasında zombi gibi yatan Lizzy'den, Tonya ve benim uyuduğumuz iki eski püskü kanepenin olduğu oturma odasından, küçük Mackenzie'ye göz kulak olmak için evin içinde sürükleyip durduğumuz bebek beşiğinden. Bunların hiçbirini istememiştim.

Ama sanırım üstesinden gelmek zorundayız.

Ertesi gün, sabah erkenden, Tonya bana şehre gideceğimizi söyledi.

"İkimiz de mi? Ne hakkında-"

"Bebek bizimle geliyor."

Kafam karıştı, ona baktım.

Gözlerime bakıyor. "Ne var Ben? Bebeği ve evde doğum olayını kaydettirmemiz gerekiyor. Bebek kliniğine annesiz bir bebekle girebileceğini düşünmüyorsundur herhalde. Yalan söylemeyi beceremiyorsun."

Ayrılmadan önce, Tonya Lizzy'yi kaşıkla besliyor. Bakmıyorum, o odaya bile girmiyorum. Lizzy'den boğuk bir inilti duyuyorum ama neler olduğunu görmek istemiyorum. Bu çok yanlış. Ama belki de Tonya haklıdır. Her şeyi berbat ettik ve bunu düzeltmenin ileriye gitmekten başka yolu yok.

Bebeği dışarıya, verandaya çıkardım ve Tonya gelene kadar uyumasını izledim.

Onu görünce gözlerim büyüdü. "Oha."

Giyinip kuşanmış ve kırmızı ruj sürmüş haliyle tam bir manzara. Lizzy'yi iyi tanımayan biri için Tonya tamamen onun gibi görünebilirdi.

Evi kilitliyoruz, sonra Lizzy kaçmaya çalışırsa diye kapıyı ek bir panelle destekliyoruz, ama bunu yapabileceğini sanmıyorum.

Evden uzaklaşmadan önce, tahtalarla kapatılmış kapıya bir kez daha bakıyorum. Birdenbire, bunu sadece beklemediğimizi fark ediyorum. Lizzy'yi esir tutuyoruz.

OceanofPDF.com

FORTY-THREE

BEN

Üniversiteye uğruyoruz ve Tonya e-postalarını kontrol etmek için internet kafeye gidiyor. Işıl ışıl geri geldi. "Dört gün içinde New York'a uçuyorum. Biletlerimi aldım."

Heyecanla çıktıları havada sallıyor.

Cevap vermiyorum. Bu delilik ama Tonya, buluşmak için uçtuğu yayıncılarla sahte kimliğin üstesinden gelebilecek tek kişi olabilir.

Sonra, apartmanımızın arka sokağına girdik ve bir grup polis arabasıyla karşılaştık.

Aniden panikleyerek frene bastım. İlk düşüncem yakalandığımız. Birileri Lizzy ve bebeği arıyor.

"Yavaş sür," diye emrediyor Tonya sakince. "Girişi geç ve normal görün."

Bunu yaparken, süper kahramanımız Grunger'in elleri kelepçeli bir şekilde bir polis arabasına sürüklendiğini ve bu sırada polis memurları ile bir K-9 biriminin girişe üşüştüğünü görüyoruz.

"Sanırım biraz sonra daireye uğramamız gerekecek," diyor Tonya, biz arabayı sürerken arka camdan neler olduğunu görmek için boynunu bükerek.

"K-9 birimi neden orada olsun ki?" Tedirgin bir şekilde

düşünüyorum. "Uyuşturucu, muhtemelen."

"O süperde şüpheli bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Ondan hiç

hoşlanmadım." "Sanırım sonunda yakalandı."

Dudaklarındaki kibirli gülümsemeyi fark etmeden edemiyorum. Tonya'nın insan sarrafıdır ve suçluları sevmez.

Birinin Tonya'yı ya da beni tanımasını önlemek için, bebeği kaydettirmek üzere bir saatten fazla bir süre boyunca bir sonraki kasabaya gidiyoruz. Vital Records ofisi Lizzy'nin hamileyken aldığı tıbbi belgeleri istedi. Tonya hepsini yanında getirmişti. Bütün bunları nasıl biliyor, aklım almıyor.

İnsanların evde doğum yapan yirmi iki yaşındaki iki gence baktıklarında ne düşündüklerini bana sormayın. Sorular var. Şüpheden çok sitem var. Tavsiyeler ve öğütler de var elbette. Nüfus müdürlüğündeki yaşlı bir hanım bebeği okşuyor ve bize bundan sonra ne yapmamız gerektiğini, bebeğin doktor tarafından kontrol edilmesi gerektiğini ve annenin de öyle yapması gerektiğini söylüyor.

Belli ki Tonya hiçbir zaman kontrole gitmeyecek, ancak randevu almak için yerel bebek kliniğine uğruyor.

O akşam daha sonra daireye uğradığımızda, Grunger'in daire kapısı polis uyarı bandıyla bantlanmıştı.

"Kötü şans," diyor Tonya.

Ben şahsen şansın kesinlikle karma olduğunu düşünüyorum. Nasıl oldu da hala yakalanmadık, aklım almıyor.

Ailemi aradım ve onlara bebekle ilgili haberleri verdim.

Annem bebek için heyecanlı bir şekilde, "Lizzy tam bir asker," diyor.

Ona Lizzy'den bahsediyorum - ve o sırada neredeyse Tonya'nın adını söyleyip kendimi düzeltiyorum - New York'a uçuyor. Annem onunla konuşmak istiyor. Bu kesinlikle iyiye işaret. Daha da iyisi, ben bebeği beslerken ve altını değiştirirken yarım saat boyunca konuşmaları.

Tonya'nın sesi annemin kafasını karıştırmak için kasıtlı olarak yorgun ve abartılı bir şekilde ürkek çıkıyor. O iyi bir oyuncu. Bu yanlış hissettirmeli ama annem sevdiğim kızla konuştuğu için mutluyum.

Telefonu kapattığında Tonya'nın yüzünden memnuniyet okunmaktadır. "Bence bir an önce Doğu Yakası'na taşınmalıyız," der.

Katılıyorum. Bunu zaten tartışmıştık.

"Annen bebekle ilgili her konuda yardımcı olacağını söyledi. Bence bu iyi bir fikir."

Söylemediği şey ise Lizzy'ye tam olarak ne olacağıdır. Lizzy'nin *Gerçek* Lizzy.

Sormuyorum. Cevaptan korkuyorum. Ama göl kulübesi, Lizzy, Tonya, ben ve bebek hakkında bir şeyler yapılması gerektiğini biliyorum.

Eve dönerken, Tonya radyoyu açıp şarkı söylüyor. Yüzünde aşık olduğum bir gülümseme var - sanki tüm dünya ona aitmiş gibi kendinden çok emin. Muhteşem görünüyor ve keşke şu *Lizzy olayı* başımıza bela olmasaydı.

"Bunu daha ne kadar yapacağız?" Tonya'ya temkinli bir şekilde soruyorum.

Omuz silkiyor. Her zaman yaptığı gibi, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi rahat bir tavırla. "Sonsuza kadar," diye yanıtlıyor, eğilip kollarını bana doluyor.

Sonra arka koltuğa dönüyor ve bebeğe miyavlıyor.

Başka tarafa bakamıyorum. Keşke Tonya ve ben bir aile olsaydık. Ama burada cevaplanmamış bir soru var.

"Lizzy konusunda ne yapıyoruz?" Israr ediyorum. "Sırada ne var?"

"Kim?" Tonya masum gözlerini bana kaldırıyor ve bir an için duraksıyorum. Ama bir kahkaha patlattı. "*Ben* Lizzy."

"Şey, evet, şu anda, ama-"

"Ben." Yüz ifadesi hafif kızgın bir ifadeye dönüşüyor. "Aptal olma. *Ben* Lizzy'yim, tamam mı? Bunu öğrensen ve uykunda bile söyleyebilsen iyi olur."

"Tamam, ama..." Bu berbat bir durum. Bunu uzun süre devam ettiremeyiz. "Peki ya o?" Yolun yukarısında, göl kenarında bir yere doğru belli belirsiz başımı sallıyorum.

Tonya'nın yüz ifadesi hoşlanmadığım bir ifadeye dönüşüyor. Bazen onun yolundan geçerken iki kez düşünmeme neden oluyor.

Yüzü biraz uğursuz görünüyor. "Ondan kurtulmamız gerek" dediğinde gülümsemesi kayboldu.

OceanofPDF.com

FORTY-FOUR

BEN

Dört gün sonra, Tonya'yı havaalanına götürdüm.

Büyüleyici görünüyor.

"Bana şans dile." Terminalde beni öyle tutkuyla öpüyor ki neredeyse her şeyin bir şekilde yoluna gireceğine inanacağım. Ta ki "Döndüğümde onunla ilgileniriz." diye ekleyene kadar.

İşte keyfim kaçtı.

Öğleden sonra eve geldim ama bir süre verandada durdum, elimde bebek beşiği vardı ve kendimi içeri girmeye zorlayamadım. Bu kulübe eskiden bizim mutlu kaçış yerimizdi. Şimdi ise bir hapishane gibi.

Aklımdan çılgınca bir düşünce geçiyor: Lizzy'yi kasabaya, hastaneye götürmeli, olanları anlatmalı ve olabileceklerle başa çıkmalıyım. Tonya'nın "ondan kurtulmak" derken kastettiği şey beni çok korkutuyor.

Sonunda kabinin ön kapısını açıp içeri giriyorum.

Bunu her yaptığımda, Lizzy'yi ölü görmeyi beklediğim için dizlerimin bağı çözülüyor. Ama yatak odasına girdiğimde hâlâ bıraktığımız yerdeydi, bu kez bir kolunu dizlerine dolamış göğsüne yaklaştırmış oturuyor, sallanıyor ve diğer eliyle çarşaflara görünmez desenler çiziyordu.

Artık bana ya da Tonya'ya tepki vermiyor. Sadece Mackenzie'nin ciyakladığını duyduğunda yüzünü ona doğru çeviriyor. Bebeği kucağına almasına izin verdiğimde, en şimdiki anlarında, Lizzy onu kucaklıyor ve bir şeyler mırıldanıyor, anlamsız bir kelimeyi tekrarlıyor. Sanırım kelime "taç yaprağı", her ne demekse.

Tonya'nın Lizzy'ye yapmayı düşündüğü şey beni korkutuyor. "Ondan kurtul" demek hastane demek değil.

Birkaç saat boyunca kasvetli bir ruh hali içinde kalıyorum. Ev o kadar sessiz ki bu beni öldürüyor. Tonya yokken burada olmaktan nefret ediyorum. Lizzy'nin neden böyle olduğunu her düşündüğümde suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Sonra paranoya başlar.

Önce, Tonya beni terk ederse neler olabileceğini düşünüyorum. Ya New York'tan hiç dönmezse? Lizzy ve bebekle tek başıma kalırım ve sonuçlarına katlanmak zorunda kalırım.

Sonra Tonya'nın bunu asla yapmayacağını fark ettim. O beni seviyor. Biz bir plan yapmaya çalışırken Lizzy'yle yaşamama izin vererek çok fedakârlık yaptı. Ayrıca, ben yanında olmadığım sürece Tonya Lizzy gibi davranamaz.

Mutfağa gidip dolaptan bir şişe viski alıyorum. Kendime bir bardak dolduruyorum, sonra bir tane daha ve farkına bile varmadan kendimi oldukça iyi hissediyorum.

İşte o zaman korku aniden devreye giriyor ve düşüncelerimin daireler çizmesine neden oluyor.

Lizzy'den kurtulamayız. . Bu korkunç. Kurtulamayız.

Lizzy'yi doktora götürürsem kötü bir şey olmayacağına kendimi ikna ediyorum. Ne de olsa hiçbir zaman tam olarak kendine gelemeyebilir, değil mi? Bunu yapmalıyım. Doğru olan bu.

Bir bardak viskiyi daha bitirdiğimde, Lizzy'yi şehre götürme fikrine tamamen karar vermiştim.

Yatak odasına daldım ve Lizzy'yi kolundan çektim.

"Hadi, Lizzy."

Gözleri kolunun ona dokunduğum kısmına kayıyor, sonra panikle bana bakıyor ve kolunu çekmeye başlıyor.

"Gitmemiz lazım. Kasabaya gitmeliyiz. Hemen!" Israr ediyorum ve onu daha sıkı kavrayıp yukarı çekmeye çalışıyorum ama bana karşı koymaya başlıyor, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi tuhaf, boğuk sesler çıkarıyor.

Yaptığım hiçbir şey onu yataktan kaldırmıyor, ben de pes ediyorum.

Ağlıyor. Bebeği getiriyorum, gözlerini ona dikiyor ve sonunda Mackenzie'yi tutmasına izin verdiğimde gözlerindeki boşluk bir şekilde şefkate dönüşüyor.

Lanet olsun.

Bir süre sonra bebeği ondan alıyorum, beşiğe koyuyorum ve evden çıkıyorum.

Ev beni boğuyor. İlk defa Lizzy için üzülüyorum, doğum yaparken başına gelenler için. Ve gerçekten devam edemem

Tonya ne önerdiyse. Hayatta olmaz.

Bu sefer kapıyı kapatmadım, kilitlemedim bile. Bebeği yanımda evden sadece iki dakikalık yürüme mesafesindeki göle götürüyorum, beşiği sudan biraz uzağa koyuyorum ve kıyafetlerimle göle giriyorum.

Suya dalıyorum, sonra suyun üzerine biraz boğuluyorum.

Bir şişe viskiyi yanımda getirmeliydim, çünkü sarhoşum ama yeterince sarhoş değilim. Tonya'nın neşeli gülümsemesini ve "Ondan kurtulmalıyız" şeklindeki uğursuz sözlerini silemiyorum. Mackenzie'nin doğduğu kanlı yatağı görmezden gelemem. Lizzy'nin ona dokunduğumda çıkardığı hayvani iniltileri duyamıyorum.

Yarattığımız karmaşayı geri alamam.

Tekrar dalıyorum ve bu sefer, devasa kötü bir balığın bana saldırmasını ve hayatıma son vermesini diliyorum.

Tonya bir keresinde bana yerel bir efsaneden bahsetmişti.

Görünüşe göre bu gölde, nadir görülen bir tür olan zargana balığı kalıcı olarak yaşamaktadır. Bunlar 300 kiloya kadar büyüyebilen çirkin görünümlü yaratıklar. Ana yolun yanındaki aptal dönüş tabelasındaki gibi keskin dişleri olan canavarlar.

Arkasında bir hikaye var.

Efsaneye göre, yüzyıllar önce burada sadece birkaç düzine sakini olan küçük bir Kızılderili yerleşimi varmış. Yağmacılar gelip kadınlara tecavüz etmiş, erkekleri dövmüş, hayvanları öldürmüş, iki gün boyunca yiyip içmiş, sonra da sarhoş olup gece yüzmek için göle girmişler. Hiçbiri bir daha görülmemiş. Sadece köylüler günlerce onların giysilerini parçalayarak çıkardılar.

Söylediklerine göre zargana balıkları gölü ve gölde yaşayanları koruyorlarmış. Ama zargana balığı insanları yemez ya da onlara saldırmaz. Efsanelerdekiler hariç.

Keşke şimdi yapsalar. Keşke kısır bir karga üzerime gelse ve beni keskin dişleriyle çiğneyip her şeye bir son verse.

Tekrar dalıyorum ve suyun altında nefesimi tutuyorum. Keşke boğulabilseydim.

Daha fazla içersem ve yeterince yüzersem, muhtemelen yapabilirim.

Nefesimi tutamadığımda, sonunda yüzeye çıkıyorum, öksürüyorum ve su tükürüyorum, sonra mırıltılı bir ses duyuyorum.

Bu bebek, Mackenzie. Gözlerini zar zor açabiliyor ama sanırım beşiğinden bana gülümsüyor.

Onun çaresiz mırıldanmalarını dinliyorum ve artık kendimi tutamıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya başlıyor. Yüzümü gece gökyüzüne kaldırıyorum ve bir hayvan gibi kükrüyorum.

Tonya'nın bu kadar uzun süre yetkili olmasına izin verdim. Ve ne isterse yapmasına izin vereceğim. Çünkü günün sonunda ben, o ve Mackenzie varız ve önemli olan tek şey bu.

Lizzy mi? Talihsiz olan o. Keşke onu incitmek zorunda kalmasaydım. Ama bazen hayat fedakarlık gerektirir.

OceanofPDF.com

FORTY-FIVE

BEN

İki gün sonra, Tonya'yı havaalanından aldım.

Terminalde kendini kollarıma bıraktığında gözleri parlıyordu.

"Vay be." Geri çekilip şaşkınlıkla beni inceliyor. "Evdeki her şeyi içmişsin gibi kokuyorsun."

Ama bana ders vermek yerine yine gülümsüyor.

Yağmur yağıyor. Yaz havası asit ve çiçek açan ağaçlar gibi kokuyor ve cehennem gibi terli.

"Görmeliydin, Ben! Şehri! Işıkları!" Yola çıktığımızda Tonya bana söyledi. "Bina mı? Ofisleri yirmi birinci kattaydı! Yirmi birinci!"

Parmaklarıyla numarayı işaret ediyor, gözleri hayretten kocaman açılmış.

Hayal edebiliyorum. Bir an için, onun mutlu olmasından mutlu oldum. Geldiği yer farklı bir dünya gibi geliyor.

Sonra bunun bir aldatmaca olduğunu hatırlıyorum.

"Tüm hamilelik olayı mükemmel bir şekilde sonuçlandı!" diyor. "Taslakta değiştirmek istedikleri bir şey vardı ve benim hiçbir fikrim yoktu. Özür diledim ve suçu hamilelik ve doğum nedeniyle beynimin bulanıklığına , falan filan." Neşeyle gülüyor. "Yüzlerini görmeliydiniz! O kadar özür diliyorlardı ki sanki yere batmak istiyorlardı. Düşündüm de, muhtemelen bu hamilelik bahanesini aylarca kullanabilirim. Olur da hikayemizde herhangi bir düzensizlik olursa diye."

Ruh halim anında düşüyor.

Aylar mı?

Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşuyor.

"İki kitap anlaşmamız var," diye devam ediyor. "Ve sonra bir şeyler . Eğer bir şey olursa, önümüzdeki on yıl boyunca yazar tıkanıklığı yaşayacağım."

Bunun gerçekten işe yarayacağını mı

düşünüyor? "On yıl mı?" Mırıldanıyorum.

"Tonya..."

Her ne kadar hayatımın geri kalanında onunla birlikte olmak istesem de, bu New York yayıncılık numarasının tek seferlik bir şey olduğunu düşünmüştüm.

"Paranın on iş günü içinde banka hesabımıza aktarılacağını söylediler." Tonya bana aldırış bile etmiyor. Çantasından bir cep aynası çıkarıyor ve konuşmaya devam ederken rujunu kontrol ediyor. "Bu da demek oluyor ki, parayı alır almaz Doğu Yakası'na taşınabileceğiz. Ailenin evinde yaşamak zorunda da değiliz. Bir yer kiralayacağız. Güzel bir yer."

Ben arabayı sürerken Tonya cıvıl cıvıl konuşmaya devam ediyor, ben de gar işaretine yaklaştıkça içimin döndüğünü hissediyorum. Eğer zaten birlikteymişiz gibi konuşuyorsa, o zaman...

Peki ya Lizzy?

"Tonya," diyorum

daha yüksek sesle.

Bana dönüyor, başını eğerken gözleri masumca kırpışıyor.

Yani, bu zaten kötü. Lizzy'nin profesyonel yardıma ihtiyacı var. Son iki gündür tüm bunların nasıl sonuçlanacağını düşünmekten sinirlerim bozuldu.

"Peki ya Lizzy?" Sonunda söyledim.

Ben yolla onun arasında gidip gelirken Tonya bana bakmaya devam ediyor. Hiçbir şey söylemiyor, başka tarafa bakmıyor ve sonunda sert bir maskeye dönüşen yüzündeki küçük değişiklikleri saniye saniye görebiliyorum.

"Bunu konuşmuştuk Ben," diye homurdanıyor. "Sana söyledim" -her kelimenin altını çiziyor- "ondan kurtulmamız gerekecek."

"Tonya-"

"Bana Tonya deme. O ismi unut. Ne olması gerektiğini biliyorsun."

Ona bir sonraki bakışımda hâlâ bana bakıyordu ama gözlerinde hiçbir duygu yoktu, sadece tüylerimi diken diken eden o yoğun, soğuk ve hesapçı bakış vardı.

Onu ikna etmek mümkün değil. Mackenzie doğduktan hemen sonra, kasabadan kulübeye ilk gelişinde, okuldan kitaplar getirmişti.

kütüphane. Hatta bana doğumla ilgili komplikasyonlardan sonra geri dönüşü olmayan beyin hasarından bahseden makaleleri bile gösterdi.

Şimdi, onun sözleri kafamda parlak kırmızı ışıklar gibi çakıyor. Yaptığı şeyi kabul ettiğim için zaten bir suçluyum. Bebek için doğum bilgilerini doldururken kim olduğu hakkında yalan söylediğim için bir suçluyum. Lizzy'nin -şimdi onun- hesabına para yatırırken bankada onunla birlikte olduğum için suçluyum.

"O bir kaçık, Ben. O Lizzy değil. Artık değil. Ama birinin öyle olması gerekiyor, çünkü birinin bebeğe bakması gerekiyor."

Arka koltuktaki Mackenzie'yi işaret ediyor ve bu yolculuk sırasında ilk kez onu yukarı kaldırıyor.

"Hapse girmek istemiyorsan ve bu işin yürümesini ve hak ettiğin iyi bir yaşama sahip olmayı istiyorsan -*ikimiz* de bunu hak ediyoruz- o zaman erkek ol," diye tersliyor ve yan camdan dışarı bakıyor. "Ortadan kaybolmak zorunda," diye ekliyor.

Çaresizlik içinde çığlık atmak istiyorum. Gar tabelasını görüp göl yoluna döndüğümde, kalbimin göğsüme çarpmasıyla korku tekrar geri geliyor.

Araba kulübenin önündeki açıklığa yuvarlandığında, panik atak geçiriyor olabileceğimi düşünüyorum.

Bunu günlerdir hissediyorum ve Mackenzie'yi araba koltuğundan çıkarıp beşiğe koyduğumda ve Tonya ile verandaya çıktığımızda da aynı kötü his içimde dönüp duruyor.

Eve girdiğimizde boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Yakında bir suç daha işlenecek ve ben bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum, bunu yapabilir miyim bilmiyorum ama Tonya'nın yapacağından eminim.

Mutfağa girdiğimizde, mutfak masasının üzerinde tanımadığım bir kâğıt parçası görüyorum.

"Bu daha önce burada değildi," diyorum, beşiği yere bırakıp gazeteyi almak için yanına gidiyorum.

Saçma sapan, karalanmış kelimeler ve cümleler. Cümleleri seçebiliyorum ama fantastik kitaplardan alıntılardan başka bir şey değiller.

"Nedir bu?" Mırıldanıyorum.

"Ben!" Tonya oturma odasından sesleniyor.

İçeri girdiğimde Tonya elinde tuttuğu bir kâğıt parçasını okuyordu. Kanepenin üzerinde iki tane daha var, bir tane de ahşap sehpanın üzerinde.

Bunlar nereden geldi? Biri mi girdi?

Tonya gözlerini bana kaldırıyor ve Lizzy'nin ilk taslağını okurkenki gibi aynı huşu ile yanıyorlar.

"Birileri dışarıda dolaşıyormuş," diyor sesinde küçük bir hırıltıyla. Ama kızgın değil. Kulağa heyecanlı geliyor.

Yatak odasına doğru yürüyor ve kapıyı açıyor. "Lanet olsun..." Arkadan yaklaşıp duruyorum ve odaya bakıyorum.

Etrafta düzinelerce kâğıt parçası var. Kitaplar raftan çekilmiş, sayfaları koparılmış, boş olanlar üzerine yazılmış ve karalanmış.

Lizzy yatağın üzerine çömelmiş, başka bir kâğıda bir şeyler karalıyor.

"Çıldırdı, tamamen çıldırdı," diye fısıldadım.

Bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor, sonra Tonya yerdeki kâğıtlara doğru adım atmaya başlayıp bir tanesini eline aldığında panik içinde güm güm atıyor.

"Sanırım bir süre önce başladığı peri masallarıyla ilgili anılarından bazı parçalar yazıyor. Ama" -kaşlarını çattı- "bunlar karanlık şeyler, Ben. Evet, sanırım deliriyor."

Dehşete düşmüş bir halde Tonya'nın gözlerine bakmayı reddediyorum. Şimdi, Lizzy'nin kesinlikle bir şansı yok.

Dizlerimin bağı çözüldü. Kaçmak istiyorum. Neler olacağını ya da Tonya'nın Lizzy için nasıl iğrenç bir plan yapacağını görmek istemiyorum.

Sonunda gözlerimi Tonya'ya çevirdiğimde gülümsüyordu. Kâğıtları teker teker eline alıyor ve her birini dikkatle okuyor.

"Biliyor musunuz? Bu iyi," diye mırıldanıyor.

Kaşlarım yukarı doğru kalkmaya başlıyor. "Ne-

ne?"

"Bu çok iyi." Tonya kıkırdıyor. "O kadar da işe yaramaz değilmiş." Lizzy'ye doğru yürür ve saçlarını okşar. "Hey, Tonya, bu iyi, çok iyi," der.

Tonya mı?

Lizzy cevap vermiyor.

Bu sözleri duyunca midemde iğrenç bir his beliriyor. Lizzy'ye Tonya diyor. Bu berbat bir şey.

"Bu çok iyi," diye tekrarlıyor. "Daha fazla yazabilir misin? Çok daha fazlasını?" Lizzy'nin başını bir köpek yavrusu gibi okşuyor. "Aferin kızıma. Sana daha fazla kağıt falan getireceğim. Bu harika."

Tonya gözlerini bana kaldırdı. Şimdiden bir şeyler düşündüğünü söyleyebilirim. Ve hiç bu kadar hasta hissetmemiştim.

yıllarca bizim için planladı. Ama sonra söyledikleri biraz rahatlattı. En azından Lizzy konusunda.

"Ben, sanırım altın yumurtlayan tavuğumuzu bulduk." Gülümsüyor. "Sanırım onu bir süreliğine elimizde tutmamız gerekebilir."

OceanofPDF.com

PART 3

NOW

OCEANOFPDF.COM

FORTY-SIX

MACKENZIE

Ailemin geçmişi beni içten içe kemiren ve düşüncelerimi zehirleyen bir kanser gibi.

Dianne Jacobson bizi geceyi evinde geçirmeye davet ediyor. Konuşmadan duramıyoruz. Konuşacak çok şey var, annemle ya da ikisiyle ilgili ifşaat benim için çok şok edici.

Yirmi bir yıl önce neler olabileceğini konuştuk. Dianne'e annemin mektuplarını gösterdim.

"Ne yapabilirsin ki?" Dianne bunları okuduktan sonra sorar. "Seni büyüten kadının gerçek Elizabeth Dunn olmadığına kim inanır? Lizzy'ye her ne yaptılarsa kanıtlanamaz."

EJ sürekli "Bu çok berbat bir durum" diyor.

Yatmak üzereydik, Dianne'in boş odasında yatıyorduk ki bana seslendi.

"Ahır yangını hakkında." Tedirgin görünüyor, sanki söylediklerinden pişman olmuş ama daha fazlasını söylemek üzereymiş gibi.

Burada geçirdiğimiz kısa gün içinde Dianne'in bizi inandırdığından çok daha fazlasını bilen bir kadın olduğuna inanmaya başladım.

"Ahır yangınının olduğu gece, gece vardiyasında çalışıyordum," diyor. "Lizzy'nin gece yarısı gizlice içeri girdiğini gördüm, yaprak gibi titriyordu, sanki takip ediliyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyordu. Lizzy öyle bir tip değildi. Kimseyi incitecek bir tip değildi. Tonya ise bambaşka bir hikayeydi. aşağı belaydı. Karanlık bir şeyler vardı.

özüne kadar. Bugünlerde bunun için süslü bir kelime var: Sosyopat. Doğru ya da yanlışı umursamaz. İşte bu o."

Tonya hakkında daha fazla şey bilmeme gerek yok. Onun ne olduğunu zaten biliyorum.

Beni onun yetiştirdiğini düşünmek bile midemi bulandırıyor.

"Lizzy içeri girdikten yaklaşık bir saat sonra," diye devam ediyor Dianne, "Tonya'nın ahır yönünden sürünerek eve girdiğini gördüm. Hiç korkmamıştı. Yılan balığı gibi kaygandı. Ne yaptığını biliyordu. O üç çocuğu bulduğumuzda, iki kızın da bir şekilde bu işe karıştığını biliyordum. Ama Lizzy'yi ele vermeden Tonya'yı ele veremezdim ve o tatlı kızın daha fazla belaya ihtiyacı yoktu. O üç piç yüzünden değil. O yüzden bu konuyu kapattım."

Omuzlarımdaki yükün kalktığını hissediyorum. Bunu duymaya ihtiyacım vardı.

Dianne tekrar tekrar başını sallıyor. "Bana sorarsanız, her ne olduysa, suçlanması gereken kişi anneniz değildi."

"Teşekkür ederim," diyorum ama sonra duygularım beni yeniyor ve Dianne'e doğru yürüyüp ona sarılıyorum.

O gece zar zor uyudum. Sabah Dianne bizi gönderdiğinde tek kelime etmedik. Uçakta EJ ile zar zor konuşuyorum. Bana baktığında gözlerindeki acıma artık kalıcı. Sanki ölmek üzere olan bir kanser hastasıymışım gibi sözlerindeki temkinli ton da öyle.

İki gün sonra, EJ'in dairesindeydim. Bir Tayland restoranından paket sipariş ettik. Önemsiz şeylerden konuşuyoruz, ailem dışında her şeyden. Düşüncelerim gittikçe karanlıklaşıyor. Annemi düşünmeden edemiyorum. *Gerçek* annemi.

Tabağımdaki bir parça körili tavuğu çatalla dürtüyorum, nasıl, nerede, ne zaman merak ediyorum. *Onlar* babam ve beni büyüten kadın. Bir insan nasıl olur da kimsenin umurunda olmadan yeryüzünden kaybolabilir?

EJ, "Kenz, yemek yemelisin," diye beni

yönlendiriyor. "O kadar aç değilim."

"Bunu iki gündür söylüyorsun. Ama sen-"

"EJ, yapma, lütfen..." Başımı sallıyorum, çatalımı tabağa bırakıyorum ve kanepeye yaslanıyorum.

EJ tabağını sehpanın üzerine koyar. "Dinle. Dianne haklıydı. Şu anda yapabileceğin pek bir şey yok. Annen, yani seni büyüten kadın, o öldü. Biyolojik annen öldü. Eğer sen-"

Saçlarını karıştırıyor, ben onu izlerken bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünüyor.

Destekleyici olmak için çok çabalıyor ve bunu takdir ediyorum. Benden daha mantıklı fikirleri var. Dianne ile bu durumun kolay çözülemeyecek bir durum olduğu konusunda hemfikir.

"Yakıldı," diyor Ben. Elizabeth Casper'a böyle diyoruz, hani şu yirmi yıldan fazla bir süre boyunca rol yapan. "Yine de evinizde DNA incelemesi için işe yarayabilecek izler var. Bunun kanıtlayacağı tek şey onun biyolojik anneniz olmadığıdır. Gerçek annenizin kalıntılarını bulmanın bir yolu yok."

Kalıntı kelimesinden ürktüm.

Fark etti. "Özür dilerim. Ama sorun da bu. Eğer onlar... yani polis, Elizabeth Casper'ın Elizabeth Casper olup olmadığını anlamaya çalışabilir. Bir soruşturma olurdu. Ama baban çözülmezse ve her şeyi inkâr ederse, hiçbir şeyi kanıtlayamazlar. Bu sadece kaos yaratır. Bütün dünya senin peşine düşer. Bunun farkındasın, değil mi? Aileni ve muhtemelen geleceğini mahvedecek. Paparazziler peşine düşecek. Sonunda, zamanı geri döndürmenin hiçbir yolu olmayan dev bir kâbusa dönüşebilir."

Uzun bir süre sadece ona baktım.

Benim için burada olduğun için teşekkür etmek istiyorum. Ama daha çok, onu bu işe bulaştırdığım için çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum. EJ'i tüm bunlardan kurtarmanın bir yolu yok. Bunu gizli tutması gerekecek ve ailemle hiçbir ilgisi olmayan birinden bunu istemek çok zor.

"Yani, öylece bırakacak mıyız?"

Yüz ifadesi acıya dönüşür. "Bilmiyorum, Kenz. Bilmiyorum. Üzgünüm ama ne yapacağımı bilmiyorum."

Sırt çantamı kanepeye getirip mektupları çıkarıyorum. O kadar çok okudum ki hepsini ezbere bildiğimi düşünüyorum. Haftalar boyunca mektuplardaki kızla beni büyüten kadını bağdaştırmaya çalıştım, yazıları didik didik ettim, ifadelere hayret ettim, bana seslendiği küçük kelimelere değer verdim. *"Petal."* Beni büyüten kadından bunu hiç duymamış olmama şaşmamalı.

Son mektup sayfasını açıyorum.

"Şunu dinle," diyorum EJ'e yüksek sesle okumaya başlarken. "*Sen çok güzel bir kızsın*."

O anda gözlerimden yaşlar boşandı.

"Kenz," diye fısıldar EJ. "Kendine işkence ediyorsun."

Acı acı gülümsüyorum ama duramıyorum. "*Şimdiden hissedebiliyorum. Yumuşak kirpikleri, kabarık saçları, esintinin saçlarına karışmasını*" - hıçkırıklarımı tutmak için duraklıyorum*, göz* kırparken sayfa bulanıklaşıyor ve *gözyaşlarım* dökülmeye başlıyor- "*güneş gözlerinde parıldarken saç tellerinde*." Burnumu çekiyor ve hıçkırıyorum, sonra titrek bir sesle devam ediyorum. "*Gülümsemen başkalarına ışık saçıyor*." Gözlerimi EJ'e kaldırıyorum. "Bunu bana o yazdı. Ben daha doğmamıştım bile ama o bana bunu yazdı. Benim *gerçek* annem."

Bir hıçkırık daha kaçıyor benden. "Özür dilerim, Kenz."

"En kötüsü ne musunuz? Bunları bana yazmadığını fark ettim. Bana sırlarını söylemek istemedi." "Ne demek istiyorsun?"

Mektuba bakarak başımı sallıyorum. "Hayır, yazmadı. Bu sayfaların gün ışığına çıkmasını hiç istemedi. Ben onun içindeyken benimle konuşuyordu. Çünkü..." Bu düşünce beni o kadar üzüyor ki hıçkırarak göz kırpıyorum ve gözyaşlarım sayfaya damlıyor. "Çünkü çok şey yaşadı. Ona ihanet eden bir adama aşık oldu. Çocuğu vardı, korkuyordu, aklını kaybediyordu. Ama sonunda yalnız kaldı, EJ." Gözlerimi ona kaldırıyorum ve kaybetmek üzere olduğum bu halimi görmesi umurumda bile değil. "O kadar yalnızdı ki, bununla başa çıkabilmesinin tek yolu doğmamış çocuğuna mektup yazmak ve bu şekilde sohbet etmekti."

Yüksek sesle hıçkırıyorum ve sonunda ağlamaya başlıyorum.

Bir saniye içinde EJ yanımda, güçlü kolları beni sarıyor ve kendine doğru çekiyor, sıkıca, beni çaresiz bir çocukmuşum gibi sallıyor.

Ve bunu hissediyorum, çaresizlik o kadar derin ki çığlık atmak, saldırmak, bir şeyleri kırmak ve onlarca yıl önce bu ihanetin bir parçası olanlara bağırmak istiyorum.

"Biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa Kenzie, her zaman yanında olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Göğsümden bir hıçkırık daha kopuyor. "Değil mi? Bunu bildiğini söyle." "Evet," diye geveliyorum.

Çok uzun süre ağladım. EJ tek kelime etmiyor, sadece beni sıkıca kendine yaslıyor.

Sonunda geri çekiliyorum ve ıslak yüzümü silerek başka tarafa bakıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Küçük bir sinir krizi geçirdim."

"Her şey ."

EJ yüzüme bakabilmek için kollarını dizlerine dayıyor.

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Kapüşonunu ıslatmışsın." Burnumu çektim. "Ne zaman istersen. Hizmetinizdeyim."

İkimiz de kıkırdıyoruz ve ben hıçkırmadan konuşabileceğime emin olana kadar bir dakika sessizce oturuyoruz.

Sonunda AJ'ye bakarken dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. "Sanırım babamla yüzleşeceğim."

EJ birbirine sürttüğü ellerine bakıyor. "Bence bu kötü bir fikir olabilir, ama eğer bu bir tür kapanış olacaksa, elbette."

"Evet."

"Sadece... Sadece onunla konuşurken sesinizin çok çılgınca çıkmamasına dikkat edin."

Sesinde beni aniden fazlasıyla tedirgin eden bir uyarı var. "Neden? Ne demek istiyorsun?"

Bana tereddütle bakıyor. "Yani, bir sürü belgesel izledim. Birisi çılgınca suçlamalara başladığında..."

Sözünü bitirmiyor ama kaşlarını yavaşça kaldırarak bana bakıyor. "Ve?" Hala kafam karışık bir şekilde soruyorum.

"Ve bir akıl hastanesine ya da rehabilitasyon merkezine kapatılıyorlar."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Şok olmuş bir halde ayağa kalktım ve yanaklarımda kalan gözyaşlarını sildim.

"Sadece başına çılgınca bir şey gelmesini istemiyorum."

İkimiz de bir an birbirimize baktık ve ben babamın her şeyi yapabileceğini fark ettim.

"İyi olacağım," diyorum ama şimdi emin değilim. "Sen bir tanıksın. Hikayeyi biliyorsun. Eve gideceğim ve babam çatlayana kadar ne kadar yalan söyleyebileceğini göreceğim."

EJ boyun başını arkaya atar ama tartışamayacağını da bilmektedir.

Babam bir keresinde *senin dik kafalı* olduğunu söylemişti. *Annem gibi*. Oh, ironi!

Tıpkı annen gibi yetenekli olduğunu söylediler. Sonunda kelimeler anlam kazandı.

Ama bu sözlerin gerçek anlamını sadece o yalancı, yani babam biliyor. Onunla yüzleşme vakti geldi.

EJ'in dairesinden çıkarken, "Dikkatli ol" uyarısı kafamın içinde titreşiyor.

O kadar gerginim ki kusmak istiyorum. Bu noktada, tehlikede olabileceğimi açıkça anlıyorum.

OceanofPDF.com

FORTY-SEVEN

Arabama binmek üzereyken telefonum evin giriş kapısı için bir uyarı veriyor.

Görmezden geliyorum. Eğer babam evde değilse, onu bekleyeceğim. Dönene kadar bekleyeceğim, muhtemelen sarhoş olacak ve sonra ne istediğimi öğreneceğim. Aslında şu anda bildiklerimle annemin ofisine gitmek iyi bir fikir. Evraklarına taze gözlerle bakabileceğim.

Yolculuğa başlayalı henüz beş dakika olmuştu ki telefonumdan aynı bildirim sesi geldi.

Bir dakika daha geçiyor ve telefonum tekrar bip sesi

çıkarıyor. Sonra, iki dakika sonra, bir kez daha bip sesi

geliyor.

Bu kadar kısa sürede bu çok sık ve şüpheli.

Sabırsızlanarak bir alışveriş merkezinde kenara çekiyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Hareket kayıtları uygulamasındaki "olaylar" klasörü birden fazla son etkinliği gösterir.

Kapıdan ilk geçen babamın değil, büyükannemin arabası oluyor.

"Bu da ne..."

Büyükannem bana haber vermeden asla şehre gelmez.

Bir sonraki kayıt bir arabanın çıkışını gösteriyor. Eski bir Volkswagen. Minna'nın. Büyükannemin kendisine hizmet edilmesini sevdiğini düşünürsek garip ama anlaşılan Minna'yı erken göndermiş.

Bir sonraki araba, kırmızı bir Lexus - ve burada hata yok - Laima'ya ait. Daha önce birçok kez görmüştüm. Orada ne işi var?

Bir sonraki tanımadığım bir pikap, bu yüzden ana giriş kamerasına geçiyorum.

8:01 Büyükanne eve tek başına, büyükbabası olmadan gelir. 8:08

Laima Roth içeri girer.

Saat 8:14'te bir adam beyaz pikabı park edip eve giriyor. Bulanık kayda ve beyzbol şapkasının gizlediği yüzüne rağmen, şapkayı tanıyorum - anma törenindeki adam, annemin ofisindeki resimdeki adamla aynı.

Tuhaf.

Ne olduğunu bilmiyorum ama şüpheli bir durum. Babam, büyükannem, bir edebiyat ajansı ve annemle ilişkisi olması muhtemel bir adam neden bizim evimizde toplantı yapsınlar ki?

Olabildiğince hızlı bir şekilde ailemin yanına gidiyorum. Bir saat sonra, annemin ofisindeki gergin sesler dışında sessiz olan eve giriyorum.

Bir tartışma duyduğumda anlarım. Ofisin ses geçirmez olması çok kötü, bu yüzden ne konuştuklarını anlamak için kulağımı kapıya dayamam gerekiyor.

Laima'nın tiz sesi, "Bu ne anlama geliyor ki?" Büyükannenin, "Olmana gerek yok-"

"Bu çok saçma!" Bu babam. "Sen bir pisliksin!" "Dur! Sadece... Sakin ol!" Büyükanne tersledi.

"Hepiniz gidip kendinizi becerebilirsiniz," diyor bilinmeyen bir erkek sesi.

"Pardon?" Laima neredeyse çığlık atıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Özellikle de sen, Benny-boy. Boku yedin. Bu sadece bir zaman meselesi. ! Güvenin bana!"

"Defol git evimden!" Babam kükrüyor.

Babamın kükrediğini hiç duymamıştım.

Boğuk bir boğuşma sesi, ardından bir kadın ciyaklaması ve şeytani bir kahkaha, o kadar neşeli ve umursamaz ki cafcaflı bir şekilde yersiz.

İçeriden kapıya yaklaşan ayak sesleri o kadar hızlı ki, kapı açıldığında köşeye doğru fırlayıp arkasına saklanacak zamanı zor buluyorum.

"Güle güle Felicia!" diyor adam kıkırdayarak ve köşenin arkasından baktığımda beyzbol şapkalı adamın kapıya doğru yürüdüğünü görüyorum.

giriş kapısı. Dönmeden iki orta parmağını havaya kaldırdı. "Yeni anlaşma bu."

Kapı arkasından kapandığında, parmak uçlarımda ofise doğru ilerledim ve Laima'ya çarptım.

"Tanrım!" Bana dostça bakmaktan çok uzaktı. Nakit ineği E.V. Renge kayıp düştüğünden beri diplomasi buraya kadarmış.

Laima kapıya doğru yürüyor, yüksek topuklu ayakkabıları parke zemine acımasızca vuruyor.

"Hallet şunu!" diye bağırıyor, arkasına dönmeden. "O her neyse! O hayvan ortadan kalkana kadar geri dönmeyeceğim!"

Bütün o görgü kuralları nereye gitti?

Babamla konuşmam gereken daha önemli şeyler olmasaydı, az önce olanları düşünür ve gülerdim.

Ofise yavaşça giriyorum. Ve sürpriz bir manzara var.

Büyükannem annemin sandalyesinde oturuyor. Yani eskiden evin kraliçesi olan kadına ait olan sandalyede. Ama büyükannem çok rahat görünüyor, sanki yetki ondaymış gibi, sanki o sandalyeye aitmiş gibi.

Babam kanepeye yayılmış, iki eliyle yüzünü ovuşturuyor.

Büyükannem başını bana doğru çevirdi. "Kötü bir zaman, canım. Lütfen, bizi yalnız bırak."

"Merhaba "ya ne oldu?

"Şehirde olduğunu bilmiyordum," diyorum yavaş adımlarla ilerleyerek.

"Halletmem gereken bir iş vardı." Bana sahte bir gülümseme verdi. "Baban ve benim hâlâ konuşmamız gerekiyor. Lütfen, bize biraz izin verin."

Beni sinirlendiren umursamaz bir bilek hareketiyle beni başından savıyor.

Yerimden kıpırdamıyorum. "Kimdi o adam?"

Sinirli bir şekilde nefes veriyor ve masanın üzerindeki kaleme vuruyor. "Mackenzie, bazı şeyler seni ilgilendirmez."

"Bence öyleler," diyorum, kanepeye doğru yürüyüp babamın önünde duruyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup vücudumdaki sinirsel titremeleri bastırmaya çalışıyorum. "Cenazede tartıştığın adam buydu, değil mi?"

Babam ellerini yavaşça yüzünden indiriyor ve gözlerini bana dikiyor.

"Öyle bir şey yapmadı canım," diye araya giriyor büyükannem.

"Aslında"-dönüp ona bakıyorum-"Seninle konuşmuyordum büyükanne. Babamla konuşmam gerek. O adamın kim olduğunu bilmek istiyorum. Ve bunu yaparken"- tekrar babama bakıyorum-"bana anneme ne olduğunu anlatabilirsin."

Babamın yüzündeki şaşkınlık açıkça belli oluyor. "Gerçek annem," diye ekliyorum.

Babamın yüzü o kadar değişiyor ki onu yakalamanın bu kadar kolay olmasına gülmek istiyorum.

Gözlerimi büyükanneme çevirdiğimde, gözleri kapalı oturuyor ve dudaklarını çok iyi bildiğim şekilde büzüyor. Benim süper uyumlu, süper diplomatik büyükannem kendini kaybetmek üzere. Ve bu hiç hoş olmayacak.

"Beni büyüten kadının annem olmadığını biliyorum," diyorum ikisinin de yüzüne bakarak.

"Ah, canım." Büyükanne iç çeker, aniden ayağa kalkar ve ofisten dışarı çıkar.

Babam terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi çaresizce onu izliyor, sonra gözlerini bana çeviriyor ve yemin ederim onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

"Konuş," diye emrediyorum.

OceanofPDF.com

FORTY-EIGHT

"Evlat, sonunda yas tutuyorsun," diyor babam zayıf bir gülümsemeyle.

Verdiği cevap karşısında neredeyse boğuluyordum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Bu konuşmadan sıyrılmaya çalışacağını tahmin etmediğimden değil.

"Dinle Mackenzie, şu anda bazı sorunlarımız var ve bu iyi bir şey değil. çılgınca suçlamaların

zamanı." "Oh, gerçekten

mi?"

"Evet. Bazı... Şöyle diyelim, acımızdan faydalanmaya çalışan insanlar var. Saçma sapan suçlamalarda bulunuyorlar, kötü söylentiler yayıyorlar ve daha neler neler. Bu-" Belli belirsiz etrafı işaret ediyor.

"Devam et, baba. Bu ne? Az önce giden adam kim?" "Hiç

kimse."

"Kimseye benzemiyordu. Anma törenindeydi. Şurada."- Onu gördüğüm resmin olduğu rafa doğru yürüyorum ama orada değil. Bir an oyalandım, sonra dönüp babama baktım. "O adamı tanıyorsun. İnkâr etme. Az önce buradaydı. '*Boku* yedin' derken ne demek istedi?"

"Mackenzie!" Babam bana sitem dolu bir bakış atıyor ama bu sahte, dikkati konudan uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Onu duydum baba. Ne demek istedi?"

"O bize şantaj yapmaya çalışan insanlardan biri." "Ne

için?"

"Sadece... Annene karşı saçma bir suçlama. Annen olağanüstü bir kadındı, parlak bir yetenekti-"

"Kes şunu baba! Açıkça konudan kaçmaya çalışıyorsun."

"Mackenzie, lütfen."

Topukların yere çarpma sesi arkamı dönmeme neden oluyor.

Büyükannem elinde şarap dolu iki kadehle içeri giriyor. Birini bana uzattı. "Al canım, biraz iç."

"Ben içki içmem, büyükanne."

"Sadece şarap. Sinirlerini yatıştıracaktır. Otur ve rahatla."

"Ben içki içmem," diye tekrarlıyorum öfkeyle. "Sadece babamla konuşmam gerek." Ona dönüyorum. "Biyolojik anneme geri dön. Konuş."

Utangaç bir şekilde önce büyükanneme, sonra da bana baktı. "Mackenzie, sana kim yalan söyledi ve bunu nereden aldın bilmiyorum-"

"Kapa çeneni Ben," diye bağırıyor büyükannem arkamdan öylesine öfkeyle ki babam irkiliyor.

Arkamı dönüyorum ve onunla yüz yüze geliyorum. Bana o kadar yakın duruyor ki, aniden fazlasıyla düşmanca bakan gözlerinin soğukluğu karşısında ürperiyorum. Maskesi düştü ve bana gerçekte kim olduğunu bir anlığına gösterdi.

Büyükannem bana hep bir sırtlanı hatırlatırdı. Hiç sırtlan resmi gördün mü? Sevimli görünürler. Büyükannem bembeyaz kısa saçları, kırmızı ruju, özenli makyajı, tüm zarafeti ve şıklığıyla dost canlısı bir sırtlan gibidir.

Hiç dişlerini açmış bir sırtlan gördünüz mü? Dişleri kemikleri parçalayabilir.

Yine o büyükanne, nazik gülümsemesi bir saniye içinde hiddetli bir kaş çatmaya dönüşebiliyor.

Sadece birkaç kez gördüm. Bir keresinde, annemle tartışırken. O zaman annem için kötü hissetmiştim. Ya şimdi? Bence bunu hak etti, ama bu en büyük vahiy bile değil.

Bunlardan en büyüğü, annemin hiçbir zaman evin kraliçesi olamayacağıdır. Büyükannem öyleydi.

OceanofPDF.com

FORTY-NINE

"Kadehi al Mackenzie," diyor büyükannem sertçe. Şarap bardağını göğsüme doğru iterken gözleri beni delip geçiyor. "Bir yetişkin gibi konuşmak istiyorsan bir şeyler içelim ve konuşalım."

Güzel.

Bardağı elinden alıyorum.

"Şerefe." Kendininkiyle tokuşturuyor, sonra bir yudum alıyor.

Ben de bir tane alıyorum. Şarap tatlı ve acıdır. İçkiyi sevmem, pek sevmem ama aradığım cevapları verirse oynarım.

Büyükanne, "Otur Mackenzie," diye emrediyor ve bir bacağını zarifçe diğerinin üzerine atarak babamın karşısına oturuyor. Koyu renk kadın takım elbisesi ve balıkçı yakasıyla emekli bir CIA ajanına benziyor. Babamın onun yanında hep bir okul çocuğu gibi davranmasına şaşmamalı.

Babamın yanına oturdum.

"Bir içki al." Kadehini havaya kaldırır. "Buna ihtiyacın olacak. Suçlamalar savurmak yerine sakin ve ciddi bir konuşma yapmak istiyorum."

Bir yudum daha alıyor, sonra bir yudum daha. Onu taklit ediyorum. *Güzel.*

"Beni büyüten kadının biyolojik annem olmadığını biliyorum," diyorum ve sözlerimin onun üzerinde nasıl bir etki yaratacağını anlamaya çalışarak ona bakıyorum.

Dudaklarının bir köşesi hafifçe eğiliyor. "Bunu sana kim söyledi?" Homurdanıyorum. "Fark eder mi?"

"Bu saçmalık. Bunu kim söylediyse sadece seninle dalga geçmeye çalışıyormuş canım."

Kıkırdamaya zorluyorum, sonra şaraptan bir yudum daha alıyorum. Birden tadı çok güzel geldi. Ve gerginliğimi yatıştırıyor. Özellikle de sormak üzere olduğum şey yüzünden.

"Doğru. O zaman Tonya Shaffer kim?"

Tam bunu söylerken babama değil, büyükanneme bakıyorum. Keşke onu yalnız yakalayabilsem. İyi bir yalancı değil. Büyükanne tamamen farklı bir canavar. Ne söyleyeceğini gerçekten bilmem gerekiyor. Yirmi bir yıl önce Old Bow'da ne olduğuna dair bir fikri var mı merak ediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde büyükannenin dudakları gülümsüyor. Başını iki yana sallar. "Tonya Shaffer delinin tekiydi."

Kelimeler beni şaşırtıyor ama sessiz kalıp devam etmesini bekliyorum.

"O bir sapıktı. Annenize ve babanıza takıntılıydı. Ve bu yüzden çılgınca şeyler yaptı."

Büyükanne yavaş ve dengeli konuşuyor. Konuşması düşünceli ve şarabımı yudumlarken bu hikayeyi nasıl anlatacağını duymak için sabırsızlanıyorum.

"Baban kısa bir süre onunla birlikte oldu."

"Anne-" diye itiraz eder babam.

"Kapa çeneni, Ben. Bilmesi gerekiyor," diye tersledikten sonra bakışlarını bana çeviriyor ve şarabından yavaşça bir yudum alıyor.

Onu taklit ediyorum. Bunun öfkeli bir konuşma olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, beklediğimden çok daha sakinim. Şarap vücuduma etki ediyor ve kendimi durgun ve hülyalı hissediyorum.

"Evet, baban pek de örnek bir erkek arkadaş sayılmazdı," diyor büyükanne kasıtlı bir acılıkla. "Ve evet, annenizin ve kendisinin hayatını neredeyse mahveden o deli kadınla birlikte oldu. Hem de uzunca bir süre. Değil mi oğlum?"

"Saçmalık," diye sesleniyorum ve bana bakışları sertleşiyor.

Hikayeye güzel bir bakış açısı. Büyükannemin bu kadar detayı bilmesine şaşırdım. Yüzüne gülmek istiyorum ama başım dönüyor ve susadım. Biraz daha şarap iyi gelirdi ama bardağım zaten boş.

"Öyle değil," diyor. "O kadın annen gibi giyiniyor, onun gibi davranıyordu. Old Bow'da onun gibi davranarak dolaştı. Bazı insanlar ona Elizabeth diyordu ve gerçekten de Ben'in kız arkadaşı olduğunu düşünüyorlardı."

Olamaz.

Birdenbire neyin gerçek olduğunu ve tüm bu sahte kimliği uydurup uydurmadığımı sorgulamaya başladım. Son zamanlarda çok fazla çılgın hikaye var ama hiçbirinin kanıtı yok.

"Annen münzevi biriydi. Neredeyse hiç dışarı çıkmazdı. Şu kadın, Tonya Shaffer? Ben'in arkadaşlarını barlara kadar takip edip kendini Elizabeth olarak tanıtacak kadar ileri gitti. Oh, evet. Bir yıl sonra, Old Bow'un yarısı Elizabeth'i tanıyordu. Sadece Ben'in birlikte olduğu Elizabeth'i değil."

Boş şarap bardağını sehpanın üzerine koyarken başım dönmeye başlıyor. Elim ayağıma dolaşıyor ve neredeyse bardağı düşürüyordum.

Neredeyse hiç içmem. Ve bu içki beni hızlı vurdu. *Çok hızlı.*

"Bekle bir saniye," diyorum kendi kendime. Kalp atışlarım aniden kafamın içinde. "Yani diyorsun ki-"

"Tonya Shaffer'ın hasta bir kadın olduğunu ve çok zarar verdiğini söylüyorum canım. Yalanlarını çözmek biraz zaman aldı. Ama bir kaza geçirdi ve gitti. Tanrı'ya şükür."

"Bekle-bekle-bekle. Bu şey yapmaz..."

Başka bir şey söylemeye çalışıyorum, onu yalanlayacak bir şey, ama hava kelimelerimi yutuyor gibi görünüyor. Eğer her iki kızı da tanıyan Dianne Jacobson resimdeki Tonya'yı tanımasaydı bu doğru bir hikaye olabilirdi. Büyükanne bunu bilmiyor, sinsi cadı. Berbat hikayesinin uçacağını sanıyor.

Beni rahatsız eden bir şey daha var: Büyükannem anneme tek bir kez bile Lizzy demedi, gerçi o zamanlar sadece kısa adını kullanırdı.

Yüzüne gülmek istiyorum ama kahkahalarım bir inilti olarak çıkıyor. Yastıklara gömüldüğüm için kendimi koltuktan kaldırmaya çalışıyorum ama ellerim çok güçsüz. Başım o kadar hızlı dönüyor ki, birden her şey gözlerimin önünde bulanıklaşıyor.

"Kiddo?" Babam soruyor. Önümdeki yüzü bir görünüp bir kayboluyor.

"Ben, bırak onu. Mackenzie, canım? Dinliyor musun?" Büyükannemin sesi
boğuk, çok gelen bir yankı gibi.

Göz kapaklarım o kadar ağır ki gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum. Suya ihtiyacım var. Ayağa kalkmam lazım. Buradan çıkmam lazım. Bu evden kaçmam lazım.

Ama bırakın hareket etmeyi, düşünemiyorum bile. Saniyeler içinde karanlığa gömülüyorum.

OceanofPDF.com

FIFTY

Hareket etmeye çalıştığımda başım küçük parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyorum. Kafatasımın içine kan hücum ediyor. Gözlerimi açıyorum ve pencereden giren parlak güneşten koruyorum.

Sabah oldu. İç çamaşırım ve tişörtümle yatağımdayım ama buraya geldiğimi hatırlamıyorum.

Dün geceki olaylar akşamdan kalma gibi bir sisin içinde zihnimde canlanıyor. Akşamdan kalma, doğru.

Dün ne oldu bilmiyorum ama akşamdan kalma falan değilim. Uyuşturulmuştum. Biliyorum. Bir keresinde birinci sınıf partisinde bana da ilaç verilmişti. Eğer EJ olmasaydı, muhtemelen orada saldırıya uğrardım ve bundan haberim bile olmazdı.

Bu yüzden içmiyorum. İçki içtikten sonra ertesi sabah nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorum.

Dün gece ne kadar içtim? Bir bardak. Doğru, büyükannemin bana ikram ettiği şarap.

Hikayesinin parçaları zihnimde belirmeye başladı. Tonya Shaffer. Takip etmek. Lizzy gibi davranmak. Başka bir şey, büyükannemin beni kandırmak için uydurduğu tuhaf hikâyeler.

Her şey iyi olurdu ama annemin mektuplarından haberi yok. Ya da Dianne'i görmek için Nebraska'ya gittiğimi.

Kahretsin, harfler...

Bir an için paniğe kapılıyorum, ta ki onları şehirdeki evimde bıraktığımı hatırlayana kadar. *Vay be.* Ayrıca hepsinin fotoğrafını çektim. Her ihtimale karşı. Üniversite kütüphanesinde kopyalarını çıkardım ve EJ'e bıraktım. Yine ne olur ne olmaz diye.

Odama bakıyorum ve zar zor fark edilen dağınıklık belirtilerini kaydediyorum. Dağınıklık değil ama birileri odamda bir şeylerin değiştirdiğinde anlıyorum.

Tüylerim diken diken oldu. Biri odamı aramış.

Öfkeyle dişlerimi gıcırdatıyorum ve bu öfke hızla sevince dönüşüyor - annemin orijinal el yazmalarını da şehirdeki evime götürdüm.

Başka bir düşünce beni ayağa kaldırıyor.

Ya daireme girerlerse? Yedek anahtarları var, babamda olduğunu biliyorum, çünkü birkaç ay önce oraya yeni bir kanepe taşımama yardım etmişti.

Yataktan fırlıyorum ve masanın üzerinde duran çantamı alıyorum - çantamı asla masanın üzerine koymam. Telefonumu çıkarıp ekranı kaydırıyorum ve "*Yanlış şifre*" mesajına bakıyorum.

Pislikler. Telefonuma girmeye çalıştılar.

Ekran kilidini açıp hemen EJ'i arıyorum ve bir kez çaldıktan sonra telefonu açıyor.

"Mackenzie, neler oluyor?" diyor selamlamak yerine. "Dün gece seni onlarca kez aradım, mesajlar gönderdim, ailene gitmeyi düşündüm. İyi misin?"

"Emin değilim. Ama dinle, bir iyiliğe ihtiyacım var. Meşgul müsün?"

"Ciddi misin? Geri aramanı beklerken aklımı kaçırmak üzereydim." "Ben iyiyim, ben iyiyim EJ! Senden bir şey yapmanı istiyorum. Bir kopyasını al. Evimin anahtarını al, oraya git, el yazmalarını ve mektupları al ve evine getir."

"Kenz?" Sesinde endişe var. "*Şimdi,* EJ.

Lütfen."

"Yine de iyi misin?" "Evet.

İyiyim."

"Emin misin?"

"EJ, lütfen! Sadece benim için yap. Şimdi! Gitmek zorundayım. Bekle! Ayrıca, iki saat içinde seni aramazsam, beni kendin ara."

"Beni ."

"Sakın korkma. Ama bugün hiç cevap vermezsem, polisleri çağırın. Gitmem gerek. Her şey yolundaysa seni iki saat sonra ararım."

Telefonu kapattım, hızla kot pantolonumu giydim ve odadan çıktım. Daha doğrusu *sürünerek* çıkıyorum çünkü içkime ilaç kattıktan sonra büyükannemin ajandasında benim için ne olduğunu bilmiyorum.

Merdivenlerden parmak uçlarımda inerken sesler duyuyorum. Büyükannem telefonda. Babam da cep telefonuyla konuşuyor - bu alışılmadık bir şey, asla benden önce kalkmaz.

Yemek kokusu alabiliyorum. *Güzel.* Belki de bu Minna'nın evde olduğu anlamına geliyordur. Eğer o buradaysa, büyükannem komik bir şey yapmaz.

Parmak uçlarımda odama geri döndüm ve düşündüm, düşündüm, düşündüm.

Dünkü olaylar kafamda tekrarlanıyor. Ben deli miyim? Hayır, aldığım mektupların beni büyüten kadın tarafından değil, annem tarafından yazıldığını biliyorum. Şimdi düşünüyorum da, büyürken duyduğum kelimelerin hiçbirine benzemiyorlardı.

Tamam, tamam. Şimdi. Tonya Shaffer tarafından büyütüldüğümün tek kanıtı Dianne Jacobson. Tabii DNA testi yapmazsam. Bunun için beni büyüten kadına ait bir şeye ihtiyacım var.

Cesedin yakılması akıllıca bir hareketti. Eğer Elizabeth Casper, Elizabeth değilse, DNA testi için mezardan çıkarılmasını önlemek için kesinlikle iyi bir yoldu.

Sinirlerim gergindi, koridordan gizlice annemin odasına .

O ve babamın ayrı yatak odaları vardı. Eskiden bunun garip olduğunu düşünürdüm. Şimdi tekrar düşününce mantıklı geliyor. Onun odası benimkinin dört katı büyüklüğünde, ayrıca bitişikteki oda da dolaba dönüştürülmüş. Ofisinin aksine, oda inci gibi renklerle bordo vurgular, altın bir avize ve annemin moda fotoğraf çekimlerinden dev posterleri ile dolu.

Öldüğü günden beri odasına dokunulmamış. Dedektif değilim ama bildiklerim doğruysa, saçına ihtiyacım var.

Önce büyük büroya gidiyorum. Parfüm şişeleri, makyaj kavanozları ve saç ürünlerinden oluşan bir koleksiyon var. Dergi fotoğraf çekimleri için çerçevelenmiş resimleri var. Bu kadın kesinlikle kendini seviyordu.

Bir saç fırçası görüyorum. İçine birkaç kıl sıkışmış. Çalışma masasının çekmecelerinden birinde içinde süngerler olan plastik bir torba buluyorum, süngerleri atıyorum ve fırçadaki kılları torbaya koyuyorum. Sonra çalışma masasının altındaki küçük çöp kutusuna bakıyorum. Bingo. Torbaya daha fazla saç teli giriyor.

Eğer bu yeterli olmazsa, . Banyoya doğru yürüdüm.

Daha önce hiç bu kadar saçma bir şey yapmamıştım ama korkunç koşullar korkunç eylemler gerektiriyor. Duşun zeminine çömelip inceliyorum ve gidere sıkışmış bir kıl yumağını çıkarıyorum. Öğürerek, topağı aynı poşete koyuyorum. Sonra küveti kontrol ediyorum ama orası da temizlenmiş görünüyor.

Ne olur ne olmaz diye kendime söylüyorum.
Birden aklıma başka bir fikir geliyor ve kalbim adrenalinle çarpmaya başlıyor. Bunu daha önce nasıl düşünemedim?

OceanofPDF.com

FIFTY-ONE

Odama döndüğümde kapıyı kilitliyorum ve masamın çekmecelerini karıştırmaya başlıyorum, eski okul defterlerimi ve bulabildiğim her şeyi çıkarıyorum.

Nerede o? Nerede mi?

Bir yerlerde olduğunu biliyorum. Eskiden bu tür şeyleri atardım ama yıllardır çekmecelerde biriken rastgele şeyler oluyor.

Eski lise evraklarımdan oluşan bir klasör çıkarıyorum ve hararetle sayfaları çevirmeye, kağıtları karıştırmaya, bir kenara atmaya, eski okul kompozisyon kitaplarını, alıştırma defterlerini, notları, mektupları karıştırmaya başlıyorum, ta ki bir tanesine rastlayana kadar. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Gözlerimi kapatıyorum ve evrene teşekkür ediyorum.

Bu, annemin beni lisede bir haftalığına Key West'e götürdüğü zaman için bir devamsızlık notu. Beni bir otele yerleştirmiş, kendisi birkaç gün ortadan kaybolurken benim kablolu yayın izlememe ve oda servisi sipariş etmeme izin vermişti.

Yokluk notu el yazısıyla yazılmış. Gözümün önünde, aceleyle yazmıştı, çünkü her ne sebeple olursa olsun, o gezi bir son dakika anlaşmasıydı. Yine de öğretmene hiç vermedim.

Şimdi telefonumu çıkarıp mektup fotoğraflarından birini açıyorum ve el yazısını karşılaştırmak için el yazısıyla yazılmış notun hemen yanına koyuyorum.

Annem hiçbir şeyi elle yazmazdı, bunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim. Onu hiç el yazması yazarken görmedim. Hiç mektup yazmazdı. Hiç *yazmazdı*, nokta. Her şey ofisinde, kapalı kapının ardında "gerçekleşirdi". Her şey, yani her *şey* bilgisayarda yapılırdı.

Okuldayken bana yazdığı notlar bile daktilo edilmiş ve basılmıştı. Temizlik hastası olduğunu sanırdım. Şimdi on yıllardır dikkatli olduğunu biliyorum.

Ve sadece bu seferlik çuvalladı.

Bu okula devamsızlık notu, el yazmalarını onun yazmadığını gösteren çok az şeyden biri olabilir. Evet, el yazısını el yazmasındaki gibi mükemmel hale getirmeye çalışmış. Ancak büyük harflerin aynı girdaplara sahip olmadığını, küçük harflerin daha yuvarlak olduğunu ve genel stilinin daha eğimli olduğunu görmek için el yazısı uzmanı olmama gerek yok.

Hata yok - bu not el yazmasından farklı bir kişi tarafından yazılmış.

Notu sırt çantama, saçlarının olduğu şeffaf çantanın yanına koydum.

Şimdi tek yapmam gereken bu evden çıkmak.

Kapı gürültüsü beni sıçrattı.

"Mackenzie, canım, uyanık mısın?"

Büyükannemin kapının arkasındaki sesi şurup gibi tatlı ama neler yapabileceğini biliyorum.

Göğsümde yükselen hafif paniği bir kenara itmek için dişlerimi sıkıyorum. "Evet, büyükanne!"

Cevabı beklemeden kapıyı deniyor ama kilitli. "İçeri girebilir miyim?"

Kapıya doğru yürüyorum ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Öfkemi gösteremem yoksa istediğimi elde edemem. Ve buradan gitmem *gerek.*

Büyükannem çoktan diz hizasında özel tasarım bir elbise giymiş, makyajını yapmış, kırmızı ruju bana bir dur işareti gibi bakıyor. Bu aile ve kırmızı rujla ilgili bir şey var.

"Nasıl hissediyorsun canım?" Gülümsüyor, beni inceliyor ama sesi çelik gibi soğuk.

"Dün gece ne oldu?" Ağzımdan kaçırıyorum, sonra da çok açık sözlü olduğum için kendime lanet ediyorum.

"Ah." Büyükanne kalemle çizilmiş kaşlarını acıyarak yukarı kaldırıyor. "Odana gitmene yardım etmek zorunda kaldım canım. Bu kadar hafif olduğunu fark etmemiştim." Sahte kahkahasının tiz sesi baş ağrımı kesiyor. "Saçma sapan şeyler söylüyordun, sonra gevelemeye başladın. Sonra seni odaya götürdük ve sen kapıyı yüzümüze kapattın. Kendini iyi hissediyor musun?"

Endişesi o kadar içten ki, hiç de hafif biri olmadığım gerçeğini neredeyse unutuyorum. Dün gece bana verdiği şarabın içinde her ne varsa

beni on dakikadan az bir sürede bayılttı.

Büyükannemin sahte gülümsemesi hâlâ bana dönük, bakışları düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırpmadan bakıyor.

Dehşet vücuduma yayılıyor, dizlerimin bağı çözülüyor ama gülümsemeyi başarıyorum.

"Ben... Hayır, pek sayılmaz," diyorum teatral bir şekilde alnımı ovuşturarak. "Tanrım, sarhoş olduğuma inanamıyorum." Toparlayabildiğim kadar saflıkla ona bakıyorum. "Hâlâ sarhoşmuşum gibi hissediyorum. Dün gece söylediğim o saçmalık neydi?"

Büyükannemden gelen o kahkaha tonu kanımı yeniden donduruyor. "Merak etme canım. Son zamanlarda pek çok insan kötü söylentiler yayıyor. Sadece birbirimize destek olmalıyız."

"Doğru. Yapmak zorundayız," diye . "... Sanırım ihtiyacım var-"

"Giyinip aşağıya gelmen gerekiyor. Halletmemiz gereken önemli bir yasal mesele var."

"Yasal mı?"

"Evet!" Genişçe gülümsüyor. "Annen her şeyi babana vasiyet etti, biliyorsun. Biraz konuştuk ve seni bunun dışında bırakmanın onun açısından oldukça düşüncesizce olduğuna karar verdik. Baban ve ben senin için bir vakıf fonu oluşturmanın adil olacağına karar verdik."

Çenem düştü. "Vakıf fonu mu?"

"Evet."

"Para mı demek istiyorsun?"

"Evet, canım. Güven fonu bu anlama gelir."

"Ve ben buna erişebilirim-"

"Yirmi beş yaşına geldiğinde."

Nefesimi tutuyorum. Nefesimi tutabildiğim kadar tutuyorum ki şu anda ondan ne kadar nefret ettiğimi göstermeyeyim ve yüzüne tükürmeyeyim.

Bu bir rüşvet. O da bunu biliyor. Ben de biliyorum. Önümüzdeki dört yıl boyunca sessizliğimi istiyor. Ve kim bilir ondan önce bu güvene ne olacak. Daha da önemlisi, benim ne bildiğimi bile bilmiyor ama bütün bunları babamla bir gecede hazırladı bile.

Bu çok hızlı.

Gözlerimi kapatarak nefes veriyorum. Konuyu değiştirmek ve ona yalvaran bakışlar atmak için zayıf bir sesle "Sanırım iyi değilim büyükanne," diyorum. "Ve bugün derse gitmem gerekiyor. Gerçekten gitmem gerekiyor."

"Bugün mü?" Gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor. "Ama canım, bugün senin üniversitende Saygı Töreni var."

Bunu tamamen unutmuştum. "Doğru."

Büyükannem kıyafetimi inceliyor, üzerime attığım kot pantolon ve uyuduğum tişört
içinde.

"Lütfen törene uygun bir şeyler giyin" diyor. "Ama ayrılmadan önce, belgeleri imzalamanız gerekiyor."

"Güven fonum bir Gizlilik Sözleşmesi gerektiriyor mu?"

Büyükanne gülümser. "Tabii ki. Edebi kazançlardan gelen para bu."

Annemin demiyor, çünkü artık hepimiz biliyoruz ki "Anne" bu evde pek çok anlama geliyor.

"Ve lütfen kahvaltıda bize katılın," diye ekliyor ve topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor.

Annemin günlüğündeki sözleri aklıma geliyor: *Büyükannen tam bir sürtük, taç yaprağı.*

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Anne, . Büyükannem bir canavar.

OceanofPDF.com

FIFTY-TWO

EJ'in oturma odasında bir ileri bir geri yürürken, "Bana rüşvet veriyorlar, EJ," diyorum cesaretim kırılmış bir halde.

Sonunda ailemin evinden çıkabildim ama tabii ki büyükannem ve aile avukatının bana imzalattığı bazı evrakları imzaladıktan sonra.

EJ kıpırdamıyor, bilgisayar koltuğuna yayılmış, elleri başının arkasında kilitli. Sadece gözleri beni bir ileri bir geri takip ediyor. Sehpasının üzerinde bir yığın kutu var - benim dairemden getirdiği el yazmaları. *Güzel.*

"Önce beni deliymişim gibi göstermeye çalıştılar," diye açıklıyorum. "Sonra büyükannem benim için bir vakıf fonu kurmaya karar verdi. Neden biliyor musunuz? Başkalarıyla konuşmaya başlayacağımdan ve sorular soracağımdan korkuyorlar. Bu anma töreninde babam bir konuşma yapacak ve annemin ölümünden sonra verilecek ödülü kabul edecek. Büyükannem de orada olacak ama tabii ki gereksiz drama istemiyor. Ya da benim basına yansıyacak bir şey söylememi. Daha doğrusu, önümüzdeki birkaç yıl E. V. Renge hakkında şüpheli bir *şey* söylememi."

"Belki de seni korumaya çalışıyorlar?"

Gözlerimi dikerek önünde durdum. "Beni korumak mı? Bir cinayeti saklamaya ne dersin? Ya da daha kötüsünü."

Tekrar volta atmaya başladım.

"Snarky," diye sesleniyor ama dikkatimi vermiyorum.

"Kenz!" Volta atmaya devam ediyorum.

"Dostum, nefes nefese kalıyorsun." Sonunda ayağa kalktı ve beni durdurmak için omuzlarımdan tuttu. "Sakin ol."

"Rahatlamak mı?" Öfke içimde kaynamaya başladı. "O sahneye çıkıp herkese babamın biyolojik annemi öldürmek için komplo kurduğunu söylememe ne dersin?"

"Mantıklı ol," diye uyarıyor EJ, omuzlarımı bırakmadan. "Büyükannen seni şişlemeye çalıştı. Akıllı davranmalı ve daha fazla kanıt elde edene kadar sessiz kalmalısın."

"Üzerinde *Kayıp* yazan posterler bastırıp *Gerçek E. V. Renge*" *yazan posterler* bastırsam ve bunları üniversite kampüsünün her yerine yapıştırsam nasıl olur?"

EJ kısa bir kahkaha atıyor ama elleri omuzlarımı bırakmıyor.

"Sen delisin," diyor yarı fısıltıyla. "Seni bu yüzden seviyorum. Gel buraya."

Beni o kadar çabuk kucaklıyor ki itiraz edecek zamanım bile olmuyor. Ve bir kez bana sıkıca sarıldığında, beni bırakmasını istemiyorum. O benim kayam. Yirmi bir yaşıma geldiğimde, dayanağımın ailem değil de en iyi arkadaşım olacağını kim düşünebilirdi ki?

Yine de, onun vücudunun benimkine karşı hissettiği şey bir en iyi arkadaşın hissetmesi gerektiği gibi değil. En iyi arkadaş, onunla ten tene girmek istiyormuşsun gibi hissetmemeli.

"Bütün gece ayaktaydım," diyor. "Seni manyak gibi tekrar tekrar arıyordum. Berbattı. O his mi? Sana bir şey olduğunu mu? Korkunçtu. Beni bir daha böyle hayalete çevirme."

"Yapmayacağım," diyorum, kokusunu içime çekerken alnımı omzuna dayıyorum. "Bunu yapmak istememiştim."

"Biliyorum. O haraca gitme," diyor usulca, gitmeme izin vermiyor, yanağını başımın yan tarafına bastırıyor. "Lütfen gitme. Annenin anma töreni ya da her neyse, ailenin orada olduğunu biliyorum. Ama seni delirtiyorlar. Buna değmez. Seni böyle görmekten hoşlanmıyorum. Bu bana annenin o mektupları yazarken hissettiklerini hatırlatıyor."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve ağlamamak için nefesimi tutuyorum. Ağlayamam. *Onlar* yüzünden daha fazla ağlamayacağım.

EJ'e bunu düşüneceğimi söylüyorum ama evinden çıktığımda gideceğimi zaten biliyordum.

Bu da başka bir olay. Unutmayın, E.V. Renge ile ilgili her şey bir olaydır, değil mi? Reklam, dolayısıyla para ve reyting.

Pearl Konferans Salonu tıklım tıklım dolu. Onuncu konuşmacı konuşmasını bitirdiğinde dinleyiciler huzursuzdu. Çoğu üniversite sisteminin bir parçası olduğu için gelmişti. Birçoğu da biraz heyecan bekledikleri için gelmişti. Gerçek E. V. Renge olmayınca, etkinlik fazla pişmiş bir televizyon yemeği kadar yavan kalıyor. Annem bir efsaneydi. En azından *o* kadın öyleydi.

Babamın konuşması bence en kötüsüydü. Belki de sesinin tınısı beni ürperttiği içindir. Derin gamzeli büyüleyici gülümsemesi bile bugünlerde çok sahte görünüyor. Gülümsemesi annemi, *gerçek* annemi mahvetti.

Tören bittiğinde, her zamanki kaynaşma partisi başlar.

Yakında E. V. Renge Salonu olacak olan salon yılanlarla dolu. Şunlara bakın, dillerini oynatıyorlar, birbirlerinin arasında gidip geliyorlar, konuşuyorlar, konuşuyorlar, konuşuyorlar, ama aslında bu etkinlikten kâr elde etmek için bekliyorlar. Edebiyat ajansları, halkla ilişkiler çalışanları, üniversitenin üst kademesinde kim var kim yok.

Kimsenin beni fark etmemesini umarak salonun arka tarafında duruyorum. İşleri karıştırmak için buradayım. Gerçi kayıtsız kalabalığa baktıkça bunun geri tepebileceğini düşünüyorum. Hayatım zaten cehennem gibi. Babamınki de öyle. Bunu biliyorum.

Profesör Salma'yı görüyorum. Bir grup insanın arasında dururken bana el sallıyor. Ben de el sallıyorum ama konuşmak istemediğim için arkamı dönüyorum.

"Seni en arkada görmek ne hoş," diyor arkamdan biri.

Profesör Robertson'ı görmek için döndüm. "Merhaba," diyorum zayıfça.

"Bayan Casper, konuşmanızı dinlemeyi dört gözle bekliyordum." Fırtınaları ya da öğrencilerle dolu bir konferans salonunu sakinleştirebilecek şekilde gülümsüyor.

"Hayır, teşekkür ederim. Bana göre değil."

Yanımda duruyor, yüzünü insanlarla dolu salona dönmüş, kaşmir kazağı ve kot pantolonu üzerine takım elbise ceketi giymiş, elleri cebinde.

"Farkında olmayabilirsiniz," diyor, "ama pek çok insan annenizin çalışmalarına büyük saygı duyuyor. Her şey hayranlar ve abartılı reklamlar değil. Yetenek yetenektir. Bazen günlük koşuşturmalar arasında kaybolup gider."

Ya da suç faaliyetlerini de eklemek istiyorum.

Ona yeteneğin, aileniz olduğu ortaya çıkan acımasız insanlara kaptırılmasıyla ilgili bir iki şey söyleyebilirdim ama dilimi ısırıyorum.

"Baban gururlu görünüyor," diyor.

"Babam bir yalancı," diye hırlıyorum.

Kendimi açıklamak umurumda değil ve sözlerimin yarattığı etkiyi görmek için ona bakmıyorum.

"Mackenzie, canım!" Tanıdık patronluk taslayan ses, kapüşonumun ceplerindeki yumruklarımı sıkmama neden oluyor.

Büyükannem yere kadar uzanan uzun kollu gösterişli bir elbise ve körleri bile kör edebilecek mücevherlerle bana doğru süzülüyor.

Ve bir görevdeymiş gibi görünüyor.

OceanofPDF.com

FIFTY-THREE

"Nasıl olur da ön sırada olmazsın?" Büyükannem göz alıcı olmayan kıyafetimi kısaca gözden geçiriyor. Kıyafet kurallarına uygun giyinmediğim için bana kızgın olduğunu biliyorum ama bunu iyi saklıyor. "Senin için bir koltuk ayırmıştık."

Gözlemci bakışları yavaşça benden profesörüme kayıyor.

"Profesör Robertson," diye kendini tanıtıyor.

"Evelyn Casper, Mackenzie'nin Büyükanne." o diyor ki

Büyüleyici bir şekilde, elini sıkarak.

Bir kez olsun, her zaman yaptığı gibi kendisini ünlü yazarın kayınvalidesi olarak tanıtmıyor.

"Sosyal bilgilerden Profesör Robertson mı o?" diye soruyor tereddütle.

Şimdi olmaz büyükanne.

"Gerçekten de öyle," diyor kıkırdayarak.

"O zaman siz kesinlikle onun en sevdiği

profesörsünüz." "Öyle mi?"

Ben kızarırken onun bana gülümsediğini anlamak için ona bakmama gerek yok.

Farklı gülümseme türleri vardır. Kalabalığın içinde el sıkışan ve gülümseyen babamı da fark ediyorum. Ama onun gülümsemesi öldürebilir, bunu biliyorum.

Büyükannem ona baktığımı fark etti. Gözleri profesöre takıldı. Nasıl bağlantı kuracağını ve barış yapacağını biliyor. Mükemmel bir kriz yöneticisi olabilir.

"Profesör, sizi oğlumla tanıştırmak isterim. Kendisi E. V. Renge Vakfı'ndan sorumludur. Eğer bizimle çalışmak, sosyal çalışmalar yapmak ya da başka bir şey yapmak isterseniz çok memnun oluruz."

Profesöre baktığımda kaskatı kesildiğini görüyorum.

Büyükannem ona rüşvet vermeye çalışıyor. Akıllıca. Ondan bu yüzden de nefret ediyorum.

Bana gülümsüyor, aslında birçok insanı kandıran o sahte gülümseme. Ben de gülümsemiyorum ama bakışlarını tutuyorum. Ve onun bakışlarında annemin bakışlarından bir şeyler var -zalimlik. Biyolojik annem değil, mektupları yazan değil, beni büyüten kadın, Tonya Shaffer.

Avucunu zarif bir şekilde Profesör Robertson'ın omzuna koyuyor. "Lütfen, bana bir dakika verin, onu buraya getireceğim."

"Ben gidiyorum," diye tıslıyorum dişlerimin arasından, utanarak. Profesör Robertson yalakalık yapmak istiyorsa, bu onun bileceği iş.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor, beni endişeyle inceleyerek.

O bakışları bilirim -gerçek ünlülerle konuşmaya başladıklarında bana olan ilgisizliklerini. Babamın kitaplarla bir ilgisi olduğundan değil, ama o E. V. Renge'nin kocası ve -sürpriz ama- vakfından sorumlu. Bu çok büyük bir şey.

Birden aklıma bir düşünce geldi. Bunu bir kez olsun kazanmak istiyorum. İnsanlara şöhretin içinde ne kadar yalan ve zehir olduğunu göstermek istiyorum.

Sen sadece bekle baba, diyorum kendi kendime, büyükannemin babamın konuştuğu gruptan özür dileyip onu bize doğru yönlendirmesini izliyorum.

Bir Hollywood yıldızı gibi ışıldıyor. "Ben, canım, Mackenzie'nin en sevdiği profesörle tanış," diyor önümüzde durduklarında.

Profesör Robertson elini babama doğru uzatarak, "Benim için bir zevk," diye karşılık veriyor.

Babamı dikkatle izliyorum, onu utandırmak için bana bir neden verecek yarım yamalak bir cümle bekliyorum. Sırf bu yüzden. Yaptığı şey için. Onu asla affetmeyeceğim. Affedemem.

"Tanıştığıma memnun oldum," diyor babam o alışılmış gülümsemesiyle, ama sonra garip bir şey oluyor.

Profesör Robertson'la tokalaşırken gülümsemesi hızla azalmaya başlar, ta ki yüzünü panik kaplayana kadar. O kadar belli ki rahatsız edici.

Büyükanne de fark ediyor. "Mackenzie'nin okulda örnek alacağı biri olduğunu bilmek güzel," diyor ve övgüler yağdırmaya devam ediyor.

Ama babamdan başka bir yere bakamıyorum.

Gülümsemesi kayboldu. Yüzü kül beyazına döndü. Elini sarsarak Profesör Robertson'la tokalaşmaktan çekmeye çalışıyor ama başaramıyor.

Profesöre bakmak için dönüyorum ama bakışları sakin, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi.

Ama var.

Tekrar babama döndüm. Duygularını saklamakta hiç iyi olmamıştır. Diğer yandan annem? O bir profesyoneldi. Örtbas etmeleri, eminim, sadece ona bağlıydı.

Babam sonunda kaba bir sarsıntıyla elini kurtardı. "Affedersiniz, ben... Biriyle konuşmam gerekiyor," diye mırıldanıyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

Büyükanne ona bakar, sonra profesöre döner. "Özür dilerim. Yoğun bir akşam." Bana kendine özgü yılan gülümsemesini takınıyor ve sonra tekrar profesöre dönüyor. "Umarım dönemin geri kalanında iyi vakit geçirirsin."

Zar zor fark edilen bir sertlikle uzaklaşıyor. "Bu

neyle ilgiliydi?" Profesör Robertson'a soruyorum.

"Korkarım gitmem gerekiyor," diyor ve bana bakmadan çıkıp gidiyor. I stand Şaşkın. Şaşkın, Evet. Hissetmek Kızgın, kesinlikle.

İstediğim şeyi söylemediğimi bilmek-burada sürpriz yok. Canavarlarla yüzleşememek-epik başarısızlık.

Ailemin hikâyesinde her türlü yanlış var ve bunu babamın yüzünde gördüm. Tekrar.

Bir şeyler ters gittiğinde ne yaparsınız? Onu kovalarsınız, zihninizde adım adım tekrarlarsınız.

Ama bu sefer Profesör Robertson'ı kovalamaya başladım.

Kalabalık konferans salonundaki insanların arasından çıkış kapısına doğru yöneldiğini görüyorum. Onu ana koridordan geçip ana kampüsün yan girişine kadar takip ediyorum. Otoparka doğru yürüyor ve içerideki sakin adamdan geriye hiçbir şey kalmıyor.

Arabasına yaklaşırken rüzgâr açık takım elbise ceketini sarsıyor. Dışarısı soğuk olmasına rağmen ceketini çıkarır ve arabanın içine atar. Öfkeyle kaşmir kazağının kollarını yukarı itiyor, sonra cebinden bir sigara çıkarıp yakıyor.

Stresli görünüyor, öfkeyle sigarasının külünü yere savuruyor, sonra saçlarını geriye itiyor.

Sigara içtiğini bilmiyordum. Böyle biri olabileceğini bilmiyordum. Elini öfkeyle arabasının tavanına vurduğunda irkiliyorum, sonra sigarasından gergin bir nefes daha çekiyor.

Ona doğru yürürken kalbim hızla çarpıyor. "Profesör Robertson?"

Arkasını dönüyor, beni tanıyınca sinirli ifadesi hemen yumuşuyor. "Bayan Casper." Sigarasına bakıyor ve onu yere düşürüp ayakkabısıyla söndürüyor, sonra bana gülümsüyor, ama ilk kez gülümsemesi zoraki gibi görünüyor. "Annenize güzel bir övgü oldu."

Bunu zaten duymuştum.

Birkaç saniye boyunca gözlerimiz kilitlendi. Cevap vermiyorum, başka tarafa bakmıyorum ama tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum.

"Babamı nereden tanıyorsun?" Soruyorum,

araştırıyorum. "Pardon?"

". Babamla daha önce tanıştınız mı?"

"Pek çok insan aileni tanıyor, Mackenzie."

Şimdi, Mackenzie, yani gayri resmi. Ama beklediğim cevap bu değildi.

"Annenin burada bir dersi vardı." Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor ve gözlerini aşağıya dikiyor.

Yalancı. O konferansa hiç gitmedi, annemin kitaplarını tartıştığımız sırada bize öyle söyledi.

Çekip gitmem lazım ama yapamıyorum. Bir şeyler ters gidiyor. İnsanlar konusunda uzman değilim ama sırlar konusunda şimdiye kadar uzman olmuş olabilirim.

Yüksek sesle nefes veriyor ama uzaklaşmıyor da. Garip bir an ama umurumda değil. Hayatımda daha garip şeyler de oldu.

"Ben gitmeliyim. Sen içeri girmelisin," diyor sonunda gözlerimle buluşarak. "Orada bir sürü önemli insan var. Muhtemelen bağlantı kurmalısın."

Bir elini cebinden çıkarır ve saçlarını karıştırır.

İşte o zaman görüyorum, uzun kolların her zaman gizlediği bir şey. Şimdi düşündüm de, Profesör Robertson hiç kısa kollu giymezdi.

Koluna bakarken kalbim o kadar yüksek sesle çarpmaya başlıyor ki bayılacak gibi oluyorum.

Bu bir tesadüf olabilir, ancak ön kolunda yıldız şeklinde bir yara izi olan birini hiç duymadım.

Bir kişi hariç.

OceanofPDF.com

FIFTY-FOUR

"Profesör John Robertson," EJ bilgisayar ekranındaki bilgileri okuyor.

"Bunu biliyorum, EJ. Daha fazlasına ihtiyacımız var!" EJ internette daha fazla bilgi bulmaya çalışırken ben sabırsızlıkla odanın içinde dolanıyorum.

"Yaş, kırk altı. Rutgers'dan yüksek lisans ve doktora. Old Bow, Nebraska'daki Manford Koleji'nden sosyal bilimler alanında lisans derecesi."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri büyüyor.

"Kahretsin!" Odanın ortasında durdum ve iki elimle yüzümü ovuşturdum. "Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?"

EJ bilgisayar koltuğunda dönerek bana bakıyor. "Bu tamamen tesadüf olabilir."

Ona ters ters baktım. "Öyle mi? Gerçekten mi? *Şimdi de* mantıklı mı davranacaksın, Emerson?"

"Oh, büyük laflar." Tam adını kullandığım için bana kaşlarını oynatıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Adresine ihtiyacım var."

"Kenz, yapmayı düşündüğün şey-"

"Ne, yasadışı mı? Şimdi de yasadışı şeyler hakkında mı vaaz vereceksin?" "Bu en azından takip etmektir."

"Onu takip etmeyeceğim. Sadece onunla konuşmam gerek. Yani, onunla *konuşmak*. Bir suç işlendi. Tonya'ya ya da Lizzy'ye ne olduğunu bilmese bile, kimin kim olduğunu biliyor. Eğer John oysa, öğreneceğim. Bu noktada, bir yabancının önünde gülünç duruma düşmek umurumda bile değil."

EJ saniyeler içinde adresi alıyor. Görünüşe göre, internette yapılabilecek en kolay şey bu - artık popüler olan veri temizleme şirketleri tarafından gömülmüş olsalar bile birinin bilgilerini almak.

Yarım saat sonra arabamı şehrin dışında, güzel bir mahalledeki küçük bir evin yanına park ediyorum.

Profesörün arabasını park yerinden hatırlıyorum.

Güzel, eve geldi. Umalım da kendimi aptal durumuna düşürmeyeyim.

Kararlılıkla verandaya doğru yürüyorum ve zile basıyorum. Kapıyı açtığında yüzünde hiç şaşkınlık yoktu. Belki de suçluluk,
Belki de üzüntü. Yüzündeki ifadenin ne olduğunu bilmiyorum ama şok değil. Sanırım beni bekliyordu.

Başı hafifçe sallanmaya başlar. Ağzı bir çeşit tefekkürle yana eğilir.

Bildiğimi biliyor. Gözlerinde sakince benimkileri rehin tutuyor.

"Mackenzie," diyor sessizce.

"Profesör." Başımı salladım. "Bana annemi nasıl tanıdığınızı anlatmanızı istiyorum."

OceanofPDF.com

FIFTY-FIVE

Okulda herhangi birine Profesör Robertson'ın evinde tek başıma sohbet ettiğimi söyleseydim, dedikodular ve imalı sorularla dolu bir kasırga olurdu.

Oturma odasındaki deri koltuğa oturdum ve dağınıklık için özür dileyip masanın ve koltuğun üzerindeki kitapları ve evrakları toplarken onu inceledim. Dağınıklığın ne olduğunu bilmiyor. Her yerdeki kâğıtlar ve kitaplar bir yana, kitaplığı ve şöminesi olan oturma odası tertemiz.

Mutfağa gidiyor, bir bardak su getiriyor ve cam sehpanın karşısındaki koltuğa oturuyor. Ön kollarını dizlerine dayıyor ve merakla beni inceliyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum, jestlerini ve yüz ifadelerini inceliyorum. Bu adam annemin en iyi arkadaşıydı. Yirmili yaşlarında olduğunu hayal bile edemiyorum.

Tek kelime etmiyor, sadece merakla bana bakıyor.

"Old Bow'dayken annemin yakın arkadaşıydın," diyorum uzaktan başlayarak.

Başını sallıyor. "Nasıl öğrendin?"

Yalan söyleyip bunu bana hayattayken anlattığını söyleyebilirim. Ama o zaman, bu ürkütücü değişim hakkında bir şey biliyor mu bilmiyorum.

"Günlüklerini
okudum." Kaşlarını
kaldırıyor.

"Ve sonra yara izini gördüm." Gözlerimle ince, uzun kollu bir kazağın örttüğü ön kolunu işaret ediyorum.

"Doğru, yara izi." Dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor ve içgüdüsel olarak sol eliyle sağ ön kolunu ovuşturuyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Günlükler. Dediğim gibi."

"Günlüklerde başka ne yazıyordu?" Bakışları göz kırpmadan üzerimde.

"Bazı ilginç şeyler. Siz ve o yakındınız. Babam ortaya çıkmadan önce."

"Doğru."

"Neden bana hiç söylemedin?"

"Neyi söylemedim?"

"Onu tanıdığınızı. O konferansta, çekilişte, E. V. Renge'nin adı geçtiğinde çok şaşırmış gibi davrandın."

"Ben yaptım." Onaylamak için göz kırpıyor. "O zamanlar Lizzy'nin E. V. Renge olduğunu bilmiyordum."

"Hayır mı?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Sadece kitabını okuduğumda öğrendim."

"Okudun mu?"

"Evet. Hepsi, o dersten hemen sonra. Soyadını kontrol ettim, Casper. Adının Casper olduğunu biliyordum. Resmini gördüm."

Duruyor, düşünüyor. Acaba bana ne kadarını anlatacağına karar veriyor? Günlüğündeki mektuplarda sadece ufak tefek şeyler var. Karşımdaki bu adam onun hakkında muhtemelen babamdan daha çok şey biliyordu.

"Öğrendiğinizde onunla hiç konuştunuz mu?"

"Hayır, ama istedim. Yapmadım... Çok geç olana kadar cesaretimi toplayamadım."

"Cenazeye gitmedin mi?" "Hayır."

"Neden irtibatta kalmadınız?"

Derin bir nefes verip ellerini saçlarında gezdirdikten sonra koltuğunda arkasına yaslanıyor. "Bir gün Ben ve o şehirdeydiler, ertesi gün ise çekip gittiler. Puf. Bir anda. Birisi Doğu Yakası'na taşındıklarını söyledi. Bir menajeri varmış, bilirsiniz, bir yayıncılık anlaşması imzalamak üzereymiş. Ve doğum yapmak üzereydi. Yani, bu çok fazla. Onun için her zaman çok şey vardı. Ben'de ne buldu bilmiyorum. Yakışıklıydı ve iyi bir aileden geliyordu. Ama o..."

John sessizleşiyor.

"Ondan hoşlanmadın," diye düşüncesini tamamladım.

"Onu umursamadım, hayır. Ona doğru davranmadı. Ona bir kız arkadaş gibi davranmadı." Gözlerimi profesörden ayırmıyorum ve o tedirgin. Konuşması sabırsızlaşıyor. "O sadece yatacak bir yere ya da başka bir seçenek olmadığında arkadaşa ihtiyaç duyduğunda oradaydı. Üzgünüm," bakıyor- "gerçek bu. İndirimli bir motel odası gibi her zaman onun yanındaydı."

Nefesim kesiliyor ve bir şey söylemek için ağzımı ama söylemiyorum. O haklı. Sözünü kesmek istemiyorum çünkü Profesör Robertson belki de onu tanıdığımdan beri ilk kez soğukkanlılığını kaybediyor.

"Onu hak etmiyordu," diye devam ediyor profesör. "O yetenekliydi. Ve güzeldi. Ve elbette, kafası her türlü çılgın şeyle doluydu, çünkü bu yeteneğin bir parçası. Huysuzlukları vardı. Ama Tanrım, o sadece güzel bir insandı..." Uzaklara bakıyor, kelimeler ona acı veriyormuş gibi uzun bir süre gözlerini kapatıyor. "Onun tarafından kullanıldım," diye fısıldayarak bitiriyor ve alnını ovuşturuyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Bu sadece... Sadece beni kızdırıyor."

Başımı salladım. "Ona aşık mıydın?"

Kıkırdıyor. "Tabii ki aşıktım."

"Neden onunla yeniden bağlantı kurmaya, nasıl öğrenmeye çalışmadın?"

"Neden?"

"Ona karşı bir şeyler hissettiğin için mi?"

Hafifçe sitem eder gibi başını eğiyor. "Mackenzie, umarım sana ilk adınla hitap etmemin bir sakıncası yoktur?"

Başımı sallıyorum.

"Yirmi bir yaşındasın. Ruh eşin olan ya da en azından birlikte bir gelecek hayal edebileceğin biriyle tanışırsan, iki ay önce ne yaptığını unutacaksın. Bırak geçen yılı. Mezun olduğunuzda çevreniz değişecek. Arkadaşlarınız da öyle. Ve eğer aynı şehirde değilseniz, inanın bana, üniversitede aşık olduğunuz bir kişi hakkında asla iki kez düşünmeyeceksiniz."

"Garip olduğunu düşünmedin mi? Öylece gitmeleri?"

Omuz silkiyor. "Ailesi onu hiç tanımak istemedi. Ama hamile olduğunu ve kitap anlaşmasını imzalamak üzere olduğunu öğrendikten sonra? Sanırım onun Ben için daha iyi olduğunu anladılar. Hep bir aile istemişti. Onu kabul ettiklerinde, her şeyi kabul düşündüm. Old Bow'da bir daha kimseyle konuşmadı. kadarıyla konuşmadı. En azından benim için. O

O kasabadan nefret ettiğini, uzaklaşmak istediğini söyledi. Çok komik. İlk taşındığında orayı severdi. Ancak Ben'le tanışıp onu aldatırken yakaladığında oradan nefret ettiğini söylemeye başlamıştı. Onu terk etmeliydi. Ama hayır, orada kaldı. Bana hiç e-posta göndermedi, o kadarını söyleyeyim. Şehirden ayrıldıktan sonra hiç konuşmaya çalışmadı."

Bana anlamlı bir bakış atıyor ve aynı şeyi düşünüp düşünmediğimizi, *bilip bilmediğini* merak ediyorum.

Başka tarafa bakıyor. "Taşındım ve gerçekten umursamadım. Kısa süre sonra karımla tanıştım. Eski aşklar kimsenin umurunda değil."

Bilip bilmediğini, yazarın resmindeki farkı fark edip etmediğini görmek istiyorum. Dianne Jacobson fark etti. Fark eder *miydi*?

"Tonya Shaffer'ı tanıyordun, değil mi?"

Gözlerinde bariz bir şokla başını bana doğru çeviriyor. "Neden onu soruyorsun?"

Kelimelerimi dikkatli seçmeye çalışıyorum. "Babam onunla dolaşıyordu. Ama sen bunu biliyordun. Annem sana söylemişti. Omzuna gelip ağladı, muhtemelen birden fazla kez. Ve onunla kavga ettiniz. Bu yüzden-"

Kolundaki yara izine bakarak başımı sallıyorum.

"Doğru." Gözlerindeki şaşkınlık dağılıyor. "Ve bunu onun günlükleri sayesinde mi biliyorsun?"

Başımı salladım. "Vaktin var mı? Şu anda mı?"

Gülümsüyor. "Evet. Dünya kadar zamanım var."

Sırt çantamdan mektupları çıkardım. Bir klasörün içinde, doğru sırayla birbirine tutturulmuşlar. Zarflar da öyle. Adli analiz yapacağımdan değil ama hepsi bende.

"Bunlar ne?" diye soruyor.

"Annemin günlük mektupları. Beni doğurmadan önce yazdığı mektuplar."

Gözlerini sayfalardan ayırıyor ve bana bakıyor.

"Senin hakkında yazdı, biliyorsun," diyorum gülümseyerek.

Mektuplara uzanıyor, sonra kendini durduruyor ve tekrar bana bakıyor. "Alabilir miyim?" diye neredeyse fısıltıyla soruyor.

OceanofPDF.com

FIFTY-SIX

Dışarıda hava kararıyor ve Profesör Robertson ışıkları açmak için hızla ayağa kalkıyor. Bunu gözlerini elindeki mektuplardan ayırmadan yapar.

Onları açgözlülükle, hızla, teker teker okuyor, gözleri sayfaların üzerinde uçuşuyor. Son sayfayı bitirdiğinde, ileri geri çeviriyor ve sonra bir soruyla bana bakıyor.

"İşte bu kadar. Bu sonuncusu," diyorum ve o hepsini kısaca tekrar okurken bekliyorum.

Nasıl hissettiğini biliyorum. *Bunun* nasıl bir his olduğunu biliyorum- birinin özel düşüncelerini, mutluluklarını ve acılarını okumak, yavaş yavaş dağılmalarını izlemek.

"Artık bunun ne olduğunu biliyorsun, anlat bana." Konuşmasını istiyorum. Ne bildiğini bilmem gerekiyor. "Sence ne oldu?"

Başını sallıyor ve mektupları bana uzatıyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Şey... O gece" - çenesini elimdeki son mektuba doğru eğdi -"Bana Ben'den ayrılmak istediğini söyledi."

"Bana bunu söylemedin."

"Bu karmaşık bir konu. Onunla yüzleşmek, yöntemlerini değiştirmeye istekli olup olmadığını görmek istedi. Bunu daha önce birçok kez yapmıştı ve bunun boşa giden bir umut olduğundan emindi. Gerçekten de onu terk edeceğini düşünüyordu."

"Doğum yapmadan önce mi?" Başını sallıyor.

Gözlerimi mektuba dikiyorum, kafam karışıyor.

"O... Bana taşınmasına yardım edip edemeyeceğimi sordu," diyor profesör. "Tabii ki ederdim. Yardım edeceğimi biliyordu. Ona maddi olarak yardım edeceğimi biliyordu, gerçi ben de birkaç işte çalışıyor ve mezun olmaya çalışıyordum. Bebek konusunda ona yardım edeceğimi biliyordu. İstediği zaman kapıma gelebileceğini ve onu içeri alacağımı biliyordu."

"Eğer durum buysa..." Oyalanıyorum. Bunca zamandır yanlış anladığımı düşünüyorum. "Anlamıyorum. Daha sonra onunla nasıl iletişime geçmedin? Günlerdir ortalıkta yokken?"

"Çünkü duygularımı incitti, tamam mı? O gece bir şey söylüyordu ve sonra bir baktım, taşınmışlar. Ne yapmam gerekiyordu? Ben'in onun üzerinde her zaman güçlü bir etkisi vardı. Her zaman onu geri aldı çünkü ona dünyaları vaat etmişti."

"Onun hakkında araştırma yaptınız mı? Ölmeden önce? Onunla konuşmak istediğinde?"

"Ben yaptım."

"İlk yayınlandığı zamanki fotoğraflarını gördün mü?"

Bakışlarımız kilitleniyor ve yutkunuyor. "Gördüm."

"İlk düşüncen neydi?"

Göğsü hareketsiz. Nefesini tuttuğunu söyleyebilirim. "Dinle Mackenzie, bence sen..." Tabii ki sözünü bitirmiyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Buna ne dersin?" Telefonumu çıkardım ve anma töreninin videosunu buldum. Dianne Jacobson'a gösterdiğim resme kadar geri sarıyorum ve telefonumu Profesör Robertson'a uzatıyorum.

Gözlerim ona yapışmış, resmi incelerken her küçük tepkisini yakalamaya çalışıyorum, sonra parmaklarıyla gözlerini ovuşturuyor.

"Bunlar annem, babam ve ben," diyorum. "Doğu Yakası'na taşındıklarında."

Cevap vermiyor, bana bakmıyor, artık resme bakmıyor, sanki bu gördüklerini değiştirecekmiş gibi sadece gözlerini ovuşturuyor.

"Söyle bana. Bana onun *kim* olduğunu söyle," diye zar zor duyulacak şekilde yalvarıyorum.

Gözlerimden akan yaşlara engel olamıyorum, çünkü başka birinin bana yalan söylemesine dayanamıyorum.

"Lütfen anlat bana," diye fısıldıyorum. "Çünkü delirdiğimi ve korkunç bir şey olduğunu düşünüyorum ama kimse bana bir şey söylemiyor," diye yalvarıyorum, sesim titreyerek. "Bana deli olmadığımı söyle. Resimdeki kişinin kim olduğunu söyle."

Sonunda gözlerimle buluştu. "Tonya Shaffer."

OceanofPDF.com

FIFTY-SEVEN

Bu doğrulama karşısında kendimi çok kötü hissetmem gerekirken, bir kişinin daha gerçeği bildiğini bilmek beni rahatlatıyor. Demek ki Dianne deli değil, ben de değilim.

Hızla atan kalbim göğsümden fırlamaya hazır.

"Doğru." Elimin tersiyle yanağımı okşayarak düşen bir damla gözyaşını siliyorum. "İşte benim tanıdığım anne bu. Yirmi küsur yıl boyunca Elizabeth Casper'mış gibi davranan kadın."

Aramızdaki sessizlik elle tutulur, dişleri büyüyen bir canavar gibi. Pençeleri büyüyor, kalbimi tırmalıyor, kanatıyor.

Bir kişi daha korkunç bir şey olduğunu biliyor. Bu bir rahatlama ama bu gerçek kafamı daha da fazla soruyla dolduruyor.

"Onun gerçek Elizabeth Dunn olmadığını ne zaman anladın?" diye

sordum. "Onu takip ettim."

Şok içinde ona baktım. "Kim?"

"O dersten sonra, senin onun kızı olduğunu söylediklerinde, gerilim romanını okudum. Lizzy eskiden.... Ben'den önce bana kitap okurdu. Ben'den önce. Kitabı biliyordum, ne hakkında olduğunu biliyordum. Kitabı okuyup soyadını babanın adıyla yan yana koyduğumda Lizzy'nin E. V. Renge olduğunu anladım."

Hüzünlü gülümsemesi çabucak kaybolur.

"Evine öylece gitmek istemedim, biliyorsunuz. Yirmi yıldan fazla olmuştu. Doğru, konuşmak istedim, nasıl olduğunu görmek istedim. Neden hiç yapmadığını sormak,

bir kez bile iletişime geçmedi. Neden Ben ile vedalaşmadan şehri terk etti?"

Derin bir nefes alıyor, sonra derin bir nefes veriyor, bir an için sessizleşiyor ve ellerine bakıyor.

"O zamanlar çok önemliydi Lizzy. Yakın zamanda boşandım. Ve birkaç gün boyunca o zamanlar işlerin nasıl gittiğini düşünüp durdum. Nasıl farklı olabilirdi. Düşündüm, düşündüm ve düşündüm. Bu şekilde mantıksız kararlar veriyorsun. Ben de öyle yaptım. Sanırım takıntı haline getirdim." Bana bakarak gülümsüyor. "Takıntı, pazarlamanın birincil hedefidir, bilirsiniz."

Biliyorum. Bu konuda bir ders almıştık.

"Ben de evine gittim. Tam olarak başaramadım, araziye dönüşte yolun kenarında arabamda oturdum. Orada bir, belki iki saat oturdum. Kabataslak, biliyorum. Ama eve gidip zili çalmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum."

"Ve?"

"Ve sonra bir araba garaj yolundan çıkıp yola girdi. O arabaydı.
Ya da ben öyle sanıyordum. Güneş gözlüğü, kuzguni saçlar, kırmızı ruj. Takip ettim."

Ön kolundaki yara izini tekrar ovuşturuyor ve ben de devam etmesini isteyerek bakıyorum.

"Onu kahve dükkanının olduğu plazaya kadar takip ettim. Arabalı geçişi kullandı, sonra manikür dükkanına girdi. İçeri girişini izledim, her ayrıntıyı yakaladım. Kendinden emin ve sevimliydi. Yirmi yılın ona iyi geldiğini düşündüm. Şöhret iyi gelirdi. Ama bir terslik vardı. Onda bir hava vardı... Bilmiyorum. Lizzy her zaman alçakgönüllüydü. Utangaçtı. Şöhretin bunu değiştireceğini sanmıyorum. Bu kadın parlıyordu. O içeri girdiğinde ben de arabadan inip manikür salonuna girdim."

"Yarım yamalak."

"Doğru." Hafifçe utanarak kıkırdıyor. "Küçük bir yerdi. İçeri girdim ve tam karşımdaydı, güneş gözlüklerini çıkarıyordu..."

Yanaklarını içine çekiyor ve ifadesi kararıyor.

"İkisini de tanıyordum ama Lizzy... Lizzy'yi yakından tanıyordum, çok yakından. Onu Old Bow'da üç yıl boyunca tanıdım. Ve hiçbir yılın, hiçbir estetik ameliyatın, hiçbir makyajın ya da saç renginin bir insanı *bu* kadar değiştiremeyeceğini biliyordum. Uzaktan bakıldığında ya da onu çok iyi tanımıyorsanız, elbette kadın çarpıcı bir şekilde benziyordu. Ama bu sefer yakındım, sadece birkaç metre uzaktaydım. Kadın

bana eğlenerek baktı. Oradaki diğer hanımlar da öyle. "Karımı arıyorum," dedim özür dileyerek. "Karısını kaybetmiş bir adam, kayıp bir adamdır," diye şaka yaptı, beni inceleyerek. Ve olay şu. Lizzy beni tanırdı. Tanırdı. Yirmi yıl, kırk yıl, fark etmez, o kadar da değişmedim. Bu kadın da değişmedi. Ama ben *onu* tanıdım."

"Tonya Shaffer."

"Evet. Ama resepsiyonist ona döndü ve 'Merhaba Elizabeth' dedi. Sizi gördüğüme sevindim. Kitap işi nasıl gidiyor?'"

Dudağımı ısırıyorum, içimde öfke ve çaresizlik birbirine karışıyor. "Nasıl?" Ona soruyorum.

"Nasıl ne?"

"Birine, babama, başka birine nasıl bir şey yaptırabilir?"

"Tonya mı? Tonya istediğini elde etmek için doğru zamanda doğru şeyleri nasıl söyleyeceğini bilirdi. Seni içine çekecek bir yeteneği vardı. Ne bileyim işte. Gizemli sözler, şakalar, sana yapışıp sonra geri çekilmek. Bir gelgit gibi iter ve çeker." Profesör alnını ovuşturur. "Kendinizi harika hissetmenizi sağlardı. En iyi arkadaşın gibi hissettirdi. Sen içtin mi? O içerdi. Okudun mu? O okurdu. Video oyunları oynadın mı? O da oynardı. Futbolla ilgilenir miydin? Onun kart koleksiyonu vardı. Bir kafede çalıştınız ve ona bedava kahve mi verdiniz? Bir gece geç saatte uğrayıp masaları temizlemenize yardım etti."

Gözlerimi deviriyorum. "Oh, lütfen."

Profesör omuz silkiyor. "Onun iyiliği için tabii ki. O her yerdeydi, bilirsiniz. Daha sonra, ancak daha sonra onda bir şey olduğunu fark ettiniz, bir tür yapışkanlık. Onun seçtiği kişi olmak istemediniz. Bu bela demekti. Ondan öylece kurtulamazdınız. İlgisini kaybeden o olana kadar onunla takılıp kalacaktın." Endişeli gözlerini bana doğru kaldırdı. "Korkarım annene olan ilgisini hiç kaybetmedi. Gerçek annene."

Aramızdaki sessizlik yeniden ağırlaşıyor. "Bu konuda ne yapacağız?" Sonunda söyledim. "Bu konuda ne yapabiliriz?"

"Bu kimlik hırsızlığı değil mi?"

"Elbette. Ama ne olduğunu, ne yaptıklarını bilmiyoruz. Her ne , Ben Casper da işin içinde." Bunu söylerken yüzünü buruşturuyor.

"Ama... O ortadan kayboldu. Biyolojik annem. Ona bir şey olmuş olmalı. Onu yok mu ettiler?" Tanrım, polis gibi konuşuyorum. "Bu bir suç. Kimlik hırsızlığından daha kötü."

"Bunu kanıtlayamayız, Mackenzie. Polise gidip babana karşı korkunç suçlamalarda bulunmaya ve bu suçlamaların reddedilmesini ve babanın bunu hayatının sonuna kadar kafana kakmasını mı istiyorsun? Hem kendi hayatını hem de onun ve diğer pek çok insanın hayatını mahvedeceksin."

Hepsinin sesi aynı -Dianne, EJ, Profesör Robertson- ve ben hepimizin ne kadar çaresiz olduğuna ağlamak istiyorum.

"Sen..." Oyalanıyorum çünkü boşa kürek çekiyorum. "Sence Old Bow'a uçmaya değer mi?"

Yüzünde bir eğlence ifadesi belirir. "Ne için?"

Omuz silkiyorum.

"Orada tam olarak ne bulmaya çalışıyorsun?"

Tekrar omuz silkiyorum, çaresizce ona

bakıyorum.

"Yirmi yıl sonra ne bulabileceğinizi sanıyorsunuz?"

Omuz silkiyorum, ağlamaya hazırım. "İnsanlarla konuşmak mı?

Profesörlerle mi? Ev sahibiyle mi?

Biri mi? Bilmiyorum."

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor ama bakışlarını kaçırırken hayal kırıklığına uğruyor. "Yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum. Polis olaya karışmadığı sürece."

"Doğru. Bunu sen söyledin."

Bir dakika sessizce oturduk, sonra bir şey daha denedim.

"Sen-" Tereddüt ediyorum, takıntılı olduğumu düşünecek mi diye merak ediyorum. "Bir ara Old Bow'a gitmek ister misin?"

Kaşları havaya kalktı. "Old Bow?"

"Evet. Şey için... Bilmiyorum. Nerede yaşadığını, nerede okula gittiğini, nerede çalıştığını görmek istiyorum. Sanırım bu bir kapanış."

Sanki çıldıracakmışım gibi bana bakıyor.

"Bunun garip bir istek olduğunu biliyorum. Ben senin ."

Tanrım, kendimi utandırmış ve aramızdaki ilişkiyi tuhaflaştırmış olabilirim. Sanki açık bir şey teklif etmişim gibi bana bakıyor.

Yüzüm alev alev yanıyor ve gitmeye hazır bir şekilde koltuktan

kalkıyorum. "Özür dilerim," diyorum hızla, yere düşmek istiyorum.

"Sadece-" "Evet," diyor ve ben inanamayarak irkiliyorum. "Bu hoşuma

giderdi."

Annemin geçmişiyle ilgili bir başka ipucu olan bu adama sarılmak istiyorum, çünkü şimdi onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için küçük bir umudum var.

OceanofPDF.com

FIFTY-EIGHT

İki gün sonra büyükannem beni aradı ve daha fazla evrak imzalamak için eve gelmemi istedi.

"Elbette. EJ'le uğrarım," diyorum itaatkâr bir şekilde, sesimin ne kadar sahte çıktığını düşünerek. Gerçekte, onun gözlerini oymak istiyorum.

"Yalnız gel canım. Konuşmamız gerek. Babanın manevi desteğe ihtiyacı var." "Bir sınava hazırlanmam gerekiyor. EJ ile geliyorum ve hemen gidiyorum.

uzakta. Belki gelecek hafta, büyükanne?"

Aşırı sevgi dolu bir ses tonuyla kaç kez "Büyükanne" dediğimi düşündükçe ağzıma kusasım geliyor. Ama iyi davranmalıyım. Şimdilik. Üzerinde güç sahibi olan tehlikeli insanlara karşı isyan etmenin en aptalca şey olduğunu bilecek kadar korku filmi izledim.

O kişi şu anda büyükannem ve günlerdir şehirde, ki bu alışılmadık bir durum.

EJ ben dersteyken ya da stüdyodayken her saat başı mesaj atıyor. Sanırım kaçırılmadığımdan ya da delirmediğimden emin olmak istiyor. Benimle ailemin yanına gelmesini istediğimde hemen kabul ediyor.

"Başka birine söylemeli miyiz?" diye soruyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bize bir şey olursa diye mi?"

Gözlerimi ona diktim. "EJ, bu da ne? Ciddi misin sen? Bu... Bunun bir olasılık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor.

"Başka bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamak üzereyim. Bu bir rüşvet," diyorum. "Bunu biliyorlar. İşe yarayacağını düşünüyorlar. Ben de işe yarayacakmış gibi davranıyorum. O yüzden nazik ol. Fazladan nazik ol, EJ. Sanki... Sanki hiçbir şey olmamış gibi... Sanki annem hiç ölmemiş gibi. Özellikle de büyükannenle. Kıçını öp. Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Küstah mı?" Bana sitemle bakıyor. "Demek istediğini anladım." Saat beşte beni stüdyomdan almaya geliyor.

Dışarıda hava kararmaya başladı bile. Aceleyle binadan çıkıyorum ve tam yolcu koltuğuna atlamak üzereyken uzaktan gelen bir erkek sesi beni durduruyor.

"Affedersiniz. Bayan Mackenzie Casper?"

Bana yaklaşan adamın uzun gölgesine gözlerimi kısarak bakıyorum. Bıyığı belli belirsiz tanıdık geliyor.

"Dedektif Jimenez," diye kendini tanıtıyor ve rozetini gösteriyor.

Doğru. "Seni hatırlıyorum," diyorum. "Anma töreninde. Ondan önce de evdeyken."

"Gerçekten."

Ne istediğinden emin değilim ama artık ailemin ne kadar çok sırrı olduğunu bildiğim için, annemin ölümünün üzerinden bir aydan fazla zaman geçmesine rağmen hâlâ etrafta dolanmasına şaşırmıyorum.

"Bu doğru mu?" Ben soruyorum. "Hakkında mı?"

"Annemin ölümünün bir kaza olmadığına dair şüpheleriniz olduğunu mu?"

"Ne yazık ki, Evet. Pekala, o oldu a KISA teori ve değildi. onaylandı."

"Neye dayanarak?"

"Annenizin bulunduğu yerden çok uzak olmayan bir yerde yeni lastik izleri bulduk. Hiçbir şey olmayabilir ama tüm olası senaryoları kontrol ediyorduk."

"Hâlâ kontrol ediyor musunuz?" İkna ediyorum. Burada olmasının bir nedeni olmalı. "Evet, öyleyim."

"Bu izlerin ait olduğu arabayı buldunuz mu?"

Kıkırdıyor, sorgulayan gözleri beni bir aşağı bir yukarı inceliyor ve tekrar yüzüme dönüyor.

"Hayır."

Ben ona bakıyorum. O da bana. Sonra yavaşça cebinden birkaç fotoğraf çıkarıp bana uzatıyor.

"Bu adamı tanıyıp tanımadığınızı merak ediyordum."

Resimler güvenlik kameralarından alınan ekran görüntüleri. Bir tanesi anma töreninden. Diğeri evimizin avlusundan. Sonuncusunun tarihini kontrol ettim, dört ay önce.

Fotoğraflarda adamın yüzünü göremiyorum ama beyzbol topunu tanıyorum.

Şap
ka. "Bu adamı daha önce gördünüz mü?"

Başımı salladım. "Anma töreninde, evet."

"Onunla konuştun mu?"

Ona şaşkın bir bakış attım. "Hayır. Babamı onunla konuşurken gördüm.

Sanırım onlar
tartışıyorlardı." "Ne
hakkında?" "Emin
değilim."

Eğer annemin kimlik sahtekârlığını ortaya çıkarma şansım olmazsa, polisi küçük parçalarla besleyeceğim ki başka şeyleri araştırsınlar.

"Yani onun kim olduğunu bilmiyorsunuz" dedektif.

"Hayır. Aileme sordunuz mu?"

"Biz yaptık. Bir sapık olduğunu
düşünüyorlar." İlginç.

Dedektif acı acı sırıtmamı fark edemiyor. "Aynı fikirde değil misiniz?"

"Oh." Saf numarası yapıyorum. "Bilmiyorum. Olabilir, sanırım. Evimizdeki görüntüleri kontrol ettin mi? Teorinizi kanıtlamak için mi? Bir yıl önce, bir adam vardı-"

"Bir yıl önceki olaydan haberim var," diye sözümü kesti. "Bu adam bir sapık gibi davranmıyor. Evet, mülkünüzdeki görüntüleri talep ettik ve hiçbir şey bulamadık."

"Ama...?"

O bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Ona henüz güvenemiyorum, ama bu kadar gayretliyse, belki ona şüphe uyandıracak bir şey söyleyebilirim.

"Hâlâ annenin ölümünün bir kaza olduğunu düşünmüyorum," diye açıklıyor. "Ama nedense aileniz pek işbirlikçi değil. Sanırım bu beyefendinin bununla bir ilgisi var."

Ona Elizabeth Casper'ın Elizabeth Casper olmadığını söylemek istiyorum. Bir süre ona , çılgın hikayeyi mektupları gösterirsem ne diyeceğini merak ediyorum. Sanırım ellili yaşlarında. Evlilik yüzüğü yok. Belki de davalara takıntılı bir şekilde yaklaşan ve sadece mesai saatlerini değil adaleti de yerine getirmeyi seven bir tiptir.

Ona yem attım. "Eğer sana bir şey söylersem, bunu sana söyleyenin ben olduğumu aileme söylemeyeceğine dair bana söz verir misin?"

Poker suratı harika. değişmiyor. Bana daha da yoğun bir şekilde bakan gözleri hariç

"Elbette, Bayan Casper."

"İki gün önceki güvenlik kameralarını tekrar kontrol etmek isteyebilirsiniz. Adamın bizim evde olduğundan oldukça eminim."

Dedektif kaşlarını çattı. " miydi?"

"İçinde a beyaz Pikap. Sahip olmak a toplantı ile benim baba ve büyükannem."

Dedektif başını sallar. "Başka bir şey var

mı?" "Onu en son o zaman gördüm.

"Bunu ailenize sordunuz mu?" "Şantaj

olduğunu söylediler."

"Öyle mi?"

Soğuk bir şekilde gülümsüyorum. "Bir ajanın bulunduğu aile toplantılarına şantajcıların davet edilmediğinden eminim."

"Bir ajan mı?"

"Doğru. Annemin edebiyat ajanı Laima Roth da oradaydı." Bunu söylerken kına yakıyorum. *Siktir git, Laima.*

Dedektif cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. "Lütfen, eğer... aileniz ya da herhangi bir şey hakkında konuşmak isterseniz aramaktan çekinmeyin."

"Bir şey var mı?"

Başını sallıyor ve arkasını dönmeden geri adım atıyor. Sonunda döndüğünde ona seslendim. "Dedektif!"

arkasını döndü, beklenti dolu gözleri üzerimdeydi. "Hiç

kimlik hırsızlığı davalarında çalıştınız mı?" diye sordum.

Bunu yapmamalıyım, ama birilerinin yolunda gitmeyen şeyler olduğunu görmesini istiyorum. Belki ona bir ipucu verirsem, farklı bir yöne kazmaya başlar.

Dedektif bana doğru birkaç adım attı, yüzünde şüphe vardı. "Bunu bana neden sordunuz?"

"Sadece merak ettim." Omuz silktim. "Derslerimden biri için bir rapor hazırlıyorum. Belki senden biraz tavsiye alabilirim."

Yüzü rahatlıyor. "Evet."

"." Başımı salladım. "Sorularım olursa sizi arayabilir miyim?"

Arkadaşım olmadığını biliyorum. Ve hiçbir öğrenci ödevi için bir dedektifi aramaz. O da bunu biliyor. Umarım aptal olduğumu düşünmüyordur.

Ama bunu söylerken gülümsemiyorum, başka tarafa bakmıyorum. Bakışlarımız kilitli kalıyor ve ben de onun bakışlarını üzerimde tutuyorum. Eğer iyi bir dedektifse ve vücut dilini okuyabiliyorsa, eve gidip sorular soracaktır. Umarım bu sorular onu gerçek Elizabeth Dunn'a götürür. Belki de bu yalanlar yumağı çözülür ve bu süreçte insanların hayatını mahveden ben olmam.

Bu hüsnükuruntu tabii ki.

"Evet." Gülümsüyor. "Bunu sen yap. Herhangi bir sorum olursa sizi arayabilir miyim?" "Evet. Sana telefon numaramı vereceğim-"

"Gerek yok. Bende var."

İkimiz de gülümsedik ve sonunda arabaya bindim.

EJ motoru çalıştırırken, "Ne yaptığını görüyorum," diyor. "Ne mi yapıyorum?"

"Bir şey biliyormuş gibi görünmeden ona daha derine için ipuçları veriyorsunuz."

"Beni suçluyor musun?"

Uzun bir süre bana baktı ve sonra "Hayır, ben de olsam aynı şeyi yapardım" dedi.

Emniyet kemerini bağladı ve aslanın inine doğru yola çıktık.

OceanofPDF.com

FIFTY-NINE

Bir saat sonra, ailemin evine giden tanıdık özel yola girdik.

Bir kez olsun komşularımızın olmasını isterdim, böylece tanıklar olurdu. Neye, emin değilim ama paranoyak oldum.

Ailemin evi bizi zemin katın her odasındaki ışıklarla, kızarmış tavuk ve turta kokusuyla, yanan mumlarla ve koridorda bizi karşılayan büyükannemin Hollywood gülümsemesiyle karşılıyor.

EJ onun elini öpüyor, mükemmel bir centilmen.

Babam elinde viski bardağıyla bizi karşılıyor. Ona sarılırken dişlerimi sıkıyorum, sonra mutfağa gidiyorum ve Minna'yı gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. Kollarımı ona arkadan doladığımda neredeyse ağlayacaktım. Ocakta sırlı havuçları karıştırmaya ara veriyor ve "Seni özledim" dediğimde gülüyor.

Ne yazık ki şu anda evde görmekten hoşlandığım tek kişi temizlikçimiz.

Ailemizin avukatı da burada, Wall Street'in kralı gibi konuşan yaşlı bir adam.

Büyükannem beni ve babamı annemin ofisine götürüyor ve avukat bana başka evraklar imzalatıyor. Ne hakkında olduklarını kısaca tarıyorum ama yine Gizlilik Sözleşmeleri ve bir banka havalesi.

Şu halimize bakın, mutlu bir aile, diye düşünüyorum hepimiz nihayet yemek masasına otururken acı içinde.

Büyükanne Minna'ya şarap doldurmasını emrediyor.

"Ben değil," diyorum. "İçkiyle iyi başa çıkabileceğimi sanmıyorum." Büyükannem gülerken ben tabağıma bakıp gülümsüyorum.

"Ben öyle," diyor EJ.

"Emerson? Canım? Bizimle bir bardak içmeyecek misin?" Avukatımız kendi bardağını doldururken büyükannem soruyor.

"Hayır, Bayan Casper. Çok teşekkür ederim." "Umarım açsınızdır."

"Aslında ben de yemek yemiyorum." Ona şaşkın bir bakış fırlatıyorum. "Geçen gün kötü bir gıda zehirlenmesi geçirdim. Hâlâ iyileşme sürecindeyim. Yulaf ezmesi, ekmek, çorba... Son birkaç gündür ancak bu kadar yiyebildim. Teşekkür ederim. Mackenzie bana akşam yemeği yiyeceğimizi söylememişti."

Bana sırıtıyor, sonra büyükanneme bakıyor ve özür dilemek için avuçlarını kaldırıyor. "Özür dilerim."

Bence tedbirli davranıyor. Cidden, aktör olmalıydı. Yine de kesinlikle büyüleyici biri, çünkü biz yemek yerken ve ben tabağımdaki yemeği zehirlenmiş gibi karıştır, o sürekli sorular soruyor. Büyükanne; evi, Bay Casper ve gül bahçesi hakkında. Babam golf hakkında, gerçi EJ'in hayatında bir gün bile golf oynamadığından eminim.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, EJ büyükannem ve babamla konuşarak onları meşgul ederken ben de izin isteyip yukarı çıkıyorum.

Odama gitmedim. Onun yerine annemin odasına gidip ışık düğmesini çeviriyorum ve kapının girişinde irkilerek duruyorum.

Annemin odasında ondan geriye kalan tek şey şilteli karyola ve büro, ama onlarda da hiçbir şey yok. Bir yatak odası büyüklüğündeki gömme dolaba yöneliyorum ve kapağını çekip açıyorum; hiçbir şey yok, giysi yok. Banyodaki her şey de temizlenmiş. Annemin odası tertemiz.

Öfke içimde bir dalga gibi yükseliyor. Büyükannem ve babamın bu evde Elizabeth gibi davranan kadından hiçbir iz kalmadığından emin olmaları hiç de zor değil.

Aşağı indiğimde tek kelime etmiyorum. Bunun yerine Minna ile konuşuyorum ve EJ ile evden çıkarken aileme en sahte gülümsememi takınıyorum.

EJ'le arabaya bindiğimizde "Annemin odasını temizlemişler," diyorum.

"Süpürmüşler ve ağartmışlar mı?"

"Hayır, EJ. Yani, o odada ona ait hiçbir kişisel eşya yok. Boş. Tamamen. Dolaplar, çekmeceler, duvarlar, her şey."

İkimiz de acımasız bir farkındalıkla birbirimize
bakıyoruz. Ailem pis izlerini temizliyor.
Ve yapabileceğim hiçbir şey yok.

OceanofPDF.com

SIXTY

Bir hafta boyunca pek bir şey olmadı. Derslere gidiyorum. Annemin kitaplarını tekrar okudum.

Dianne'i aradım. Gerçekten cevap verdi. Ona John'dan ve Old Bow'a gitmek istediğimden bahsettim. Ona evimizdeki adamdan ve büyükannemin Tonya hakkında anlattıklarından bahsettim.

Dianne "At boku," diye cevap veriyor ve ben yüksek sesle gülüyorum, ama bu gülünecek bir konu değil.

Sosyal bilgiler dersine gidiyorum ve daha önce hiç yapmadığım bir şey yaparak ön sıraya oturuyorum. Profesör Robertson her zamanki gibi sakin değil. Bana bakışları sorgulayıcı. Ona dik dik baktığımı hissedebiliyor ve ders bitip herkes salondan çıktığında, ben de son öğrenciler arasındayken, "Bayan Casper, biraz konuşabilir miyiz lütfen?" diye sorduğunda çekinmiyorum.

İkimiz de son öğrenciler salondan çıkana kadar bekliyoruz. Sonunda "Söylediğin şeyi düşündüm." dedi.

"Hangi bölüm?"

"Eski Yay."

Tek kelime etmiyorum ama devam etmesini bekliyorum. "Bence bu iyi bir fikir olabilir."

"Ne?"

"Oraya gitmek için. Senin için. Sanırım bir çeşit kapanış olurdu." "Peki ya sen?"

"Seninle geleceğim, evet."

O akşam EJ, birlikte çalıştığı bazı yazılımcılarla yapacağı Zoom toplantılarından önce bir dakikalığına evime uğradı.

Ben kanepede bağdaş kurmuş oturuyorum, okuduğum kitabı bir kenara koyuyorum, o ise mutfak adasının yanındaki bar taburesine oturuyor ve profesörle bu hafta sonu Old Bow'a uçacağımızı söylerken beni inceliyor.

"Bu biraz uygunsuz değil mi?" diye soruyor. "Onun senin profesörün olduğunu düşünürsek."

"Yani, biz sadece birlikte seyahat ediyoruz. Bir günlüğüne. Girip çıkıyoruz." "Hmm."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?" "Hayır, bence senin için iyi."

"Ben de öyle düşünüyorum. Annemin nerede , nerede okuduğunu, kafeyi, her yeri bana göstermesini istiyorum, bilirsin işte."

EJ başını sallar. "Gelmemi ister misin?"

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Hayır. Muhtemelen olmaz. Sanırım çok ağlayacağım. Ve sen bu tür şeyleri sevmezsin."

"Ağlaman benim için sorun değil," diyor kıkırdayarak. "Omzumda." "Her neyse." Bir kahkaha attım.

"Başka kim en sevdiği kapüşonluyu acı gözyaşlarınızla ıslatmanıza izin verir?"

Sırıtarak gözlerimi deviriyorum. "Doğru. Bu arada, dün gece Dianne'i tekrar aradım."

"Öyle mi? Gerçekten yeniden mi aldı?"

"Evet. O arayana kadar üç kez falan aradım. Ama sonra, herhangi bir sorum olursa onu arayabileceğimi söyledi."

"Ona ne sordun?"

"Ona yolculuktan bahsettim. Bizi havaalanından alıp Old Bow'a götüreceğini söyledi."

"Dianne?" EJ'in kaşları havaya kalktı.

"Evet. Ona John'un grup evini bildiğini söyledim. Tonya hakkında. Bilirsiniz, değişen kimlikler hakkında. Yaklaşık dört saat uzakta yaşıyor. Ama yapacak başka bir şeyi olmadığını söyledi."

EJ yerinden kalkıyor, gitmeye hazır, ama bir an tereddüt ediyor, bana garip bakışlar atıyor.

"Heya, döndüğünde..." diyor sonunda. "Döndüğünde yemeğe çıkmak ister misin?"

Ona şaşkın şaşkın baktım. Evde bir sürü akşam yemeği yedik. Ama yemek için dışarı çıktığımızda bile hiç bu şekilde ifade etmemişti.

Garipliğimi gizlemeye çalışarak gözlerimi kaçırıyorum. "Her zamanki gibi paket servis yapıp rahatlayabiliriz, tabii."

"Akşam yemeği randevusu gibi demek istedim."

Cevap vermiyorum. Ona bakamıyorum. Bu normal olmalı, benim dışımda herkes için normal. Daha önce de birileriyle çıktım ama hiç akşam yemeğine çıkmamıştım. Ve EJ ile ilgili bir şey beni çok geriyor.

Ona her zamanki esprimi yapıyorum. "Siber kraliçe büfen kurudu mu?"

Ve bunun zayıf bir espri olduğunu biliyorum, çok zayıf. Çok kullanılan bir şaka, bunu ikimiz de biliyoruz.

Onunla buluşmak için gözlerimi kaldırıyorum, alışılmadık derecede yoğun olan gözlerimi.

Dudakları hayal kırıklığına uğramış bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Son zamanlarda bunlarla ilgilenmediğim yeterince açık değil mi? Yoksa sana karşı bir şeyler hissettiğimi görmeyen tek kişi sen misin?"

Benden gergin bir kıkırdama kaçıyor ve ona bakmaktan kaçınarak kapüşonumun kolunu karıştırıyorum.

"Bak, bana sadece nasıl olduğunu söyle, Kenz. Eğer ilgilenmiyorsan, bunu anlayışla karşılarım."

Kalbim hemen protesto çığlıkları atıyor.

"Çok isterim, evet," diyorum ve dudaklarımı büzüyorum. Sanırım gerginlikten bayılabilirim.

"Güzel," diyor EJ. Sırt çantasını topladığını duyuyorum. "Çünkü sen evet diyene kadar tekrar soracaktım."

Gülümsememek için dudaklarımı sımsıkı büzüyorum ama allığımı gizlemenin bir yolu yok. Tüm vücudumun kızardığına eminim.

Arkamdan yaklaştığını duydum.

Kanepenin arkalığına doğru eğiliyor ve kolu hafifçe omuzlarıma dolanıyor, dudakları kulağımda. "Korkma, Snarky."

"Korkmuyorum."

". İçten içe." "Doğru, çünkü bunu

görebiliyorsun."

"Seni her zaman görüyorum."

Sonra kolu gitti ve kalbim davul gibi çarpmasına rağmen kendimi düzenli nefes almaya zorladım.

Kapıyı açarken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Kenzie?"

Arkamı dönüyorum ve bayıldığım çocuksu sırıtışıyla karşılaşıyorum. "Rahatla. Her şey harika olacak." Göz kırpıyor ve gidiyor.

Her nasılsa, Old Bow gezisi listemin en başında olmasına rağmen, EJ ile bu akşam yemeği şimdiden dört gözle beklediğim bir şey haline geldi. Hayatımdaki diğer her şey başarısız olsa bile, hala EJ var.

OceanofPDF.com

SIXTY-ONE

Old Bow'a bir saatten fazla uzaklıkta bulunan havaalanına uçuyoruz.

Nebraska, Kasım güneşinin altında, havanın keskin ve düşük sıcaklıklarla ısırıcı olmasına rağmen neşeli.

Dianne tıpkı onu ilk tanıdığım zamanki gibi görünüyor - tulum, flanel gömlek, botlar, ördek ceketi, gri saçları arkadan topuz yapılmış.

O ve John kamyonetinin ön koltuklarındadır. Nebraska hakkında konuşuyorlar, John eskiden balık tuttuğu bir yerden.

Pencereye bakıyorum, bu güneşli havada ruh halim daha da melankolik. Bazı karanlık şeyler genellikle güpegündüz gerçekleşir. Bir de onlarca yıl süren ve pek çok hayatı karartan korkunç sonuçlar var.

Ormanlar ve tarlalardan başka bir şey yok, ara sıra bir asır önce geride bırakılmış gibi görünen küçük kasabalar var. Yel değirmenleri. Av tabelaları. Turistlerin ilgisini çekecek reklam panoları, ancak turistlerin burada kendilerini ne ile eğlendirebileceklerini anlamakta zorlanıyorum.

Ormanın içinden geçerken üzerinde balık olan dev bir tabela dikkatimi çekiyor.

Sessizce gülüyorum. "Tuhaf görünümlü bir balık," diyorum arka koltuktan.

John dönüp bana gülümsüyor.

"Orada bir göl var. Özel mülk, sanırım, kulübeleri olan bir kamp. Balığa garfish deniyor ve Amerika'da pek yaygın değil ama o gölde var."

"Uzun ördek ağızlı bir balığa benziyor." John
kıkırdar. "Keskin dişleri var."
"Balık mı?"
"Yerel halk bu balığa Keskin Dişler diyor."
Kelimeleri duyunca midem bulanıyor. "Annemin son kitabının adı *Keskin Dişler* olacaktı."
John ve Dianne'in bakıştıklarını görüyorum. Mektuplardan ve öğrendiğim şeylerden dolayı bir tür TSSB yaşadığımı düşündüklerini biliyorum.
Bilmiyorum. Sadece her şey bana annemi düşündürüyor. Gerçek annemi.
Old Bow küçük bir üniversite kasabasıdır. Yaklaşık iki mil boyunca uzanan Ana Cadde'nin her iki yanında her türden işyeri bulunuyor. Üniversite kampüsü, kampüsleri, spor alanları ve yurtlarıyla yüz dönümden fazla bir alanı kaplayan kampüsün en ucunda yer alıyor.
İlk olarak ana kampüste duruyoruz.
Şık takım elbiseli ve kravatlı yaşlı bir adam bizi koridorda karşıladı. Profesör Robertson'ın eski öğretmeni olduğu ortaya çıktı.
John-Profesör Robertson bu yolculuk sırasında ona böyle hitap etmem için
ısrar etti.
-Beni E. V. Renge'nin kızı olarak tanıttı.
"Evet, Elizabeth Casper'la gurur duyuyoruz" diyor adam. "Burada bir mezuniyet konuşması yapmayı reddetmesine rağmen. Onu beş kez davet ettik."
Adam neşeyle gülerken John ve ben birbirimize anlayışlı bakışlar atıyoruz.
Dianne ve ben koridorda dolaşıp diğer öğrenciler ve profesörler için yazılan övgüleri okurken onlar gülüp eski günlerden bahsediyorlar. İkimizin de umurunda değil. Önemli mezunların yer aldığı bir panoya rastlıyoruz. Tabii ki annemin posteri ve kitapları için verilen övgüler orada. Fotoğrafı en yenilerden biri, her kitapta ve basın bülteninde olanın aynısı.
"Ona bakamıyorum," diyorum dönerek.
Dianne cevap vermiyor.
Sonra, bir marketin üstündeki apartmana uğruyoruz.
Beş katlı. Eski cephe. Önündeki ana caddede yürüyen öğrenciler.
"Lizzy'nin dört yıl boyunca yaşadığı yer burası," diyor John kaçırılması zor bir nostaljiyle.

Üçümüz bir yan sokaktan geçerek binanın arka tarafına ve yanında bir zil bulunan çirkin yeşil kapıya doğru yürüdük.

Bir adam arka bahçeyi süpürüyor. Görünüşe göre, o bir süper.

John el sıkışıyor ama geri kalanımızı tanıştırmıyor ve ben buna minnettarım. "Buranın sahibi aynı kişi mi?" John soruyor.

"Evet," diyor keçi sakallı, kısa boylu, sıska süper. "Kırk yıldır aynı diyebilirim."

"Eskiden buraya sık sık gelirdim," diyor John büyüleyici ve dostça bir gülümsemeyle. "Eskiden üniversitede okurdum. Sadece ziyarete geldim."

"Ah, öyle mi? Şu kadın, ünlü yazar, eskiden burada yaşardı, biliyorsun. E. V. Renge. Üç yıl boyunca. Onu tanıyor muydun?"

John başını sallar. "Ben yaptım."

"Oh, adamım. O bir milyoner. Çok satan bir yazar."

"Doğru."

"Hayranları ara sıra buraya geliyor. Sorular soruyorlar. Ürkütücü olanları da var. Mumlarla toplantılar düzenliyorlar. Bir ay önce polisi aramak zorunda kaldım. Sanırım o yazar öldü ya da öyle bir şey oldu."

"O yaptı."

"Arada bir gazeteciler de buraya gelir." "Onu tanıyor muydunuz?" John dikkatle sorar.

"Hayır." Adam hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Buraya o taşındıktan birkaç yıl sonra geldim."

"Anlıyorum. Önceki kaptanı tanıyor olma şansınız var mı?"

Bu Grunger, adını annemin mektuplarından biliyorum ama John onunla sadece bir ya da iki kez karşılaştığını söylemişti.

"Hayır. Hiç olmadı. Sahibinin yeğeniydi, o kadarını biliyorum." "Öyle miydi?"

"Evet. Ben buraya gelmeden önce hapse girmiş."

"Hapishane mi?"

"Evet, uzun zamandır. Eskiden uyuşturucu satardı."

Kalbim karnıma battı. Annemi tanıyan birini bulmayı umuyordum, önemsiz birini bile. Ama belki de babam haklıydı. Yalnız biriydi ve pek dışarı çıkmazdı.

Bir süre şehirde dolaşıyoruz. John bize eskiden takıldıkları yerleri, sık gittiği barları gösteriyor. Tonya'nın eskiden nerede yaşadığını bilmiyor, o da var. Gün neşeli geçse de, o ve Dianne gülüp şakalaşsalar da benim ruh halim pek iyi değil.

Ana caddeye geri dönüyoruz ve öğle yemeği için bir kafede duruyoruz. Sandviçimi bitirdiğimde, John ve Dianne kahve sipariş ettiler ve ben de izin isteyip onlara yürüyüşe çıkmam gerektiğini söyledim.

Anlayışla başlarını sallıyorlar. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bu kasabayı *onun* gözleriyle görmek istiyorum. Üniversiteye yürürken nasıl hissettiğini hissetmek.

John ve Dianne'in annem ve Tonya hakkında konuşmak istediklerini de biliyorum. Ama en çok benim hakkımda. Aileminki gibi bir sırra dahil olmak için çok genç olduğumu düşünüyorlar. Elbette, neler olduğunu ve gelecekte neler olabileceğini tartışmak istiyorlar.

Ellerim üşüyene, burnum buz tutana ve sonunda telefonum John'dan gelen bir aramayla çalana kadar bir saatten fazla bir süre amaçsızca şehirde dolaşıyorum.

"Muhtemelen havaalanına geri dönmeliyiz," diyor. "Evet.

Ana caddede, kafenin yanında buluşuruz."

Dianne'in kamyonetine bindiğimizde hayal kırıklığıyla göğsüm sıkışıyor.

Üzgün ve kızgın hissediyorum. Burada, Old Bow'da ne bulmayı umuyordum bilmiyorum; en azından anneme ne olduğuna dair bir ipucu.

Ama hiçbir şey yok.

Old Bow'dan ayrılıyoruz ve pencereden yolu kaplayan ormanlara bakıyorum. Karanlık ve gölgeli, gökyüzü aniden grileşiyor ve üzerlerine çöküyor. Artık ağlayacak gibi hissediyorum.

Ve işte yine o garip balık işareti.

Çok hızlı geçiyoruz ve refleks olarak dönüp tekrarlıyorum, "Keskin dişler."

John omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra Dianne'e ve tekrar yola bakıyor. "Belki bir gün buraya geliriz ve sana gölleri gösteririm. Gençken göl kenarında kamp yapmıştık."

"Buralısın, değil mi?" diye sordum.

"Pek sayılmaz ama göl gizli bir cevherdi."

"Belki. Bir gün," diye yankıladım.

Ve böylece, uzak bir geleceğe yapılan atıfla, annem hakkında bir şeyler bulma umudum tamamen yok oldu.

OceanofPDF.com

SIXTY-TWO

Dianne otoyolun dışındaki küçük bir kasabanın tabelasından döner. Benzine ihtiyacı var.

Benzin istasyonuna girip kahve alıyorum, sonra buharı tüten sıvıdan küçük yudumlar alıp pencereden John'un kamyonetine benzin dolduran Dianne ile konuşmasını izliyorum. Artık gülümsemiyorlar. Konuşmaları sessiz. Annem hakkındaki gerçeği öğrenmenin bir yolunu bulup bulmadıklarını merak ediyorum. Umutlu olmayı asla bırakmayacağım.

Benim bir annem yok - bu düşünce aklıma geliyor. Birden o kadar yürek parçalayıcı geliyor ki gözyaşlarımın akmasını engellemek için çenemi sıkmak zorunda kalıyorum.

Gerçeği öğrenmeye çok yaklaşmıştım. Sadece işin özüne kadar değil. Acıtıyor. Hayır, hayır, bu yanlış kelime. Farkına varmak yıkıcı. Anneme ne olduğunu asla öğrenemeyebilirim.

Yolun karşısından gelen ani bir lastik gıcırtısı, gözlerimi bir dükkânın park alanından öylesine dramatik bir şekilde çıkan ve havada yanmış lastik dumanı bulutu bırakan bir kamyonete çeviriyor.

"Aptallar," diye kasadaki adam. Sonra onu

gördüm.

Dükkan tabelasında *Huckleberry Malzemeleri yazıyor*.

İsme gülüyorum. Huckleberry Finn gibi.

Birden aklıma bir anı geldi. *Huckleberry Malzemeleri.*

Tabelaya bakıyorum ve ayağımın altındaki zeminin düştüğünü hissediyorum.

.

Dışarı koşuyorum. "John, John, bu ismi biliyorum."

"Hangi isim?"

"Dükkan." Başımla caddenin karşısını işaret ediyorum. "Birkaç hafta önce faturayı ödemediğimizi söylemek için aradılar. Ne faturası olduğunu bilmiyordum, umurumda da değildi. Ama neden ailemin burada bir faturası olsun ki?"

"Belki de sadece benzer bir isim?" Sanki deliriyormuşum gibi Dianne ile endişeli bakışlar atıyor.

"Olabilir. Ama ya değilse?" Ona yalvaran bir bakış attım.

Yüzünde isteksizlik görüyorum ama mecburen kabul ediyor. "Gel ." Başını sallıyor. "Hemen döneceğiz," diyor Dianne'e.

"Acele et," diye homurdanıyor Dianne. "Yoksa uçağınızı kaçıracaksınız!"

John ve ben, sahipleri bir mağaza gibi görünmesi için uğraşmadan ürünleri raflara yığmış gibi görünen küçük dükkana giriyoruz.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor tezgâhın arkasındaki yaşlı kadın, masaüstü bilgisayardan uzaklaşırken.

"Evet," diyorum tereddütle. "Ailemin sizde bir hesabı var. Belki," diye ekliyorum, gerçekten delirip delirmediğimi merak ederek. "Senin böyle bir şeyin mi var? Başka insanlarla hesaplar mı? Malzeme ve hizmetler için?"

"Elbette. Yüzlerce. Ülkenin her yerine teslimat yapıyoruz." "Bakabilir misin?"

"Öylece bilgi veremem, tatlım."

"Doğru. Ama sanırım size borçlular. Hesabın vadesi geçmiş." İfadesi kibrinin bir kısmını kaybetti. "ne?" "Casper."

"Casper, Casper, Casper..." Fareye tıklarken gözlerini bilgisayar ekranına dikiyor. "Hayır, sistemde yok."

Neredeyse hayal kırıklığı içinde sızlanacaktım. "Belki farklı bir isim kullanmışlardır?"

"Bu isim sende var mı?" Kalbim sıkışıyor.

"Hayır."

Yanımdaki John . "Hangi telefon numarasını aradılar? Malzeme dükkanını mı?" diye soruyor.

"Ev telefonu." Farkına . "Telefon numarasından kontrol edebilir misiniz?"

Kadın omuz silkiyor. "Ateş et."

Ona telefon numarasını söyledim ve o da bilgisayar ekranına bakmaya devam etti. Sonra onu kaşlarını çattı yumuşatır. "Evet. Tabii ki şey.

Gecikmiş." diyor. "Telefon numarası Etched Properties LLC. Bu onların mı?"

Bana sorgulayıcı bir bakış attı.

John'a baktım. "O şirketi hiç duymadım. Ama telefon numarası aileme aitse, bu onların olduğu anlamına gelir, değil mi? Bekle." Bir şey daha fark ettim.

Telefonumu çıkarıp EJ'i arıyorum ama arama kesiliyor. Bağlantı yok. Tekrar denediğimde ellerim titriyor.

Dianne içeri girerken kapı zili çaldı. "Uçağı kaçıracaksın. Yoksa deli gibi araba kullanmak zorunda kalacağım," diyor ama John ona anlamlı bir bakış atıyor ve Dianne dönüp soruyla bana bakıyor.

"Dinle," diyorum ve bu noktada kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefes nefese kalmaya başlıyorum.

"Mackenzie, sakin ol. Nefes al," diyor John bana. "Son zamanlarda ilaçlarını aldın mı?"

Başımı salladım. "Sorun o değil. Bu... Arkadaşım ve ben haftalar önce biraz araştırma yaptık. Annem ve babam üniversitedeyken Tonya'ya Old Bow'un dışında bir mülk miras kalmış. Yıllar sonra bir LLC'ye satmış. Adını hatırlamıyorum ama sanırım... Sanırım aynı şirket olabilir?"

John, Dianne ile bakışıyor.

Ben deli değilim. Haklıymışım. Ailemin bu malzeme dükkanıyla bir ilgisi var. "Eğer aynı LLC aileme aitse ve burada bir faturası varsa-"

"Hesabı mı ödüyorsunuz yoksa neler oluyor?" diye kaba bir şekilde araya giren tezgâhın arkasındaki kadın, hiç de eğlenmemiş bir şekilde bizi izliyor.

Ona döndüm. "Sizinle ne kadar süredir hesapları olduğunu biliyor musunuz?"

Kadın sinirli bakışlarını benden ayırıp bilgisayara bakmadan önce tereddüt ediyor. Kaşları havaya kalktı. "Görünüşe göre yirmi yıldan fazla olmuş."

Dizlerimin büküldüğünü hissediyorum.

John parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

Dianne tezgâha doğru adım atar. "Hanımefendi." Selamlamak için başını sallıyor. "Sipariş edilen malzemeler nereye gidiyor?"

"Bir adrese."

"Adres dosyada var mı?" "Elbette

var," diyorum.

Bayan bana pis pis baktı. "Kişisel bilgilerimi öylece veremem."

Dianne tezgâha yaslanır. "Anlıyoruz. Ama burada bir ceza davamız olabilir."

"*Affedersiniz*?" Kadın ona ters ters bakar.

"Demek istediğim, ya dosyanızdaki adresi kontrol edeceğiz ya da polise gidip onlara bilgi vereceğiz ve onlar da adresi almak için arama emriyle gelecekler."

"Oh, öyle mi? Beni tehdit mi ediyorsun? Bırak gelsinler." Masadaki kadın göğsünü şişiriyor.

Dianne bir salatalık kadar soğukkanlı. "Anlıyorum. Sorun şu ki muhtemelen bilgisayarınıza el koyacaklar. Ve arama yapmak için dükkânı kilitleyecekler. Bunu istemeyiz, değil mi?"

Kadının bakışları azalmıyor ama bakışlarını bilgisayar ekranına kaydırıyor ve kelimeleri tükürüyor.

"22 Gar Lane," diyor. "Buradan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta."

OceanofPDF.com

SIXTY-THREE

Old Bow'a doğru geri dönerken titrememi yatıştıramıyorum.

"Uçağı kaçıracaksın," diye uyarıyor Dianne.

"Sorun değil. Belki de değildir," diye cevap verir John. "Ama bunu kontrol etmemiz gerekiyor. Eğer bir şey olursa, yarın sabah için bir uçak bileti ayarlarım. Sadece bir otelde kalacağız."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum ama kalbim hızla çarpıyor. İyi değilim. Bir mil bile değil.

John da öyle. Avuçlarıyla kot pantolonunu ovuşturmaya devam ediyor ve sonraki yirmi dakika tam bir sessizlik içinde geçiyor.

Telefonumdaki çevrimdışı GPS'e ve son varış noktasına bakıp duruyorum, göl kenarında bir nokta ve oraya giden görünürde hiçbir yol yok.

Bir noktada yüksek sesle nefes veriyorum.

"Mackenzie, her şey yoluna girecek," diyor John, bakmadan beni sakinleştirmeye çalışarak. "Muhtemelen orada kiracılar vardır."

"Ve ailem yirmi yıldır tedarik teslimatları için para mı ödüyor?"

"O malzemeleri sormalıydık. Belki yakacak odundur. Fırın için kömür. Bu şeyler-"

"John," diye sözünü kesiyor Dianne, sonra başını bana çeviriyor. "Dayan, tatlım."

Yola bakmıyorum, sadece noktaya ve dayanılmaz bir yavaşlıkla yaklaşan dönüşe bakıyorum.

"Tam burada," diyorum sonunda, GPS'imle çirkin balık tabelasına dönen yola bakarak.

"Tabelada mı?" Dianne soruyor.

"Evet." Kalbim öyle güçlü bir gümbürtü çıkarıyor ki göğüs kafesimi kıracakmış gibi hissediyorum. "Keskin dişler," diye mırıldanıyorum yine.

Dönüşten bir mil sonra kamyonumuz küçük bir kulübenin önündeki açıklığa yanaşıyor.

Ön tarafta park edilmiş eski mavi bir Toyota var. Göl, ağaçların arasında titreşiyor.

"İçeri girebilir miyiz?" Ben soruyorum.

Dianne teslimiyetle iç çeker. "Roma'dayken. Gel ." Hepimiz

dışarı çıktık.

John'un yanına geldim ve durdum. Üçümüz de arabanın yanında durmuş, eve bakıyor ama hareket etmiyorduk.

Titrek bir nefes alıyorum. John kayıyor ve elini omzumda hissediyorum. "Mackenzie?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bu o değil. Sakin ol. Sadece nefes al, tamam mı? Muhtemelen beklediğin şey değildir."

Derin bir nefes alıyorum ve yüksek sesle nefes veriyorum. "Tamam."

Ama çok korkuyorum. Yanıldığımız için dehşete düşüyorum. Çok geç kaldık diye. Burada düşündüğümüzden daha kötü bir şey bulacağımızdan.

Kapı aniden açıldığında üçümüz de eve doğru yavaş adımlarla ilerlemeye başladık ve durduk.

Kalbim de öyle.

Sanırım gerginlikten kusmak üzereyim.

Dışarı çıkan kadın kırk yaşlarında, spor ayakkabı, hemşire önlüğü ve parka giyiyor. Koyu renk saçları başının üstünde dağınık bir topuzla bağlanmış.

John'a soru sorar gibi bakıyorum.

"O değil," diye beni rahatlatıyor. "O değil, Mackenzie. Nefes al, tamam mı?"

"Uh." Boğazımdaki safrayı yutarak nefes veriyorum. Bir sakinleştirici hap şu anda gerçekten işe yarardı.

Kadın merdivenlerden inip bize doğru yürürken yüksek sesle "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

John'a tekrar baktım. Konuşabileceğimi sanmıyorum. Ne söyleyeceğimden bile emin değilim.

"Merhaba! Evet. Birini arıyoruz," diyor. "Doğru adreste olup olmadığımızdan emin değilim."

Kadın bizden birkaç metre ötede durup ellerini parkasının ceplerine sokarak birkaç saniye boyunca gözlerini kırpmadan bana, sonra da Dianne ve John'a bakarken kıkırdıyor.

"Burası sizin mülkünüz mü?" diye soruyor.

"Hayır. Ben sadece burada çalışıyorum." Bana tekrar

baktı. "Çalışmak mı? Ne tür bir iş, sorabilir miyim?"

Gözlerini benden ayırıyor. "Ben bir ." "Bekçi

mi?"

"Evet. Özel hemşirelik hizmetleri için çalışıyorum. İnsanlarla

ilgileniyorum." "Burada biri için mi çalışıyorsun?"

"Evet. Bir aile için. Bu neyle ilgili?"

Arkasındaki evi, bacadan çıkan dumanı, temiz verandayı ve sanki yazın çiçekleri varmış gibi boş ama temiz çiçek tarhlarını inceliyorum.

"O kişinin adı ne?" John sorar.

Hemşire bir adım geri çekilir. "Dinleyin, sorun çıksın istemiyorum. Kişisel bilgilerinizi vermeye yetkili değilim. Hizmetlerim için para alıyorum, hepsi bu."

"Anlıyorum. Birini arıyoruz... Aslında kimi aradığımızdan emin değiliz."

Hemşire homurdanıyor ve küçük bir adım daha atarak geri çekiliyor.

Gözlerim evin pencerelerine kayıyor ve onlardan birinde bir yüz görüyorum. Kim olduğunu çıkaramıyorum ama perde hareket ediyor ve yüz kayboluyor.

"Evin içinde biri var," diye mırıldandım.

John önce bana, sonra hemşireye baktı. "Burada kimin yaşadığını biliyor musun?"

Hemşire bana tekrar bakıyor, bir aşağı bir yukarı, sonra John'a bakıyor ve başını eğiyor, gözleri şüpheyle kısılmış gibi görünüyor.

"Siz bir tür akraba mısınız?" "Belki?"

John'a şüpheci bir bakış atarak başını sallıyor. "Seni daha önce burada hiç görmedim." Hemen ardından gözleri yine bana dikildi.

"Biz... Biz aslında onun burada yaşayabileceğini yeni öğrendik," diyorum belli belirsiz ve tereddütle.

Hemşirenin yüzü yumuşuyor. Gözleri bana doğru hafifçe kısılıyor. "Buraya ziyaretçi kabul edilmiyor," diyor. "Kesin emirlerim var. Hiçbir kişisel bilgi

açıkladı." Gözleri John'a kayar. "Üzgünüm, millet. Keşke yardımcı olabilseydim." "Nedenmiş o?" John ısrar ediyor.

"Müvekkilim hassas bir durumda."

"Bu ne anlama geliyor?" Kalbim boğazımda, soruyorum. Herhangi bir ipucunu kabul edeceğim. Daha sonra gelip eve gizlice girebilir ve orada kimin yaşadığını öğrenebilirim.

"Bugün onun en iyi günlerinden biri." Hemşire eve doğru başını sallıyor. "Hava onu etkiliyor. Pek konuşmuyor. Kelimeler söylüyor. Yazıyor. Pek bir anlam ifade etmeyen bir sürü güzel şey yazıyor. Çoğu insanla iyi iletişim kuramıyor. Sorun da bu zaten. Onu başka bir atağı tetikleyebilecek kişilerden uzak tutmak için katı kurallarım var."

Ama az önce söylediği her şeyle birlikte, tek bir *kelimeye* takıldım-yazıyor.

"Yazıyor mu?" Fısıldıyorum ve yalvarırcasına önce John'a, sonra da Dianne'e bakıyorum. "Yazıyor. İçindeki kişi yazıyor."

"Dışarı pek çıkmıyor," diyor hemşire. "Bu havada değil. Sizi de içeri alamam. Üzgünüm, müşterimi güvende tutmak için oldukça iyi para alıyorum."

Hepimiz bakışıyoruz.

Üzgünüm. Ve endişeliyim. Ve gerginim. Ama en önemlisi, içeride kimin olduğunu bilmek için çaresizim.

Bu yolculuk sırasında, bu yerde, bu eyalette, herhangi bir şeyde, beni büyüten kadında ya da babam dediğim adamda asla bulamadığım kendimden parçalar bulmayı umuyordum.

John'un benden daha gergin olduğunu söyleyebilirim.

"Yani." Hemşire göğsünü şişirir ve telefonu açar. "Gitmenizi istemek zorundayım. Aksi takdirde güvenliği çağırmak zorunda kalacağım."

Kalbim çaresizlik içinde göğsümde şiddetle çarpıyor. İşte o zaman kapı gıcırdayarak açıldı.

Hemşire ses üzerine döner. "Oh, bu alışılmadık bir şey," diye mırıldanıyor, bir kadının dışarı çıktığını gördüğümüzde elleri şok içinde yere düşüyor. "Nadiren dışarı çıkar. Ziyaretçin var, Tonya!"

Bu isim ensemdeki tüyleri diken ediyor. "Tanrım," diye fısıldıyor Dianne.

Dışarı çıkan kadın kırklı yaşlarında gibi görünüyor. Gür saçları gevşek, göğsüne dökülüyor. Kalın örgü bir kazak, uyku pantolonu ve ev ayakkabıları giyiyor.

Verandanın kenarında hareketsiz duruyor, yüzü bize dönük.

Yüksek sesle bir nefes verme ve mırıldanma duyulur -Dianne yine eliyle ağzını kapatmış, verandadaki kadına bakmaktadır.

"Oh, Tanrım," diye soluk soluğa bağırıyor John . Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, gözleri kadına dikilmiş.

"Bu... Bu o mu?" Kendi kelimelerimden korkuyormuş gibi fısıltıyla soruyorum.

Ama onu incelediğimde, onaylanmaya ihtiyacım yok. Benzerliği şimdi ben de görüyorum. Fotoğrafınızı yirmi yıl yaşlandırabilen uygulamalardan birini kullansaydım, bu ben olurdum - koyu gri saçları ve yumuşak yüz hatları olan, verandadan aşağıya ve bize doğru yavaş adımlar atmaya başlayan kadın.

Hemşire ellerini kadına doğru hafifçe kaldırır, avuç içleri dışarıdadır, sanki kadın düşmek üzereymiş gibi.

Henüz onda tam olarak neyin yanlış olduğunu, işlevsel bir insan olup olmadığını bilmiyoruz. Ama onu incelerken gözlerim yaşlarla doluyor.

"Tanrım," diye tekrar nefes veriyor John ve ben kısa bir süre ona baktığımda yüzünün şok içinde donup kaldığını görüyorum.

Ama gözlerim yine kadında, kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden fırlamaya hazır.

Yalan söylemiyorlardı. Ben onun karbon kopyasıyım.

Hata yok - beni yetiştiren kadın benzer görünse de, onları tanısaydınız farkı anlardınız.

Göğsüm küçük bir hıçkırıkla titriyor. Bu kadınla, yani biyolojik annemle hiç tanışmadım ama gözyaşlarına boğulmama neden olan şey bu değil.

Zalimce olan ne biliyor musunuz? Masum bir insanı yeteneklerinden, başarılarından, sevdiklerinden mahrum etmek ve onu yirmi bir yıl boyunca hapse atmak.

Cinayetten daha kötü ne var biliyor musun? Birini canlı canlı gömmek.

Yaklaşan kadının bakışları Dianne'in üzerinde kısa bir süre duraklar. Sonra John'a bakar ve biraz oyalanır.

Yavaş yürüyor, yürüyüşü biraz dengesiz, adımları düzensiz, sanki bacakları tam olarak çalışmıyor.

Sonra bakışları bana kayıyor ve beni günlüklere ve tarif edilemez bir zalimlik eylemiyle kesilen güzel zihnin hikayesine geri döndürüyor.

Kadın yavaşlıyor, gözleri yüzümde geziniyor ve sonunda bize doğru yürüdüğünde önümde duruyor.

Benimle aynı boyda. Aynı yapıda. Aynı yüz. Kolları yanlarından gevşekçe sarkıyor. Şömine dumanı ve çiçek gibi kokuyor. Rüzgar karıştırıyor

Uzun saçları grimsi, ama uzun zaman önce kuzguni siyah olduklarını söyleyebilirim. Dudakları çatlamış, cildi solgun. Kırışıklıklar gözlerinin köşelerini aşındırıyor. Yıllarca süren yalnızlığın ve bir tür hastalığın yıprattığı ama yine de yüzünü bozmadığı bir güzelliği var.

Onun kim olduğu konusunda hiçbir hata yok, ona bakmak geleceğime bakmak gibi.

Katlanmak üzereymişim gibi hissediyorum. Dünya aniden etrafımızda durdu.

Gözleri sakin ama biraz boş, başını hafifçe eğerken bakışları yüzümde geziniyor.

"Merhaba," dedim. Kelime fısıltı gibi çıkıyor.

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Beni gülümseten tek şey, bu kadının gözlerinin üzüntü, travma ya da herhangi bir delilikle kazınmamış olması. Okyanus gibi sakinler.

Sanki büyük bir çaba sarf etmiş gibi elini yavaşça kaldırıyor. Parmak uçları santim santim yüzümün hatlarını çizdiğinde biraz irkiliyorum.

Dokunuşu sıcak, tüy gibi. Anaç. Gerçi uzak geçmişte ne kadar zamandır anne olduğunu bilmiyorum.

Bir an için kalbimin kırıldığını hissettim. Bu kadının benim kim olduğumu asla tam olarak bilemeyeceği gerçeği içimi acıtıyor. Bunlar hayatımın en yavaş saniyeleri, gözleri yüzümde gezinirken kalbimin biraz daha kırıldığını hissediyorum. Hareket edip onu korkutmaktan korkarak zamanın içinde donup kalıyorum.

Elini indiriyor ve dudaklarının köşesi gülümsemeye benzer bir şekilde hafifçe kalkıyor. Gözleri buğulanmaya başlar.

Kendi içine mi çekiliyor? Hayır. Lütfen. Hayır, hayır, hayır.

Ama o değil. Gözlerinin parladığını fark ettim. Sanırım gözyaşı. Olabilir mi?

Olmak mı?

Kalbim göğsüme sığmayacak kadar büyük, patlamak üzere. Gözlerim de öyle,

dökülmek üzere olan gözyaşlarıyla doluyor.

"Ben Mackenzie," diyorum titrek bir sesle ve ona gülümsüyorum.

İşte o zaman yumuşak bakışları benimkilerle kilitleniyor, gözleri şefkatle parlıyor ve dudakları ilk kelimeyle ayrılıyor.

Günlüklerinden okurken defalarca tekrarladığım kelime. Hiç yüksek sesle duymadığım kelime.

Yumuşak bir fısıltı ama "Petal" dediğinde yürek parçalayıcı bir şekilde yüksek çıkıyor.

OceanofPDF.com

SIXTY-FOUR

BİR YIL SONRA

"Acele edin!" EJ oturma odasından bağırıyor.

"Biraz yardıma ihtiyacım var!" Mutfaktan bağırıyorum, pişmiş Brüksel lahanası tepsisini fırından çıkarmak için mücadele ediyorum.

Oturma odasında John ve Dianne'in kahkahalarını duyuyorum ve sıcak tepsiyle kendimi biraz yaksam da heyecandan gülümsemeden edemiyorum.

Annemi bir yıl önce bulduğumuzdan beri neredeyse her hafta John'un evinde toplanıyoruz. Ama bu birlikte geçirdiğimiz ilk Şükran Günü: ben, EJ, John, Dianne ve annem. Dianne buna "adalet ekibi" diyor.

Teknik olarak, Dianne'in adresi de dahil olmak üzere annemin geçmişiyle ilgili tüm bilgileri ortaya çıkaran kişi EJ'dir. Onun sayesinde geçen yıl yaşanan çılgın olaylar zinciri fırtınayı çözdü. Ancak Dianne ve beni Old Bow'a götüren John sayesinde nihayet işin özüne inebildik. Biz gerçekten de bir ekibiz.

Tepsiyi ocağın üstüne koydum ve koklamak için eğildim. Hızlı ayak sesleri yaklaşıyor. "Yardım lazım mı?"

EJ'in kolları belime dolanıyor ve boynuma sokuluyor. "Acele et, kaplumbağa."

"Deniyorum. Dikkatimi dağıtmayı bırak," diye takılıyorum, boynumu öperken kıkırdıyorum.

"Bu kadar dikkat dağıtıcı olmasaydın dikkatini dağıtmazdım," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Hey, tuttuğun ellere dikkat et."

"Kaba olmaya devam seni tenha bir yere dersini vermek zorunda kalacağım." Bir eli bluzumun altına girdi.

Bir kahkaha patlattım ve elini . "Herkes bekliyor,"

diye fısıldıyorum.

Arkamdan eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve temiz kâse yığınına yöneliyor. "Filizler buraya mı?" İçlerinden birini seçiyor.

"Evet."

İyi bir erkek arkadaş gibi yardım etmesini izliyorum ve gülümsemeden duramıyorum.

Ben şanslıyım. Bunu ona her gün söylüyorum, o da ukalalaşıp gururlanıyor. Ama cidden, ben dünyanın en şanslı kızıyım.

"Hadi, hadi, hadi. Herkes bekliyor." Elinde bir kase filiz ve bir şişe soda taşırken beni dürtüyor.

Bu Şükran Günü'nde minnettar olmam gereken bir masa dolusu insan var.

John - artık Profesör Robertson değil *John* - telefonunda bir şeyi kontrol ediyor.

Annem onun yanında. Yoğun bir terapiden geçiyor ve doktorlar hiçbir zaman tam kapasitesine geri dönemeyeceğini, hatta yarısına bile ulaşamayacağını söylediler. Zar zor konuşuyor ama çok şey anladığını, hissettiğini biliyorum. Bana bakışını seviyorum, sanki onun tüm dünyası benmişim gibi.

EJ ve ben oturma odasına girdiğimizde annem bize usulca gülümsüyor.

Dianne, duruşmalar ve medya sirki devam ederken son bir yıldır şehirde kiralık bir evde kalıyordu. Ben Casper ve Evelyn Casper'ın yanı sıra tüm bu süre boyunca Elizabeth Dunn kimliği altında yaşayan Tonya Shaffer aleyhinde birçok kez ifade verdi.

"Şuna bak," diyor John, telefonundan bir şeyler okuyarak. "New York Post'tan son haberler:

DOLANDIRICILIK, ADAM KAÇIRMA, KÖLELIK.
GERÇEK E. V. RENGE'E NE OLDU?

Buna yüzyılın edebi sahtekarlığı diyorlar.

Tabii ki öyle.

Annemi bulduğumuzda, *gerçek* annemi, FBI işe karıştı. Bir hafta Old Bow'da kaldık, John, Dianne ve ben. EJ de geldi. Dedektif de geldi.

Jimenez.

Ve sonra hayatlarımız patladı, en hafif tabirle.

Dianne kimlik hırsızlığı davasının ilk tanığıydı. Daha sonra grup evinden birkaç kişi Tonya'yı babamla daha önce çekilmiş fotoğraflarından tanıdı ve onu Tonya Shaffer olarak teşhis etti. Babamın üniversiteden birkaç arkadaşı Tonya ve Lizzy hakkında bilgi verdi. Old Bow'dan üniversite profesörleri. Birisi eski mezuniyet fotoğraflarını çıkardı. Meğer John'da hiç banyo etmediği günlerden kalma negatifler varmış. Elbette, Lizzy'nin birkaç fotoğrafı vardı.

Göl kulübesinde yaşayan kadının gerçekten de biyolojik annem olduğunu doğrulayan bir DNA testi yapıldı. Son yirmi yıl içinde işe alınan bazı hemşireler, ona hangi ilaçların verildiğine dair bilgi verdiler, çoğunlukla sakinleştiriciler, hemşireler bir süre sonra bunları azalttılar. Hiçbiri Elizabeth Dunn kılığına giren gerçek Tonya Shaffer ile şahsen tanışmamıştı.

Mülkü satın alan ve kulübede anneme destek olmak için tüm masrafları karşılayan LLC'nin evrak izleri aileme kadar takip edildi.

Ailem günlüklerden ve orijinal el yazmalarından kurtulmalıydı.

-Göl kulübesindeki kadının parmak izleri vardı.

Şöyle bir şey var. Eğer büyükannem zamanında Tonya ve babamın o tek fotoğrafını çekmemiş olsaydı, Tonya'yı genç yaşta teşhis etmek çok daha zor olurdu. Aslında, tüm bu soruşturma hiç başlamayabilirdi.

Aileme şantaj yapan ve yıllarca para alan adamı asla bulamadılar. Babam karısını suçladı, onu aldatmakla ve ödeme yapmakla suçladı. Ömür boyu hapse girdi.

Büyükanne de kimlik hırsızlığı ve dolandırıcılığa yardımcı olmak için komplo kurmak suçlarından. Annemle ilgilenen hemşireler Evelyn Casper'ın son yirmi yıl içinde birçok kez ziyaret ettiğini teyit etmemiş olsalardı büyükannem kurtulmuş olacaktı. Aslında, Tonya ve babam Doğu Yakası'na taşınır taşınmaz, büyükanne yasal işlerle "ilgilenmek" için Old Bow'a uçtu. En başından beri her şeyin içindeydi. Üstelik E. V. Renge'nin telif haklarından da büyük bir pay alıyor. Dörtte birinden bahsediyoruz. Şimdi fonlardan mahrum ve hapiste.

Gördün mü anne? Sana büyükannemin bir canavar olduğunu söylemiştim.

Onun için üzülmüyorum. Biyolojik annemin yıllarca yaşadığı yeri gördüğümde değil. Kulübede yazılarının olduğu kağıtları buldular,

Yüzlercesi. Tanrı, halihazırda yayınlanmış eserlerin orijinal el yazmalarındaki yazılarla aynı olduğunu kanıtlayan adli tıpı kutsasın.

Kimlik hırsızlığı korkunç bir canavarı ortaya çıkardı.

Telif hakkı avukatları işin içindeydi. Dokunulmadan bırakılan tek şey benim güven fonumdu. Diğer her şeye babam ve büyükannem ve büyükbabam tarafından el konuldu - mülkler, fonlar, birikimler, gelecekteki telif hakları.

Eğlence ve telif hakları avukatları bu davada tam bir gün geçirdiler. Annem onu temsil etmesi için ülkedeki en iyi avukatı tuttu. Ve kazandı. Fonlarını ve telif haklarını, en azından bir kısmını geri alsa da, akli durumu nedeniyle bunları yasal olarak kullanamadı. Ben de E.V. Renge'nin vakfına bekçi olarak atandım. Ve onun.

En önemlisi, annem kendini, adını, Elizabeth Dunn'ı ve kitaplarının haklarını geri aldı. Pek bir şey anlamıyor, umurunda da değil. Ama bana ve John'a baktığında bunu gözlerinde görebiliyorum; bizim yanımızda olduğu için mutlu ve önemli olan da bu.

Şu kaltak Laima Roth mu? Sorgulandı ve komplo kurmakla suçlandı. Ama tabii ki yayınevi ve halkla ilişkiler ekibi iyi bir avukat tuttu.

Yaptığı açıklamada "sahte kimlikten haberim yoktu" dedi. "Sözleşmenin imzalanmasına kadar Elizabeth Dunn ile şahsen hiç tanışmamıştım. Bu davadaki en büyük mağdur benim."

Laima yasal olarak paçayı kurtarmış olabilir ama gazeteciler onu gömdü. İşin içine federaller girene kadar gizlilik anlaşması gizlilik anlaşmasıydı. Sözde Elizabeth Dunn-Casper'ın kendi el yazmalarının eksik parçalarını yazmak için neden hayalet yazarlar tutmak zorunda kaldığını açıklayamıyordu.

John annem için yeni bir edebiyat ajansı buldu bile. Önceki yayınevi E. V. Renge'nin kitaplarının basım haklarını kaybetmişti. Ne sirkti ama. Yeni bir yayıneviyle anlaşma imzaladık. Ve eski kopyalar olağanüstü paralara satılıp takas edilirken, yeni kopyaların ön siparişleri duyulmamış rakamlara ulaşıyor.

Geçen gün Dedektif Jimenez ile konuştum. Kendisi yerel bir ünlüdür. Hala sözde kimlik hırsızlığı sınıf raporu hakkında benimle dalga geçiyor.

İşte buradayız, zaferimizi kutluyoruz. Benimki annemi bulmanın. Onunki sonunda adalete kavuştu.

Ona baktığımda usulca gülümsüyor. Muhtemelen doğum sırasında felç geçirdiğini söylüyorlar. Beyin hasarına ve hafıza kaybına neden oldu. Hemşireler ona bakana kadar bir süre ağır bir şekilde sakinleştirildi.

bir şeylerin doğru olmadığına karar verdi ve ilaçlarını azaltmaya başladı. Ama annemin konuşmaması görünüşe göre kendi tercihi. Belki bir gün benimle daha çok konuşur. Yine de ona hikayelerimi okumamı seviyor.

Bir yıldır fiziksel rehabilitasyon merkezinde kalıyor. Ama onun için bir ev arıyoruz. Evi bulduğumuzda, uygun bakım hizmetlerini de ayarlayacağız.

"Yeni menajer sana ne söyledi?" Hepimiz nihayet yemek masasına oturduğumuzda John bana soruyor.

"Bana annem hakkında bir kitap yazmakla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu."

EJ, ağzına tatlı patates tıkıştırarak, "Yap şunu," diyor. "Sen yeteneklisin. Bu çılgın hikâyeyi başka kim daha iyi yazabilir? Adını *Keskin Dişler* koyabilirsin."

Ona endişeli bir bakış attıktan sonra tekrar anneme bakıyorum ve bu sözleri söylediğim için kendimi kötü hissediyorum.

Ama gülümsüyor, tabağına bakıyor. Sanırım söylediklerimizin çoğunu anlıyor.

"Bunu göreceğiz," diye
mırıldandım. "İçinde ben de
olabilir miyim?" EJ soruyor.
"Velet," diye fısıldıyorum, gözlerimi
devirirken sırıtıyorum. John ve Dianne
gülüyor.

Şu anda annem bir ünlü, fotoğrafı - rujsuz, ağarmış siyah saçları - viral. O yeni bir efsane ve bir çeşit şehit.

Şükran Günümüz neşeli geçiyor. John annemle ilgileniyor, ona su döküyor ve kek getiriyor. Sanırım bir zamanlar onu sevmişti. Bence hala seviyor, farklı bir şekilde.

Kapı zili çaldı.

Kaşlarını kaldıran John masadan kalkıyor. "Paparazzi olmasa iyi olur," diye mırıldanır.

Bir dakika sonra geri gelir, elinde bir zarf tutarken yüzünde şaşkınlık vardır.

"Kapıda kimse yok," diyor ama zarfı bana uzatırken bakışları endişeli.

Mackenzie Dunn'a. Bir numaralı hayranından. XOXO

OceanofPDF.com

SIXTY-FIVE

Yutkunuyorum ve masada bana beklentiyle bakan insanları tarıyorum. "Ne oldu?" EJ sabırsızlıkla soruyor, gözleri zarfa yapışmış.

Titreyen ellerimle açtım.

Tek sayfa, tıpkı bir yıl önce aldığım sayfalar gibi. Aynı günlük. Aynı el yazısı. Sayfa kesilmiş bir cümleyle başlıyor.

belki, sadece belki, ve lütfen, bunun için beni affet, güzel kızım, ama belki
Ben'in seninle hiçbir ilgisi yoktur.
Sevgiler, anne.

Aylardır tekrar okumadığım son mektupta bundan önce ne olduğunu hatırlamaya çalışarak sersemlemiş bir halde kelimelere bakıyorum.

"Kenzie, dökül. Ne yazıyor?" EJ soruyor.

Zihnim, annemin John'un evinde olduğu, hâlâ hamile olduğu ve babamdan ayrılmak istediği son mektubu hatırlamaya çalışıyor. Mektup aniden bitmişti.

Ben bana bir daha yalan söylerse, kendimi kaybederim.
Ya o gidecek ya da o.
Ben bu seçimi kendisi yapmak zorunda kalacak. Ama

Titreyen ellerimle sayfaya bakıyorum.

Belki de Ben'in seninle hiçbir ilgisi yoktur.

"Alabilir miyim?"

John'a bakıyorum ve refleks olarak sayfayı ona uzatıyorum, gözümü ondan ayıramıyorum.

John, Old Bow'da annemin hep yanındaydı. Yardım için geldiği kişi John'du. Kaçmasına yardım edeceğine söz veren John'du.

"Affedersiniz," diyorum ve öyle ani kalkıyorum ki sandalyem devriliyor.

"Mackenzie..." Banyoya dalar, kapıyı kilitler, suyu açar ve gözlerimi kapatırken John'un sesi arkamda yankılanıyor.

Nefes almak zor, ama yüzüme tokat gibi çarpan gerçeği düşünmek daha da zor.

"Olamaz..." Aynaya bakarak mırıldanıyorum ve yansımamda babamın izlerini bulmaya çalışıyorum.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başlıyor. Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama göğsüm demir pençeler tarafından kavranmış gibi hissediyorum, kan kulaklarıma çarpıyor.

Sakinleşmem gerekiyor ama ellerim titriyor ve onları altına soktuğum buz gibi soğuk su da hiç yardımcı olmuyor.

Hâlâ titriyorum, banyo dolabını açıyorum. Bir ağrı kesiciye ya da uyku hapına ihtiyacım var - sakinleşmek için herhangi bir şeye. Orta rafta reçeteler de dahil olmak üzere birkaç şişe var ve zombi gibi sadece bir tanesine bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum; üzerinde tanıdık bir ilaç ismi var.

Genellikle bir ebeveynden geçen kalıtsal durumum için bana da aynısı reçete edilmemiş olsaydı ne olduğunu bilemezdim.

Ağzım sessiz bir solukla açılıyor. Hatıralar kafamın içinde bir sinek sürüsü gibi dönüyor - annemin John'a bir şişe içkiyle geldiği geceyi anlattığı mektubu. Sonra son mektubundaki sözleri:

Şu anda, ben bunu yazarken, John bize yemek hazırlıyor.
Bana garip bakışlar atıyor.
Soruları olduğunu biliyorum ama cevaplamaya hazır değilim.

Konferanstan sonra sağlığımı sorduğunda ve ona durumumu anlattığımda John'un bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Hayır, onunki acıma değildi.

gözler. Aynı durumda olduğumuzu fark edince şok olmuştu. O zaman Elizabeth'in kızı olduğumu zaten biliyordu.

Gözlerimi kapattığımda yanaklarımdan yaşlar süzülüyor ve geçen yıl boyunca duruşmalarda neler hissettiğimi, babamdan, anneme yaptıklarından dolayı duyduğum nefreti hatırlıyorum. Bu nefret o kadar acıydı ki, onu hapishanede ziyaret ettiğimde ona aynen şunu söyledim: "Keşke babam olmasaydın."

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum ve şu anda nasıl hissettiğimi anlayamadığım için hıçkırıyorum.

"Mackenzie? Kenzie?" John'un yumuşak sesi kapının arkasından geliyor ve ardından hafifçe vuruluyor.

Duyduğum diğer tüm seslerden daha şefkatli olan bu sesi içime çekerken hıçkırıklarıma engel olamıyorum.

"Lütfen kapıyı açın," diyor usulca. "Her şey . Hadi konuşalım."

Kapının kilidini açıyorum ve yavaşça hayatımın varlığından hiç haberdar olmadığım kısmını ortaya çıkarıyorum.

John elinde mektupla duruyor, gözleri benimkileri arıyor, gözyaşlarımı kaydederken gözlerine acı yansıyor.

Elimdeki reçete şişesini kaldırıyorum ve en güçlü sesimi çağırıyorum. "Biliyordun," diye fısıldıyorum.

Elindeki sayfaya, tekrar ilaca ve sonra bana bakıyor. "Evet," diyor zar zor duyulacak şekilde.

"Ne zaman?"

"Konferanstaki olaydan sonra." Zayıfça gülümsüyor. "Bana durumundan bahsettiğin zaman."

"Wh-" Bir hıçkırık kaçıyor benden. "Bunca zamandır biliyor muydun? Neden bana söylemedin?"

Sertçe yutkunuyor. "Seni daha iyi tanımak istedim. Ve senin de yapacak çok işin vardı. Zamana ihtiyacın vardı Mackenzie."

Arkasında bir gölge beliriyor, bir el usulca omzuna dokunuyor. Bu annem.

Önce ona, sonra bana ve şişeye bakıyor. Gözlerinde bir soru var. Belki de neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Keşke bize tüm hikayeyi anlatabilseydi.

Ama sonra gülümsüyor ve yanağını onun omzuna yaslıyor.

Ve başını sallıyor. "Her şey yoluna girecek," diyor, zayıfça gülümsüyor ama fırtınaları ya da öğrencilerle dolu bir konferans salonunu sakinleştirebilecek o güçlü bakışıyla. Ya da yılların yalanlarını silebilir. "Konuşalım, Kenzie. Lütfen. Vakit geldi."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. O, o, ben, nihayet bulmaca tamamlandı. "Evet, konuşalım."

OceanofPDF.com

SIXTY-SIX

DIANNE

Derler ki, yaşlandığınızda anlatacak hikayelerle dolu bir hayat yaşamış olmak istersiniz. Keşke bu kadar çok hikayem olmasaydı. Ve keşke benimkiler bu kadar karanlık olmasaydı.

Yıllardır Şükran Günü'nü kutlamadım ama bu ailenin bir araya geldiğini görmek çok özel bir duygu. Özellikle de Lizzy. Zavallı kız cehennemi yaşadı.

Ve şimdi böyle bir günde başka bir mektup var. Haber yeni geldi. John, Mackenzie'nin babası olabilir. Diğer odadalar, bunu konuşuyorlar. John, Mackenzie, Lizzy.

Mackenzie annesinin nezaketinin yanı sıra kararlılığını da almış. John'u o kadar iyi tanımıyorum ama böyle bir anne babaya sahipse? Bu kız dünyayı fethedecek, buna hiç şüphe yok.

Bu çocuk Emerson ve ben, burada yabancıyız ama kulaklarımız var. Emerson hindiye yumuluyor, ben ona kıkırdayınca omuz silkiyor, sonra tatlı patatesleri bana doğru kaydırıyor.

"Biraz zaman alacak," diyor. "Yemek yiyelim bari."

"Sen git evlat," diyorum ona gülümseyerek. O iyi bir çocuk.

Ne yapabiliriz ki? Tanrı biliyor ya, bu aile zaten yeterince şey yaşadı. Umarım geçmişlerinden daha fazla sır çıkarmazlar.

Benim kendi çocuğum yok. Ama Keller'da çalıştığım onca yıl boyunca, her birinin kendi hikayeleri, sorunları ve umutları olan pek çok çocuk gördüm.

Lizzy ve Tonya dünyayı terk ettikten sonra onları takip etmeye çalıştım.

Tonya mı? Hala grup evindeyken hamile kalmış. Bir ajans ona gözetimleri altında olması için iyi bir meblağ ödedi ve o da çocuğu evlatlık verdi. Tonya gibiler bu tür şeylerden nasıl kâr edeceklerini bilirler. Başka birine bakmak gibi bir düşüncesi hiç olmadı.

Lizzy üniversiteye gitti. Arada bir arardı, doğum günümde ve Noel'de, sonra ortadan kayboldu. . Pek çok çocuğun nereden geldiklerini hatırlamaya ihtiyacı yoktur

Sonra, yaklaşık üç ay önce, her zaman alışveriş yaptığım benzin istasyonuna girdim. Mary elinde bir kitapla tezgahın arkasındaydı.

Yalanlar, *Yalanlar ve İntikam,*

diyordu. "İyi mi?" diye sordum.

"Vay canına. Sana şunu söyleyeyim. Gözlerimi o sayfalardan alamıyorum," dedi başını sallayarak. "Şunu dinle. Bu genç kız o grup evlerinden birinde büyüyor ve üç çocuk gidip ona yanlış yapıyor, anlıyor musun? Kimse de yardım etmek için parmağını kıpırdatmıyor. Evin hizmetçisi hariç, Tanrı onu korusun, tek umursayan o. Bu kız büyüyor, o çocuklara taş çıkartıyor. Sonra da gidip onlara çok kötü bir şey yapıyor. Tam olarak benim kahvem değil, ama lanet olsun, kesinlikle bunu hak etmişlerdi."

Arka kapağa bir göz attım ve yazarın fotoğrafına bakarak donup kaldım.

Tesadüflere inanırım. Ve kitapçılara gitmem. Ama o gün gittim, bir tanesine on mil gittim, kitabı aldım ve bir oturuşta okudum.

Bilgisayarım yok, sadece eski kapaklı telefonum var. Ben de Mary'nin evine gittim. Yeğeni tüm bu teknolojik şeylerde iyidir.

"Elizabeth Casper," dedi bana. "Yazarın gerçek adı bu." İnternetten bulabildiği tüm resimleri çıkardı. Ama ne kadar bakarsam bakayım, yazarın yüzünde Lizzy'den bir iz göremedim.

Tonya'ydı, gün gibi açıktı.

Bana ev adresini verdi, bulmak için çalışması gerektiğini söyledi, ben de zahmeti için ona bir yirmilik verdim.

Sonra kendim görmem gerektiğine karar verdim.

Benim gibi yaşlı bir kuş mu? Elimde bolca zaman var. Doğu yakasına kadar araba kullandım. Üç günümü aldı. Her ihtimale karşı tüfeğimi de yanımda getirdim.

E. V. Renge. Süslü isim. Süslü ev. Süslü araba. Hiçbirine hakkı yoktu. Evinin yakınındaki alışveriş merkezinin otoparkında onu gördüğüm anda Lizzy olmadığını anlamıştım.

Arabadan çıktım. "Tonya!"

Nasıl donup kaldığını görmeliydiniz, far ışığındaki bir geyik gibi. Ama arkasını dönmedi, sadece çantasındaki bir şeyi karıştırdı ve yürümeye devam etti. Rol yapmakta her zaman iyiydi.

Onu mağazaya kadar takip ettim, koridorda peşine takıldım.

Süslü saçlar. Süslü makyaj. Süslü kıyafetler. Ama bunların hiçbiri onun kim olduğunu gizleyemezdi.

Beni takip ederken gördü, arkasında sıraya girdiğimde gerildi, onu arabasına kadar takip ettiğimde neredeyse tırısa kalkacaktı.

Arkasını döndü. "Ne istiyorsun? Neden beni takip ediyorsun?"

Beni tanımadı, anlıyor musun? Lizzy beni anında tanırdı.

"Lizzy'yi oynamak nasıl bir duygu?" Sordum ve sonra ekledim, "Tonya."

Gözleri üzerimde dondu kaldı, grup evinde onda gördüğüm nefretle doluydu.

"Benden uzak dur," diye tısladı.

"Ona ne yaptın, Tonya?" Yaklaşarak bastırdım.

Motoru çalıştırdı ve neredeyse ayaklarımın üzerinden geçerek durduğum yerden çıktı.

İntikam, para ya da şantaj için gelmedim. Sadece tek bir şey istedim, gerçeği. Lizzy'ye ne olduğunu bilmek istedim.

Tonya'yı izledim, o sahtekarı. Benim gibi yaşlı bir kuşun bunu nasıl başardığını sorma. Ben avlanırım. Ondan daha zorlu avlarla çalıştım.

Mülklerinin yanında bir göl, patikaları olan küçük bir eyalet parkı vardı. Her gün orada yürüyor, çoğu zaman telefonuyla sohbet ediyordu.

Aynı hafta bir sabah yine oradaydı, o patikalardan birinde yürüyordu, ormana doğru gidiyordu. Kamyonetimi yolun kenarına park ettim, tüfeğimi aldım ve onu takip ettim.

Bazen gerçeği öğrenmek için tek gereken biraz korkutmaktır.

Geldiğimi gördü. Saklanmıyordum, sadece kırk metre kadar arkasından yürüyordum, tüfeğim yanımdaydı. Birinin beni görmesi umurumda değildi. Ona zarar vermek için orada değildim, sadece konuşmak istiyordum.

Ama o sabah ormanda kimse yoktu.

"Ne istiyorsun, kocakarı?" diye bağırdı, sonra durdu, bana doğru döndü, elleri kalçalarında, sanki bir fotoğraf için poz veriyormuş gibiydi. Çenesi sanki üstünlük ondaymış gibi bana doğru kalkıktı. Yüzünün yarısı büyüklüğündeki güneş gözlükleri utanç dolu gözlerini saklıyordu.

Ona kim olduğumu ve bildiklerimi anlattım. "Lizzy'ye ne yaptın, Tonya?"

Güldü. "Defol git, seni yaşlı cadı. Ne yani, buraya gelip sana çılgınca bir hikâye anlatmamı mı bekliyordun?"

"Hayır. Sadece gerçeği söylüyorum, Tonya."

Ağzı çirkin bir sırıtışla kıvrıldı. "Para mı istiyorsun? Hiç alamayacaksın. Bu" -tabancamı göstererek başını salladı- "sana yardımcı olmayacak. Ateş ettiğin anda burası koşucularla dolacak ve sen de hapse gireceksin. O yüzden o koca kıçını gözümün önünden çek."

Lizzy'ye her ne itiraf etmesini istedim. Ama yüzüme güldü ve ben de tüfeğimi kaldırdım.

"Bana söyleyeceksin, Tonya." Ona doğru yürürken silahı ona doğrulttum. Biraz korkutmakta utanılacak bir şey yoktu. Biraz korkutmak işine yarayabilirdi.

Hâlâ gülüyordu, o şeytani haliyle. O lanet güneş gözlüklerini de hiç çıkarmadı.

"Oh, çok-çok-çok korkuyorum," diye kıkırdayarak alay etti, parmaklarını havada oynattı.

Sosyopat mı? sanmıyorum. Sosyopatlar vardır, bir de Tonya. O başka bir şeydi, kötü ve aşağılık.

Tüfeğimin namlusu ona doğrultulmuş halde geriye doğru yürürken hâlâ kıkırdıyordu. Silahımla onu dürttüğümde bana hakaretler ve zehirler tükürdü.

Ben sadece onu korkutmak istedim. Tonya her şeyi kendi başına getirdi. Ayağı kaydı ve geriye doğru düştü.

Kaderin gizemli bir şekilde işlemesi ne garip.

Lizzy kitabında cezanın beyaz, intikamın kırmızı olduğunu yazmıştı.

Benimkinde Tonya'nın kafatasının bir kayaya çarpma sesi vardı. Hiç ayağa kalkmadı.

Ve ne var biliyor musunuz? Kendimi kötü hissetmiyorum. Adalet böyle işler. Yalanlar, yalanlar, sonra intikam, değil mi?

OceanofPDF.com

EPILOGUE

WALLACE KING

"Lanetleneceğim."

Elimdeki açık gazeteye homurdanıyorum, sonra ağzımdan bir cigara çıkarıp Budweiser'dan bir yudum alıyorum.

Balıkçı yatım dalgaların üzerinde usulca sallanıyor. Etrafımdaki Key West'in masmavi suları parlak sabah güneşini yansıtıyor. Burası cennet.

Boş bira kutusunu ezip bir kenara atıyorum ve bir tane daha almak için soğutucuya uzanıyorum.

Hayat bu, dostum. Daha sonra limana yanaşır, yerel bara gider, biraz istiridye alır, birkaç içki içerim. Şansım yaver giderse, turist bir hatunu tavlar ve evime getiririm. Evimi gördüklerinde hep daha hevesli olurlar.

Bunu hak ettim. Bunun için 15 yıl hapis yattım.

Tonya'ya yazık oldu. O kadın, adamım, tam bir cümbüştü. Nasıl kafa yapılacağını da iyi bilirdi.

Biradan bir yudum daha alıyorum, manşet hâlâ kafamda çınlıyor.
Kutunun yarısına geldiğimde tekrar okudum.

SUÇ DEHALARI:
BEN CASPER VE EVELYN CASPER. SUÇ
TAKLİDİ, KAÇIRMA, DOLANDIRICILIK,
SEBEPSİZ ZENGİNLEŞTİRMEDE KOMPLO
YÜZYILIN DAVASINDAKI BIRÇOK SUÇLAMA ARASINDA

Burada çok fazla süslü kelime var, ama Benny-boy ömür boyu hapiste. O salak bunu hak etti.

Denize tükürdüm ve biranın geri kalanını içtim.

Tonya'nın onda ne bulduğunu asla anlayamadım. Old Bow'a ilk geldiğinde beni bardan aldı.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben ilktim.

Güzel bir gülümseme, harika bir göğüs, daha da iyi bir kalça. Arsız da. Bu kızda bir kıvılcım vardı, sana söylüyorum. Onun gibi kızlarla her gün karşılaşamazsın. Old Bow'da değil.

Tonya lanet Shaffer.

İçeri girdikten yarım saat sonra, tatlı kıçını kucağıma park etmişti. Birkaç saat sonra da benim evimdeydi ve bir profesyonel gibi biralarını yudumluyordu. Zulamı onun gibi güzel bir kızla paylaşmayı umursamadım.

Ertesi gün geri geldi, kızgın bir kedi gibi ateşlenmişti. Ona binanın amcama ait olduğunu, amir olduğum için kirayı bedava verdiğimi söyledim. Ama yan komşumuz Lizzy'yi sormaya başladığında, Tonya'nın orada olmasının bir sebebi olduğunu anladım.

Benim için sorun değil. Lizzy'nin daire anahtarının bir kopyasını istedi. Yasadışı mı? Elbette, ama kim öğrenecekti ki, değil mi? Sana söylüyorum, o iyi bir kadındı. Buna değerdi.

Sonra o salak Ben'le ne pişirdiğini öğrendim. Bu beni çok kızdırdı. Ama Tonya ona borcu olduğunu açıkladı. Dostça davranması gerektiğini söyledi. Böylece beni görmeye gizlice geliyor, Lizzy ve Ben'in Tonya'nın onlara göz kulak olduğunu bilmediğinden emin oluyordu.

Akıllı kız, Tonya.

Neler olup bittiğini ancak bir yıl sonra, uyuşturucu satmaktan ve bir sürü başka şeyden tutuklanmadan hemen önce anlayabildim.

Tonya'yı son gördüğümde, Lizzy'nin dairesine gizlice giriyordu. "Veda sikişi" yapmıştık. Ben öyle diyordum. İki gün sonra hapse girdim. Ama o gün, bana ortalıkta görünmememi söyleyip banyoya girdiğinde, tezgahtan süslü deri bir defter aşırdım. Meğer Lizzy'ninmiş.

O zamanlar umurumda değildi. Etrafta kimse yokken her zaman geri kaydırabilirim diye düşündüm. Lizzy'yi zaten günlerdir görmemiştim ve bir çocuğu olmak üzereydi.

Ama o defter? Hayatımı değiştirdi.

Lizzy'nin günlüğüydü. göre, bizim sessiz faremiz bir yayıncılık anlaşması yapmak üzereydi. Ayrıca, aklını kaçırmaya başlamış gibi görünüyordu.

Peki ya Tonya? Benny-boy'la tahmin ettiğimden daha çok uğraşıyormuş.

Vay be.

İlk başta kızmıştım ama sonra anladım ki Tonya sadece küçük paraların peşinde değildi. Uzun vadeli oynuyordu.

Dediğim gibi, akıllı kız.

İki gün sonra polisler geldi. İspiyoncunun biri ihbar etmiş. Bu yüzden 15 yıl hapis yattım. Keşke kimin ispiyonladığını bilseydim. Teker teker kemiklerini kırardım.

Hapishane kütüphanesi, Senato Kütüphanesi ya da o büyük yer her neyse benzemez.

Ama bazı bağışlar alıyorlar. Ben dergilere takıldım, çoğunlukla resimler için.

Yalanlar, Yalanlar ve İntikam. Rafta o kitabı gördüğüm anda kafamda bir şeyler klikledi. Ben zeki bir adamım. Tam o anda aklıma geldi. Lizzy'nin günlüğü. Bu ismi orada gördüm.

Peki arka kapaktan bana kim bakıyor? Benim lanet Tonya'm, süslenmiş püslenmiş, o fare gibi görünmeye çalışıyor. Tonya fare değildi ama o kapaktaki resme deli gibi gülmüştüm. Onu da yatağımın üstüne astım. İşe yaradı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.

Onunla ilgili her makaleyi, elime geçirebildiğim her gazeteyi araştırmaya başladım. Daha sonra başka bir kitap çıktı. Hapisteyken zamandan başka bir şeyiniz olmuyor, ben de onu okudum. Biraz zamanımı aldı ama tüm kitaplarını bitirdim. Üçüncü kitap tuhaflaştı ama yine de çok sattı. Tonya para kazanıyordu. Tüm bunlar olurken ben bir hücrede çürüyordum.

On beş yıl hapiste kaldıktan sonra, beş parasız ve tüm eşyalarım amcamın deposunda toplanmış bir şekilde dışarıdayım. Tanrı o adamı korusun.

Ben ne yaptım? Lizzy'nin günlüğünü aldım ve doğruca Doğu Yakası'na gittim.

Şimdi size Doğu Yakası'ndan bahsedeyim. Süslü görünüyor ama cesareti yok. Tonya? (Pardon, Elizabeth Casper) Şimdi, o kaliteli şaraptan daha iyiydi. Otuzlu yaşlarının ortasında, birinci sınıf öğrencisi gibi bir vücudu vardı. Peki ya sözde kızı? Ondan değildi. O sıska şeyin nereden geldiğini çok iyi biliyordum.

Tonya akıllı davranmaya çalıştı, ilk beni tanımamış gibi davrandı. Ama hafızasını tazelemek, çok eskiden tanıştığımızı ve Lizzy'yi iyi tanıdığımı hatırlatmak zorundaydım; o kesinlikle Lizzy değildi.

"Ne istiyorsun, Grunger?"

Gördün mü? Birden hafızası yerine geldi.

Bu ismi sevmedim. Hapishanede bana Kingman diyorlardı, soyadımdan sonra.

Bunu ona söyledim. Güldü. Bundan hoşlanacağını biliyordum.

Bir keresinde söz verdiği gibi benimle kaçmasını istedim. Ama benim hiçbir şeyim yoktu, onunsa her şeyi vardı; o güzel ev, hizmetçiler, arabalar. Ben de ona sadakatimin ucuz olmadığını söyledim. Günlüğü getirdim.

"Yalancı," diye tersledi.

Bu acıttı ama yine de ben akıllı bir adamım. Her şeyi olduğu gibi anlattım.

"yazdığı iki kitap. Ne olduğunu biliyorum.

kitaplar, ahır yangını, grup evindeki eski sevgilin, Benny-boy ile olan ilişkilerin hakkında."

"Yalan söylüyorsun. Günlüğü nasıl aldın?"

"Lizzy'nin dairesinde yaptığımız son sikişi hatırlıyor musun? Sırf eğlence olsun diye tezgahtan aşırmıştım. İçinde ne bulduğuma inanamazsın."

"İçinde ne var?"

Sırıttım. "Bilmek istemez miydin? Komik bir şey denersen diye güvenli bir yerde duruyor."

"Bana zaman ver. İki gün."

İki gün sonra onun evinde buluştuk, tabii ki bir konakta. Orada yaşlı bir kadın vardı.

"Bu da kim?" diye sordum.

O Cruella de Vil bana hapisten yeni çıkmışım gibi baktı. Yani, çıktım.

"Ben, Ben'in annesiyim," dedi, tam bir kibarlıkla.

Yaşlı cadının odadaki en zeki kişi olduğu ortaya çıktı. Başından beri sırrın içindeymiş.

Çılgınca, değil mi?

Bunu daha sonra, Tonya Key West'teki teknemde beni becerirken öğrendim - onun parasıyla aldığım ilk tekne. Bana, Ben ve bebekle birlikte Sahil'e taşındıkları ilk gece, yaşlı cadının onu oturtup, "Ben aptal değilim. Sen de o kadar zeki değilsin. Kim olduğunu ve gerçek Elizabeth Dunn'ın nerede bilmek istiyorum."

"Lizzy nerede?" O zaman Tonya'ya

sordum. Bana hiç söylemedi.

O zamanlar, Benny-boy'la birlikte o kıza kötü bir oyun oynadıklarını ve onu toz ettiklerini düşünmüştüm. Tonya'ya teorimi anlattım ve o sadece güldü, sorularımı . Kendi sağlam olduğumu biliyordu. Elbette, sır saklayabilirim.

Ben basit bir adamım. Tek istediğim Keys'de bir ev, güzel bir tekne ve hayatımı düzene sokmaktı. Bunu istemek çok mu fazla?

Tonya birkaç kez benden ayrılmayı denedi ama olmadı. O benim altın yumurtlayan kazımdı. Benny-boy? O berbat biriydi, bana öyle söyledi. Ben, onu mutlu ettim. Her zaman geri geldi.

Onunla ve o yaşlı kaltakla anlaşmamız buydu. Kazandığım en kolay paraydı. Sessiz kaldığım için payımı alıyordum. Her altı ayda bir, saat gibi.

Ama sonra gitmişti.

İlk düşündüğüm Benny'nin kötü bir şey yaptığı oldu. Elbette beni ve Tonya'yı biliyordu. Ama öldürecek bir tip değildi. Çok zayıftı. Peki ya annesi? Farklı bir hikaye.

Benny-boy'la konuşmaya gittim. Ne dedi biliyor musun? "Bu kadar. Bedava yolculuk bitti."

"Hayır. Yıllardır bu trene biniyorsun. Partiye geç kaldım, tamam ama plana sadık kalmaya ne dersin?"

Güldü, hıyar herif. Bunu yapmamalıydım. Bana değersiz bir pislik olduğumu söylediği an, tüm dünyasını mahvedeceğimi biliyordum.

"Benden ve kızımdan uzak dur, duydun mu beni?" diye sordu.

Talep edildi! Buna inanabiliyor musunuz?

Birini mahvetmenin en iyi yolu nedir? Sırlarını açığa çıkarırsın.

Zengin değilim ama Tonya'dan istediğimi aldım. Şimdi Benny, sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Lizzy'nin günlüğüne dönelim.

Kızına birkaç sayfa gönderdim. Kafesini çıngırdatıp duracağımı düşündüm. Ama Benny-boy beni tamamen kesmekle tehdit etti, ben de sonuna kadar gittim.

Old Bow'dayken uyuşturucu satıyordum. Bu işin içindeyken, neler olup bittiğini takip etmeyi öğreniyorsun.

Bir sabah, şafaktan hemen sonra, bir anlaşmadan dönüyordum. Kasaba çok sessizdi. Ama binamın girişinde kimi gördüm? Tatlı Lizzy, yanında bir adamla, suçluluk duygusu içindeydi. yan parçayı gördüğümde tanırım. Adam onu öpmek için eğildi, o da geri sıçradı ve az önce banka soymuş gibi etrafına bakındı.

"hataydı," diye mırıldandı. "Lütfen Ben'e söyleme."

Kendi işime baktım. Ama günlüğünü karıştırıp hüzünlü karmaşayı okuduğum gün, son sayfanın ne anlama geldiğini biliyordum. Tatlı Lizzy

Benny-boy kirli ve aptal, bebeğin gerçek babası olmayabileceğinden bile şüphelenmedi.

Her neyse. Bu biraz Lifetime kanalı işi. Ama intikam intikamdır, değil mi? Lizzy kitaplarında böyle yazmıştı.

Benny-boy bana defolup gitmemi söylediğinde ve Tonya artık gittiğinde, onun hayatını cehenneme çevirmemi engelleyen hiçbir şey yoktu. Sadece dikkatli olmalıydım, böylece parmaklar beni göstermezdi.

Hiç blackjack oynadın mı? En iyi yanı mı? Örüntüyü izlersin, nasıl kazanacağını bulursun. Mackenzie denen kızdan da bunu yapmasını istedim. Ona annesinin günlüğünün ilk sayfalarını gönderdim. Lizzy'ninki. Sonra birkaç tane daha.

Eğer o kız satır aralarını okusaydı, anlar ve araştırmaya başlardı. Yaptı da. Düşündüğümden daha zekiymiş. Lizzy'den olmadığı kesin.

Şimdi düşündüm de, bunun blackjack ile ne alakası var emin değilim.

Her neyse.

Her şey ortaya çıktığında annesi Lizzy'yi nasıl bulduğunu bilmiyorum. Key West'teki teknemde oturup haberleri izlerken, Tonya'ya cennette (1 numaralı hayranın, bebeğim!), Lizzy'ye tımarhanede ya da her neresiyse (kalbine sağlık) diye tezahürat yaparken ve Benny-boy'a gülerken (hapiste çürüsün) tüm karmaşa patladı. Lizzy'yi kilit altında tuttuklarını bilseydim, daha fazla para isterdim. Ama işler öyle yürümedi.

Belki anlamakta gecikirler diye - Gotik kız ve Old Bow'da Lizzy'yle yakınlaşan John- Şükran Günü'nde onlara bir günlük sayfası daha gönderdim. Küçük bir tatil sürprizi, anlıyor musun?

Yani, şimdi Benny-boy gerçekten mahvoldu.

Oh, ve Benny'nin annesi? Umarım kaltak hapishane tadını çıkarıyordur. Şerefe!

OceanofPDF.com

AFTERWORD

Haberler ve güncellemeler için lütfen e-posta listeme katılın: https://www.ilianaxander.com/
Soru ve görüşleriniz için e-posta: ilianaxander@gmail.com

AŞK, ANNE'yi okuduğunuz için teşekkür ederiz. Lütfen yorum bırakın:
GOODREADS
AMAZON

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.